

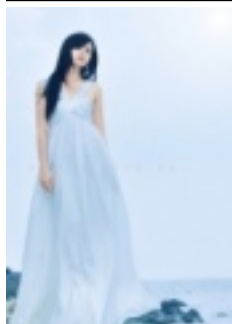
Hoàng Tử Da Ngăm và Công Chúa Diệu Dàng

Contents

Hoàng Tử Da Ngăm và Công Chúa Diệu Dàng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	62
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	70
27. Chương 27	72
28. Chương 28	75
29. Chương 29	78
30. Chương 30	79
31. Chương 31	83
32. Chương 32	85
33. Chương 33	88
34. Chương 34	92
35. Chương 35	95
36. Chương 36	98
37. Chương 37	101
38. Chương 38	103
39. Chương 39	105
40. Chương 40	109
41. Chương 41	111

42. Chương 42	114
43. Chương 43	117
44. Chương 44	121

Hoàng Tử Da Ngăm và Công Chúa Dịu Dàng

Giới thiệu

Cô ngồi chờ vợ trên mỏm đá, nhìn hai người là Tinh Kỳ và Á Mỹ đang chơi đùa cùng nhau trên mặt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-da-ngam-va-cong-chua-dieu-dang>

1. Chương 1

Cô ngồi chờ vợ trên mỏm đá, nhìn hai người là Tinh Kỳ và Á Mỹ đang chơi đùa cùng nhau trên mặt biển xanh rì không gợn sóng. Chợt, một bàn tay khẽ lay nó, cô tím mặt quay người lại, là Gia Hoàn. Anh ấy nhìn cô, rồi đứng phía sau là Gia Vệ nữa. Cô đang loay hoay không biết mình làm sai chuyện gì, đang tính mở mồm ra nói thì Gia Long đã nhanh hơn, cướp lời:

_Em thích Tinh Kỳ đúng không?

Cô mở to mắt nhìn hai anh. Hai anh nhìn cô không vẻ gì là bồn chột.

_Anh nói gì vậy chứ... em làm sao với...

_Hai anh biết hết rồi, chơi với nhau hơn 18 năm lẽ nào hai anh không nhận ra, ánh mắt em dành cho Tinh Kỳ có gì đó khác thường! – Gia Vệ tiếp lời

Cô lúng túng. Hai anh ngồi xuống bên, vẻ mặt an ủi.

_Không sao, tụi anh là bạn chơi với em từ tấm bé, có gì em cứ chia sẻ với tụi anh. Tụi anh hứa sẽ không nói cho nó biết. Từ lúc Tinh Kỳ quen Á Mỹ đến giờ, em có vẻ không vui. Em không vui thì làm sao hai anh có thể vui được chứ!

Nhìn vào đôi mắt nâu sâu thẳm của hai anh, cô động lòng:

_Hmm, ... ừm, hai anh nói đúng, em thích Tinh Kỳ từ lúc nào em cũng không biết nữa!

Hai anh trông đang rất chi là an ủi và chân thành. Đột nhiên phá lên cười.

_Thấy chưa, tao nói mày rồi! Tao bảo nó thích Tinh Kỳ mà mày không nghe – Gia Vệ hét vào mặt Gia Hoàn

_Chài, tao đâu có biết, trông vậy mà thích thiệt mày ời. Tin động trời rồi, Tinh Kỳ mà nghe thấy chắc ới mưa mà chết! – Gia Hoàn không thua kém

Cả hai anh em sinh đôi xúm lại chọc Tinh Vân đôi mắt ghen ngào. Biết mình mắc bẫy hai anh, Tinh Vân không khỏi ầm ức, tức mà không nói thành lời

_Hai anh đừng nói cho Tinh Kỳ nghe nha! – Cô bé mắt đen tròn xoe nhìn hai anh thỉnh cầu

_Sao được em, chuyện kinh thiên động địa này phải nói cho nó nghe chứ - Gia Vệ nói

_Thôi mà, xin hai anh đó! – Cô bé ghen ngào

_Không được đâu, không được đâu! – Gia Hoàn phẩy tay

Cô bé òa khóc, hai anh nhìn nhau trắng trối, đang cười đùa bỗng thấy tội lỗi vô cùng, lại ngồi xuống an ủi

_Thôi mà, bọn anh chỉ đùa thôi. Không nói đâu, không nói đâu mà. Khóc thật sao? – Gia Hoàn nhìn cô bé tay chấp trước ngực quỳ xuống cho bằng cô bé năn nỉ

_Tụi anh thề đó! – Gia Vệ vuốt ve đầu nói thêm

Cô bé giương đôi mắt to ướt sũng lên nhìn hai anh:

_Có thật hông?

_Thật mà!

_Thề rồi đó nha

_Rồi rồi – hai anh đồng thanh đáp – nhưng phải cho hai anh làm cái này đã!

_Hơ, hai anh định làm gì?

_Đứng lên đi, đứng lên – Gia Hoàn nói rồi tùm tùm nhìn Gia Vệ

Cô bé ngoan ngoãn đứng dậy, nhìn hai anh chăm chăm. Bỗng nhiên mỗi người một vai. Tay của Tinh Vân đã bị khóa chặt trong tay các anh.

_A, các anh định... - Chưa gì Tinh Vân đã nhìn thấy mình văng ra khỏi mồm đá. Cô la toáng lên, nhìn hai anh đang cười thầm thì nhìn nhau trên mồm đá cao

Bôm, cô nhắm mắt lại thì thấy mình bị chìm sâu xuống dưới. Tinh Kỳ và Á Mỹ đứng gần đó không khỏi ngỡ ngàng, nhìn ra chỗ mặt nước vừa bắn tung tóe

_Tinh Kỳ, Tinh Kỳ - Gia Vệ la toáng _Tinh Kỳ mau ra cứu Tinh Vân đi kìa! – Gia Hoàn cũng không kém làm như vô tội

Tinh Kỳ đang trở mắt ra nhìn như sực tỉnh, vội bơi ra. Rồi như thần kỳ, anh lao bằng tốc độ chóng mặt tới chỗ Tinh Vân đang thoi thóp chìm ngấm. Anh lặn xuống, tìm bóng dáng con người mỏng manh dưới làn nước mát. Tay anh nắm chặt lấy bàn tay Tinh Vân. Cô đang ở dưới như đang ngấp ngổm nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của Tinh Kỳ. Bằng tất cả sức mạnh của mình, Tinh Kỳ kéo mạnh Tinh Vân vào lòng mình rồi ngoi lên mặt nước. Thấy Tinh Vân, bất tỉnh, Tinh Kỳ bỗng nhiên hoảng loạn, lấy tay ấn vào ngực cô nhưng vô dụng, anh đành phải hô hấp nhân tạo. Anh dí mạnh đôi môi mình vào đôi môi của Tinh Vân rồi tách nhẹ đôi môi của Tinh Vân ra, áp đôi môi mình theo chiều ngược lại rồi hút mạnh nước trong họng cô ra. Ba người kia đứng như trời trồng vì được coi phim miễn phí. Gia Hoàn rồi Gia Vệ không ngờ kế hoạch của mình quá thành công. Á Mỹ đứng đó ức không thốt nên lời. Tinh Kỳ ngẩng mặt lên vẫn chưa thấy Tinh Vân tỉnh dậy, lại “hô hấp” thêm lần nữa. Lần này sâu hơn. Song, vẫn không thấy tác dụng, lại thêm một lần nữa, và tất nhiên sâu hơn. Bỗng nhiên, anh thấy đôi môi mình như đang tan chảy trong đôi môi mềm của Tinh Vân. Anh bắt đầu hôn, hôn trong khi đang hô hấp. Chợt, hơi thở của Tinh Vân khiến anh giật bắn mình, chợt rời ra. Tinh Vân ho khục khặc rồi tống hết nước ngập trong họng cô ra. Cô mở mắt ra nhìn Tinh Kỳ. Vẫn nước da ngăm ngăm, vẫn đôi môi đỏ tươi, vẫn đôi mắt nâu đen sáng to, lông mày sậm, nụ cười khiến ánh mặt trời phải xấu hổ. Tinh Vân thầm nghĩ “mình đang ở thiên đường ư” thì chợt tỉnh giấc. Cô mở to đôi mắt, Tinh Kỳ vẫn đang bế cô, hai tay Tinh Vân đang bá chặt vào cổ Tinh Kỳ. Một cảm giác nóng nóng ở đôi môi cô bắt đầu khiến mặt cô đỏ lựng. Tinh Kỳ nhìn cô, mặt cũng đỏ theo. Rồi Tinh Kỳ đưa cô vào bờ, không nói gì cả.

Gia Vệ, Gia Hoàn trở mắt nhìn nhau rồi cũng chạy xuống bờ cát

_Ây da, đứa em tội nghiệp của anh – Gia Hoành ỉ ôi

_Xem em kìa! Em không bị xây xát chỗ nào chứ - Gia Vệ với đôi mắt long lanh như thể sắp khóc đến nơi
Mình post trước 2 chap để xem phản hồi từ các bạn thôi! Nếu có phản hồi tích cực thì mình sẽ post tiếp
nhá! Tks nhiều! Love all! Tinh Vân nguyệt hai anh một cái

_Ui cha, Tinh Kỳ ơi, chắc cô nhóc bị thế này, chắc không đi được nữa đâu, em bế nhóc vào phòng nó đi.
Tội nghiệp – Gia Hoành đột nhiên “hiểu chuyện” lạ đời.

_Không cần mày phải nhắc! – rồi Tinh Kỳ lẳng lặng bế cô vào giường

_Cám ơn anh Tinh Kỳ!

_Không sao đâu nhóc – anh vừa nói vừa xoa xoa đầu của nó – lần sau đừng nghịch dại thế nữa, anh lo lắm
đấy!

_Anh ... lo ư? – Cô nhóc rụt rè hỏi lại

_Ừ, anh nghiêm túc đấy! – Anh nhìn nó với ánh mắt đe dọa rồi quay lưng bỏ đi, mặt đỏ phừng phừng

Anh vừa đi thì ngay lập tức Gia Vệ và Gia Hoành chui vào phòng cô.

_Sao lại vào đây? – cô hỏi vẻ giận dỗi

_Ui ui, bọn anh xin lỗi mà, đừng giận bọn anh nữa – Gia Hoành nói

_Hứ!

_Em nên cảm ơn tụi anh mới đúng. Em cướp mất nụ hôn đầu của Tinh Kỳ là nhờ ơn tụi anh đấy nhé! –
Gia Vệ nói vẻ tự hào

_Hờ? Nụ hôn đầu? – Mắt con nhỏ sáng lên – chứ không phải chị Á Mỹ cướp rồi à? – rồi mặt lại xiu xuống
như cái bánh bao

_Làm gì có! – Hai anh đồng thanh

_Có thì nó đã kể cho tụi anh nghe rồi!

_Ừ, thằng Vệ nói chí phải đấy em. Nó mù tịt, mang tiếng đại thiếu gia lắm người theo thế thôi, chứ Âu
Tinh Kỳ chọn bạn gái rất kỹ nhá. Rồi nó chọn xong còn hỏi tụi anh nhiều thứ, coi tụi anh có đồng ý với sự
lựa chọn của nó không rồi được chứ rồi vân vân

_Tụi anh là chuyên gia mà, nó mà hôn ai thì tụi anh phải biết trước một ngày!

Hai anh gật gù

_Mà thôi, em đi nghỉ đi. Hết giận tụi anh rồi nhé! – rồi hai anh dzọt lẹ

_Xì

Tối đến, mẹ Tinh Vân gọi xuống ăn cơm mãi mà không thấy con gái mình trả lời, bèn lên xem thử. Hóa ra
con nhỏ đã bị sốt từ lúc nào. Tinh Kỳ đang ngồi ăn cơm với Á Mỹ nghe tin Tinh Vân bị sốt cao, sốt sảng
gọi bác sĩ đến. Tinh Kỳ lên phòng Tinh Vân xem thử, sờ vào tay nó nóng ran. Lúc mẹ Tinh Vân xuống lầu
mời ông bác sĩ lên xem, thì nó bất giác gọi tên Tinh Kỳ miên man. Tay Tinh Kỳ đang sờ vào tay nó nóng
hổi tự dưng bị bàn tay nó nắm chặt lấy.

_Tinh Kỳ... Tinh Kỳ... Tinh Kỳ.... Trong giấc mơ nó vẫn gọi đều tên Tinh Kỳ.

Ở ngoài cửa, Gia Vệ và Gia Hoành đã đứng ngoài từ lúc nào, cười khì khì

Tinh Kỳ mơ màng nhìn Tinh Vân. Mặt Tinh Vân trắng, đôi má ửng hồng vì sốt, đôi mắt nhắm nghiền với
hàng mi cong vút, cái miệng nhỏ, đôi môi hồng căng mọng vẫn gọi tên Tinh Kỳ từng chập. Trông như một
thiên sứ nhỏ. Tinh Kỳ bất giác đặt bàn tay trái to, ấm áp của mình lên trán Tinh Vân. Bàn tay bao gọn
lấy vầng trán của cô. Lúc đó cô mới thôi gọi Tinh Kỳ, tay cô thôi nắm tay anh. Tinh Kỳ bỗng cảm thấy cô

quá nhỏ bé. Tinh Kỳ nghe thấy tiếng Tinh Vân thở đều, những hơi thở nóng hổi. Anh bất giác nhớ đến nụ hôn hồi chiều, tay anh lướt nhẹ trên môi của Tinh Vân. Anh ghé sát người vào, rồi gần nữa, gần nữa. Đôi môi anh chạm vào môi Tinh Vân. Đôi môi cô hé mở, Tinh Kỳ tiếp tục hôn, ngày càng sâu, ngày càng sâu hơn, tay anh bây giờ đặt vào hai má Tinh Vân. Lưỡi anh luồn sâu vào miệng Tinh Vân. Bờ môi của anh nóng hổi như miếng sôcôla bị đun cách thủy, tan chảy tan chảy dần. Anh hôn cô thật lâu.

Gia Vệ và Gia Hoành nhìn như muốn lòi hai con mắt. Không ngờ là Tinh Kỳ bây giờ lại đang hôn Tinh Vân.

Lúc anh ngẩng đầu lên lấy hơi, mặt áp sát vào mặt Tinh Vân, thở dốc, Tinh Vân bỗng gọi:

_Tinh Kỳ... - Giọng cô nhẹ nhàng, ngọt ngào làm sao

Tinh Kỳ lại hôn tiếp, hai tay anh vẫn áp vào hai má nóng hổi của Tinh Vân nhỏ bé. Gia Vệ và Gia Hoành đang coi phim thì Gia Hoành bất chợt thấy mẹ Tinh Vân và Á Mỹ cùng bác sĩ đang đi lên, lay Gia Vệ đang đắm đuối ở cửa. Gia Vệ mơ màng quay qua phía cầu thang đối diện, liền gọi:

_TINH KỲ! TINH KỲ! ...

Tinh Kỳ đang đắm đuối với đôi môi của Tinh Vân giật mình lùi ra sau như một phản xạ. Mẹ Tinh Vân cũng giật mình theo, hỏi:

_Hai đứa gọi gì mà to thế?

_Dạ, ạ - hai đứa đồng loạt nhìn vào Tinh Kỳ - Tinh Kỳ ra đây tớ bảo!

_Yên lặng một chút cho Tinh Vân nhà bác nghỉ nhé! – mẹ Tinh Vân dịu dàng, rõ là mẹ nào con nấy

Tinh Kỳ lúng túng đi ra, mặt đỏ bừng

_Ồ kìa, Tinh Kỳ, cháu sao thế? Lây bệnh Tinh Vân à? Cần bác sĩ khám cho không?

Hai đứa ở ngoài bất chợt cười hí hí, mặt Á Mỹ tối sầm lại.

_Cháu không sao đâu bác... Dạ chắc vừa nãy ăn ớt nên giờ cháu thấy cay quá! – Tinh Kỳ nói dối không chớp mắt

_Anh Tinh Kỳ... - Á Mỹ gọi với giọng đầy tức giận Á Mỹ hùng hăng vẫy Tinh Kỳ ra ngoài vườn nói chuyện riêng

_Rốt cuộc anh và Tinh Vân xảy ra chuyện gì vậy hả? – Á Mỹ nói như đang chửi vào mặt Tinh Kỳ

_Không, đâu có chuyện gì đâu! – Tinh Kỳ chối

_Lại còn nói là không – Á Mỹ to tiếng

_Em còn nhớ những gì chúng ta giao ước không? Không tị nạnh, không chửi bới, không hạ nhục. Em đang phạm vào những điều đấy đấy. Em muốn anh chia tay không? Cũng được thôi – Tinh Kỳ nói với giọng bất cần

_... Thôi, em xin lỗi mà – Á Mỹ năn nỉ, ôm chặt Tinh Kỳ vào lòng – Là em quá tức giận thôi! Em hứa sẽ không vậy nữa được không?

Tinh Kỳ tháo tay Á Mỹ ra, quay lưng đi thẳng. Vừa thoát được Á Mỹ, lại bị hai anh em nhà họ Vương tra khảo. Tinh Kỳ thở dài

_Mày thích Tinh Vân à? – Gia Hoành hỏi

_Không, không đời nào, không bao giờ - Tinh Kỳ trả lời cụt lủn

Gia Hoành và Gia Vệ nhìn nhau ngán ngẩm

_Là mày nói đấy. Vậy thì Tinh Vân sẽ là của tao. Cũng không ngại nói ày biết tao thích em ấy lâu rồi – Lần này đến cả Tinh Kỳ và Gia Hoành đều đưa đôi mắt khó hiểu về phía Gia Vệ

_Được thôi! – Tinh Kỳ đồng đánh đẫy ghé đi ra

_Anh à! – Gia Hoàn chưa kịp nói lời nào thì Gia Vệ đã đưa tay lên cười tủm tỉm. Rồi đáng sợ thay là sau đó Gia Hoàn cũng bắt đầu cười theo. Anh em sinh đôi có khác!

***** Sáng hôm sau, Tinh Vân tỉnh dậy với cái đầu tê buốt và cái bụng đói cồn cào. Cô đang lê xuống cầu thang, vịn sát vô thành cầu thang thì một cơn choáng váng ập tới, cô bỗng nhào ra phía trước. Phòng Tinh Kỳ ngay trên phòng Tinh Vân, anh đang vừa ngáp vừa xuống thì thấy thế, đang nhào xuống thì thấy Tinh Vân được nâng bổng lên, Gia Vệ nhìn anh, cười nửa miệng khinh khỉnh. Rồi Gia Vệ bế bé Tinh Vân về phòng rồi bảo cô lát nữa anh sẽ mang đồ ăn và thuốc lên nên đừng ra khỏi giường. Tinh Vân ngoan ngoãn nghe lời. Tinh Kỳ đứng trước cửa phòng Tinh Vân, thập thò nhìn thì tự nhiên Á Mỹ ở đâu bay đến ôm chầm lấy anh. Theo quán tính, Tinh Kỳ đổ nhào người ra ngay cửa phòng Tinh Vân. Cô nghe thấy ồn ào ngó ra, thấy thế, liền quay mặt đi chỗ khác. Tinh Kỳ không thèm nhìn cô lấy một giây, vì đang lo gỡ tay Á Mỹ.

Thấy Gia Vệ mang đồ ăn vào, hai người kia đi xuống. Tinh Vân mới nức nở khóc. Gia vệ nhìn thấy vậy xuyết xoa, rồi sau đó là cả Gia Hoàn . Hai người làm đủ trò làm cô đang khóc cũng phải bật cười.

_Tối nay anh dắt đi biển nhé! – Gia Vệ đột nhiên lên tiếng

_Ồ... sao... sao...? – Nó tròn xoe mắt nhìn Gia Vệ, chưa hết ngạc nhiên vì sự tốt-đột-xuất của anh

_Ờ thì tối nay đi biển?

_Ồ... Ồ... - Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên

_Ăn mau đi! – Gia Vệ giục

2. Chương 2

Tinh Kỳ đang đi với Á Mỹ chợt hỏi vu vơ:

_Chúng ta chia tay thì sao?

_.... Sao tự nhiên anh hỏi vậy? – Á Mỹ lo lắng

_...

_Anh thích Hoàng Tinh Vân thật sao?

_Anh cũng không biết

Hai người đi với nhau, chỉ như những người bạn. Á Mỹ nhìn anh, nhưng chẳng bao giờ thấy anh nhìn lại cô lấy một lần. Anh chưa bao giờ nắm tay cô, chưa bao giờ ôm cô và đương nhiên giữa hai người chưa bao giờ có nụ hôn nào cả

_Ấu Tinh Kỳ này, anh phải trả lời em thật thật lòng đó!

_Chuyện gì? – giọng Tinh Kỳ đều đều, ánh mắt xa xăm, đúng là anh chưa bao giờ nhìn cô

_Anh có thích em không? – Á Mỹ nghe giọng mình lạc hẳn

Tinh Kỳ không đi nữa, dừng lại. Á Mỹ cũng đứng lại, chăm chú nhìn vào khuôn mặt anh. Anh nhắm mắt, rồi khẽ thở dài...

_Không...

_Em về...

Nói rồi làm ngay. Á Mỹ về căn biệt thự im ắng, thu dọn đồ đạc, không giấu nổi nước mắt. Lúc cô xách vali xuống cầu thang. Tinh Vân nhìn thấy vậy, ngạc nhiên hỏi:

_Chị, chị đi đâu vậy ?

Á Mỹ quay lại, đối diện với cái người đã đẩy cô vào tình cảnh này. Cô chỉ muốn hét lên thật to, chửi rửa thật nhiều, nhưng cô không làm được. Cô gái ấy quá nhỏ bé...

_Chị... có việc bận. Phải về nhà

Tinh Vân nghe giọng cô khẽ run, định đặt tay lên vai cô ấy an ủi, nhưng cô ấy đã vụt chạy đi mất.

_Em chuẩn bị xong chưa? – Gia Vệ vừa đi ra khỏi phòng, hỏi Tinh Vân. Phòng anh và Gia Hoàn đối diện phòng cô _Em chưa chuẩn bị gì cả! Bình thường chúng ta đi chơi, có phải chuẩn bị gì đâu ạ - Tinh Vân trả lời

_Ừ, em nói phải – nói rồi Gia Vệ bế bổng cô lên

_Ồ... Anh làm gì thế? – mặt Tinh Vân đỏ ửng

_Đưa em đi chơi – nói rồi Gia Vệ phóng vút ra ngoài biển

_Này, anh có ý đồ gì thế?

_Chẳng có ý đồ gì cả!

_Anh nói dối, bình thường anh không vậy – cô kiên quyết

_Này, sao em giỏi thế? Ai nghĩ gì em cũng biết hết à? Bình thường em lắm lì ít nói, ngoan hiền thế mà lại tinh. Ừ, anh đang giúp em có được Tinh Kỳ, thế được chưa? – Gia Vệ thú nhận

_Tại sao? – cô ấy hỏi

_Vì hai người đều là những người bạn từ nhỏ đến lớn của anh, anh không muốn nhìn thấy hai người buồn, thế thôi!

_Èo

Bất chợt, Gia Vệ quay lại hướng ngôi biệt thự. Ánh đèn hắt ra từ phía lan can không người

“Thằng Gia Hoàn sao thế nhỉ? Tự dưng hẹn mình ra biển hóng gió? Nằm điều hòa mát hơn mà! Bình thường nó dở dở ương ương, tự dưng hôm nay dở chứng” – Tinh Kỳ nghĩ thầm, tiến gần đến chỗ nó hẹn, nơi sáng nhất cả bãi biển. Nơi chốn cũng không xác định ra hồn. Đột nhiên tất cả các đèn ở bên ngoài biệt thự sáng trưng...

_Tinh Kỳ đến rồi đấy! Yên nhé!

_Này, này, anh định làm gì? – Cô nhóc giẫy dảnh dạch trên tay anh

_Yên nào!

Mặt Gia Vệ áp sát mặt Tinh Vân, đầu anh nghiêng đến đối diện cô.

Tinh Kỳ đứng đó, sững người. Bất chợt Gia Vệ, buông Tinh Vân ra, thả cô xuống đất. Tinh Vân nhìn Tinh Kỳ, không chớp mắt. Cô vẫn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cô nhìn Gia Vệ đang cười khúc khích, rồi nhìn mặt Tinh Kỳ lạnh như tảng băng. Cô hiểu ra mọi chuyện. Cô đưa tay lên đôi môi mình, nhìn Tinh Kỳ trắng trời *****

Tinh Kỳ:

Tôi biết em được bao nhiêu năm rồi nhỉ? Chỉ biết là khi bố tôi cho tôi đến bệnh viện thăm vợ đồng nghiệp. Tôi đã không thể nào không nhìn ngắm em. Khác xa tôi, một người luôn ngăm ngăm đen, em trắng><. khác=“” với=“” đôi=“” mắt=“” những=“” người=“” khác=“” nâu=“” nâu,=“” mắt=“” em=“” đen=“” sáng=“” luôn=“” hút=“” ánh=“” mắt=“” tôi=“” dù=“” tôi=“” có=“” đang=“” ở=“” xa=“” đến=“” cơ=“” nào.=“” em=“” tinh=“” ranh,=“” em=“” nghịch=“” ngợm=“” nhưng=“” lại=“” dịu=“” dàng=“” đến=“” lạ=“” kỳ.=“” em=“” chỉ=“” nhìn=“” người=“” khác=“” là=“” đoán=“” được=“” người=“” ta=“” buồn=“” hay=“” vui.=“” sau=“” khi=“” nhìn=“” thấy=“” em=“” trong=“” chiếc=“” nôi=“” bé=“” nhỏ=“”

trong="” bệnh="” viện.="” tôi="” không="” ngày="” nào="” không="” nghĩ="” đến="” em,="” tôi="” xin="” bố="” cho="” tôi="” đến="” thăm="” em="” mỗi="” ngày,="” rồi="” cũng="” từ="” đó,="” em="” quen="” và="” thân="” luôn="” với="” tôi,="” gia="” vệ,="” gia="” hoành.="” em="” và="” chúng="” tôi="” lớn="” lên="” bên="” nhau.="” chúng="” tôi="” ở="” đâu,="” em="” ở="” đó,="” chúng="” tôi="” học="” ở="” đâu,="” em="” cũng="” học="” ở="” đó,="” chúng="” tôi="” đi="” nhậu="” cũng="” dặt="” em="” theo,="” và="” cứ="” thế="” tình="” cảm="” tôi="” dành="” cho="” em="” lớn="” dần,="”>

Tôi buồn chuyện gì, vui chuyện gì, em cũng nhận ra đầu tiên. Tôi thích em lắm, yêu em thật nhiều, nhưng không thể nào nói ra cho em nghe. Tôi sợ khi phá vỡ ranh giới tình bạn, tôi và em sẽ chẳng còn nơi nào khác để đi. Có bao nhiêu người con gái đẹp đã đi qua đời tôi, nhưng đối với tôi, không ai xinh đẹp bằng em.

Sáng hôm đó trong bệnh viện, bố tôi cùng bố mẹ em trò chuyện rôm rả. Bố tôi cứ nói, con qua chơi với em đi. Tôi những tưởng chơi với một cô nhóc thì có gì mà vui chứ. Tôi nhìn em, em bất chợt cười, nụ cười ấy hút hồn tôi, rồi lúc tôi với tay để chạm vào gương mặt trắng ngần của em, bàn tay ấy đã nắm lấy ngón tay tôi, em lại cười. Nụ cười thật tươi. Đối với tôi chỉ vậy thôi, chỉ cần một kỉ niệm như vậy, tôi nhớ lại là thấy hạnh phúc lắm rồi, để có thể che giấu tình yêu dành cho em.

Tối nay, khi nhìn thấy Gia Vệ bế em, tôi đã như muốn vỡ tan h lẫn thành trăm mảnh. Mặc kệ cho h lẫn là người bạn thân nhất của tôi. Nhìn vẻ đắc thắng của h lẫn tôi càng muốn nện cho h lẫn một trận hơn. Tôi tức giận như vậy, vì đâu chứ? Tinh Vân đứng trăn ra đó, nhìn vào cặp mắt đang long lên sòng sọc của Tinh Kỳ. Rồi anh vút qua nó, lao vào Gia Vệ. Gia Vệ vẫn nhìn Tinh Kỳ, cười nửa mép mặc cho nắm đấm của Tinh Kỳ đang giơ lên và sắp tới sẽ là cho anh một nhát vào gương mặt.

_Mày nói mày không thích em ấy cơ mà? – Gia Vệ nhìn xoáy Tinh Kỳ vẻ tỉnh quái – Chỉ vì tao bế cô nhóc một lát và hôn nó thôi mà mày đã điên lên cỡ này à?

Vẻ mặt của anh hiện giờ chẳng khác nào một tên Bồ Đào Nha lố bịch đang giương tấm vải đỏ ra trước bụng mình mặc cho con bò tót đang lao tới. Tinh Kỳ ngáy một nóng mặt, không chần chừ gì nữa giáng một cú trời đánh làm đổ ừng một bên má của Gia Vệ.

Lúc này thì đây không thể được xem là một trò đùa nữa. Tinh Vân như bị tiếng “Bốp!” làm cho thức tỉnh, chạy ngay đến chỗ Gia Vệ đang nằm sõng soài trên chỗ sòng vừa rút đi.

_Anh thật quá đáng! – Tinh Vân quay qua nhìn Tinh Kỳ, rồi xoa vào vết thương của Gia Vệ

Gia Vệ đưa tay lên áp vào tay Tinh Vân trấn an, rồi bỏ tay cô ra khỏi má cậu. Đứng lên rồi nhào tới chỗ Tinh Kỳ.

Một nắm đấm cũng mạnh bạo không thua kém gì cú đấm vừa nãy, giáng xuống mặt Tinh Kỳ. Trên khóe môi anh xuất hiện vết máu. Gia Vệ định đánh thêm nhưng Tinh Vân đã vội chạy đến ngăn cản

_Đừng mà anh!

Gia Vệ nhìn thấy Tinh Vân, cơn giận của anh nguôi xuống. Anh hạ nắm đấm xuống, biết là trò đùa của mình đã đi quá giới hạn.

Tinh Vân chạy ra chỗ Tinh Kỳ, đang đứng. Cô nhón lên xoa vào vết thương của anh nhẹ nhàng. Tinh Kỳ quay sang cô, ánh mắt ánh lên sự tổn thương đến tột cùng. Mắt cô long lanh, rồi cô khóc.

_Sao lại đánh đau như thế này? – Ngón tay cô chạm vào giọt máu ở khóe môi Tinh Kỳ - Anh thật là ngốc – cô nói trong nước mắt

_Này, anh bị thương sao em lại khóc chứ! – Tinh Kỳ nhìn vào mặt Tinh Vân trêu ghẹo – Rõ là mít ướt mà. Coi em kia... Tinh Vân lấy tay lau nước mắt. Bàn tay của Tinh Kỳ vòng qua đầu cô rồi ôm cô sát vào lòng mình.

_Thôi, về đi! Hai người làm tôi nổi hết da gà rồi đây này. Sau vụ này, tao đã rõ mày có thích Tinh Vân không rồi. – Gia Vệ ầm ức nói – Làm ơn mắc oán!

_Mày mà làm ơn gì chứ! Mày hôn Tinh Vân... Mày không còn cách nào khác để chọc tức tao, bắt tao khai ra sự thật à? – Tinh Kỳ nói như muốn đâm vào mặt Gia Vệ

_Không, ... anh ấy chưa... hôn em! – Tinh Vân nói thên thọt, rúc mặt vào vai Tinh Kỳ

_Sao cơ? – Tinh Kỳ như chưa tin vào tai mình

_Tao chưa hôn Tinh Vân của mày, rõ là... - Gia Vệ nói về ẩm ỨC – Lần sau có cho tiền tao cũng không dám đụng vào Tinh Vân của mày!

_Ờ ờ, biết vậy là tốt, tao xin lỗi mày, được chưa? Đi về đi, đau quá! Mày có cần đánh mạnh tay vậy không?

_Câu đó tao hỏi mày mới đúng!

Tinh Vân khẽ cười, rồi ba người kéo nhau đi về căn biệt thự

_Sao rồi? Sao rồi? – Chưa gì đã thấy Gia Hoành chạy ra tíu tít – Em sắp có cháu bông chưa?

_Anh hỏi kỳ quá vậy? – Tinh Vân đỏ mặt trả lời

_Ừa, em nhớ em canh dũ lắm mà, Tinh Kỳ vừa đến là bật hết đèn ngoài ngay! Mà sao giờ vẫn chưa có cơm cháo gì để ăn hết vậy?

_Xong hết rồi – Gia Vệ trả lời về hờn dỗi

_Ai bảo mày là không có chứ! Mày yên tâm, một hai năm nữa là mày có cháu để bế - Tinh Kỳ trả lời tỉnh rụi, khoác tay qua vai ôm lấy Tinh Vân

_Thật không? – cả Gia Vệ và Gia Hoành đồng thanh hỏi

_Đương nhiên là thật rồi nhỉ, em nhỉ? – Nói rồi Tinh Kỳ hôn vào cổ Tinh Vân

Mặt cô đỏ ửng, không nói gì. Bỗng, bố Tinh Kỳ từ trong nhà đi ra, thấy bốn đứa, lo lắng hỏi:

_Này, Tinh Kỳ, Gia Vệ, mặt mũi hai đứa bị sao vậy?

_Muốn của gái phải.... – Gia Hoành chưa kịp nói hết câu đã bị Tinh Vân bịt miệng

_Không có gì đâu bố. Vừa nãy tụi con đi thấy Tinh Vân gặp mấy tên lưu manh nên nhào vô giúp thôi – Tinh Kỳ nói

3. Chương 3

_Phải đấy bác – Gia Vệ đỡ lời – không có gì đâu ạ!

_Thật không, Tinh Vân? Cháu trung thực nhất trả lời cho bác nghe xem nào! – Bố Tinh Kỳ điềm đạm nhìn vào mắt của Tinh Vân

_Dạ ... dạ... không có gì đâu ạ! – Tinh Vân lúng túng trả lời, bỗng chốc mặt cô đỏ ửng

Bố Tinh Kỳ nhìn thấy phản ứng đó liền liếc qua Tinh Kỳ, rồi cười tủm tỉm.

_Trời ơi, em nói dối tệ quá à! – Tinh Kỳ la lối

_Hic! Ba anh biết hết rồi chứ đâu cần em phải nói đâu...

Nói rồi, cô quay mặt đi, tức tối bỏ về phòng.

Chỉ là một chuyện con con thôi mà đã la với người ta rồi. Tức muốn chết! Mới kêu thích mà giờ vậy đó (Giận lằng nhằng). Mai đã về nhà rồi, lại bắt đầu một học kỳ mới!

Nhà Tinh Vân chỉ thuộc dạng trên khá giả một tí. Được vào cái trường toàn giới “quý tộc” với “thượng lưu” này là nhờ bác chủ tịch tập đoàn Âu Long, đồng thời là chủ của trường này – ba Tinh Kỳ. Ba cô là cấp dưới của bác Âu, là tổng giám đốc. Trong khi những cô cậu học trong trường này, nếu không phải là

nhà giàu tuần kiệt thì cũng phải là anh tài xuất chúng của cả nước, cô sao dám bì. Dắt con xe Vespa vào bãi giữ xe trống không, vì đa số học sinh trường này đều một limo, hai cả đoàn siêu xe, cô không khỏi lạc lõng. Ngày đầu tiên đến trường.

Rồi từ bãi giữ xe, cô đi ra phía công chính, nơi những chiếc xe hơi bạc tỷ đang đỗ đầy hai bên lối ra vào. Gia Vệ và Gia Hoàn vừa bước xuống xe thấy cô đã tay bắt mặt mừng. Rồi sau đó là Tinh Kỳ và Hoàng Vũ (quen giới thiệu với mọi người thành viên thứ 5 trong nhóm, do bận việc nên không đi chơi chung với nhóm được) cũng tiến tới chỗ cô và hai anh đang đứng. Vừa bước chân ra khỏi xe đã thấy cả đám vây quanh hai người. Rồi cô mới để ý, sau Gia Vệ và Gia Hoàn cũng có một đồng em đang đứng xếp hàng __Anh à, nhỏ này là ai thế? – Một con nhỏ hỏi tay bầu lầy áo Gia Vệ lắc lầy lắc để nũng nịu, rồi cả đám nghe thấy cũng bầu vào hóng chuyện. Một câu hỏi đáp ứng được thắc mắc của cả đám

_À, là Tinh Vân bạn từ bé đến lớn chung với anh, Gia Hoàn, Tinh Kỳ và Hoàng Vũ

_Mà em nghe đồn là anh Tinh Kỳ chia tay với chị Á Mỹ rồi đúng không?- Cô nàng tiếp tục tra hỏi

_Ừ... - Gia Vệ ngoan ngoãn trả lời chiều lòng mấy em

_Vậy là giờ Tinh Kỳ đang độc thân à? – nói rồi không cần trả lời, cả đám con gái như sắp vỡ giọng bởi Tinh Kỳ và Hoàng Vũ tiến đến. Rồi “ như một thói quen” cả đám lao vào Tinh Kỳ như “đã lâu không gặp”. Đưa ôm tay, đưa ôm bụng, đưa ôm lưng...

_Em thông cảm nhe, sức hút của Tinh Kỳ nó thế! – Hoàng Vũ ầm ập an ủi – em biết lớp em ở đâu chưa? Cần anh dẫn vào không?

_Dạ - Tinh Vân khẽ gật đầu

Nói rồi, anh kéo người Tinh Vân sát vào người anh, tiến vào trong. Lúc đi đến chỗ cổng trường, Tinh Vân khẽ quay lại nhìn theo đám con gái và Tinh Kỳ. Hoàng Vũ ngay lập tức nhận ra liền vỗ vai an ủi đưa em kết nghĩa. Tinh Vân nhận ra điều đó, quay qua nhìn Hoàng Vũ rồi khẽ mỉm cười như nói “Không sao đâu, em hiểu mà”. Nói rồi cô quay đầu lại, không nhìn nữa. Đúng lúc đó, tự dưng trong đám đông thấy vẻ mặt Tinh Kỳ nhoi lên, khó chịu ra khỏi đám con gái, nhìn theo Tinh Vân. __Phòng học em đây rồi! – Hoàng Vũ nhìn cô nở một nụ cười ầm ập rồi dắt nó vào trong, chọn lấy chỗ đẹp nhất, bàn thứ 2 kế bên cửa sổ cho cô. Tụi con gái thấy anh liền tản ra rồi ngẩn tò te nhường chỗ.

_Cảm ơn anh nhiều nha! – Tinh Vân nhìn anh đầy biết ơn, đáp lại nụ cười ầm ập của anh

Nghe xong câu cảm ơn ấy, Hoàng Vũ vội chạy lên bục, tụi con gái vẫn tiếp tục ngẩn tò te bởi sự ầm ập và thân thiện của anh

_Xin chào các bạn, tôi là Kim Hoàng Vũ, tôi học lớp 5A1. Ở đây có em tôi là Hoàng Yến Tinh Vân, mong các bạn giúp đỡ và quan tâm đến em giúp tôi – nói rồi nở nụ cười mà đến nắng phải ngất ngây – và cảm ơn các bạn rất nhiều! – Nói rồi anh bước ra khỏi lớp, cả đám lần này là cả nam lẫn nữ đều bước đi theo hấp lực của anh.

Ngồi kế cô là một cô gái xinh đẹp, cao, mảnh mai, gương mặt đẹp như thiên thần, là một tiểu thư giàu có nhưng cô lại không kênh kiệu. Ngược lại còn rất thân thiện và gần gũi

_Bạn tên gì ấy nhỉ?

_Mình là Hoàng Yến Tinh Vân, rất hân hạnh được gặp bạn – Tinh Vân đáp lại với nụ cười dễ thương

_Ừ, mình là Trịnh Lam Tuệ Châu.... Bạn biết anh Hoàng Vũ à? – Dường như tất cả những đứa con gái trong trường này đều bị mấy anh hấp hồn

_Ừ

_Vậy bạn có biết anh Tinh Kỳ không?

_Ồ, có. Có chuyện gì sao? Tụi mình là bạn từ nhỏ đến lớn... – Tinh Vân bất ngờ vì câu hỏi của cô bạn

_Thú thật với bạn nhé! Mình vào trường này là vì Tinh Kỳ đó, ngay từ lần đầu gặp ở hiệu sách, mình đã trúng ngay tiếng sét ái tình với anh ấy rồi... Bạn... có thể giúp mình quen với Tinh Kỳ được không? Vì là ... con gái với nhau, nên mình mong... bạn sẽ hiểu... - Tuệ Châu nói

_À, ừ...

Tinh Vân như ngơ ra khi nghe Tuệ Châu kể. Nó chẳng biết trả lời sao cả, nhưng chẳng lẽ lại nói không? Nó nhìn ra cửa kính, chợt bắt gặp những ánh mắt quen thuộc. Tinh Kỳ đang nhìn nó, mỉm cười. Dãy lớp của nó lại ngay đối diện lớp của Tinh Kỳ, cách nhau cũng không xa. Nhưng không hiểu tại sao, nó nhìn Tinh Kỳ cười, mà lòng lại chẳng thấy vui, nó thở dài rồi quay đầu lại vị trí cũ. Bên đó, Tinh Kỳ nhìn sang, nụ cười anh tắt, lòng chợt thấy bất an và lo lắng cho cô. Giờ Ăn Trưa

Tuệ Châu tíu tít với nó về Tinh Kỳ, nào là Tinh Kỳ dễ thương, Tinh Kỳ nam tính, Tinh Kỳ tử tế...

Bỗng cô dừng lại, chân cô không bước nữa

_Gì cơ? - Cô hỏi lại Tuệ Châu

_Đại vận hội thể thao sắp tới, Tinh Kỳ sẽ làm đội trưởng cho đội trường mình đi thi, vì vậy mình đã đăng ký vào đó và bây giờ đang làm phó đội trưởng - Tuệ Châu phấn khích nói mà không để ý mặt Tinh Vân đang tái dần đi

_Em - một bàn tay vững chắc đặt lên bờ vai cô

Giật mình, cô quay lại.

_Hơ, Tinh Kỳ... - cô nửa mừng, nửa hoảng hốt

_Em sao thế? Mặt em kìa... - Tinh Kỳ lo lắng, hai tay ôm chặt lấy bờ vai nhỏ bé của cô - Em không khỏe à? - Tinh Kỳ nói xong liền đưa tay lên trán cô. Thấy không nóng, anh thở phào nhẹ nhõm, rồi mắt anh nhìn thẳng vào mắt Tinh Vân đầy lo lắng, mặt anh từ từ kê sát vào mặt cô, đôi môi hé mở. Anh định hôn cô thì...

_Anh là Tinh Kỳ à? Chào anh, em là Trịnh Lam Tuệ Châu, bạn của Tinh Vân - nói rồi Tuệ Châu, chìa tay ra chỗ Tinh Kỳ

Tinh Kỳ nghe thấy bạn Tinh Vân thì mắt cứ sáng lên, đưa tay ngay lập tức bắt lấy. Tinh Kỳ chỉ đơn thuần nghĩ vì là người bạn đầu tiên của Tinh Vân nên phải đối xử tốt, để người ta tốt lại với Tinh Vân và cũng để ghi điểm với Tinh Vân. Không ngờ cô không nghĩ vậy, mà là đang nghĩ Tinh Kỳ đang mê mẩn trước sắc đẹp của Tuệ Châu. Mặt Tinh Vân thoáng buồn

Tuệ Châu nhanh nhẹn ra chọn một bàn cho 6 đứa rồi ngồi xuống trước chiếm chỗ cho Tinh Kỳ ngồi cạnh. Tinh Vân ngồi kế bên anh Hoàng Vũ đối diện Tinh Kỳ. Gia Vệ và Gia Hoàng hơn hờ ngồi ở mép chiều rộng của bàn. Rồi Tuệ Châu bỗng gấp đồ ăn qua khay của Tinh Kỳ, anh cũng gấp miếng thịt gà. Cả hai nhìn nhau rồi khúc khích cười, Tuệ Châu bỗng dựa vào vai Tinh Kỳ, cả hai vẫn cười nức nở. Và chợt "Chụt", Tuệ Châu hôn vào má Tinh Kỳ. Lần này, Tinh Kỳ không cười nữa, làn da nâu trên má anh đỏ ửng lên. Hết nhìn Tinh Kỳ, mọi ánh mắt giờ đổ dồn hết về phía Tinh Vân. Đã thấy Hoàng Long lấy tay che đôi mắt cô lại, rồi nhanh chóng lấy tay kia ôm lấy đầu cô kéo về lòng mình.

_Anh có việc cần nói riêng với Tinh Vân tí! Em cứ ngồi chơi với Tinh Kỳ đi nha Tuệ Châu

Nói rồi Hoàng Vũ vẫn ôm lấy đầu, tay che mặt Tinh Vân, dắt đi ra phía ban công nhà kho. Đến lúc đó, anh mới buông cô ra. Đúng như anh dự đoán, bàn tay che mắt cô đã ngập trong nước mắt của cô.

_Anh Hoàng Vũ... - Tinh Vân kêu tên anh trong tiếng nấc nghẹn ngào rồi ôm chặt lấy anh

_Ngoan nào, anh biết Tinh Kỳ không như vậy đâu, chỉ là hiểu lầm thôi! - Hoàng Vũ ôm lại cô, bàn tay xoa nhẹ lên bộ tóc mềm mượt của cô.

Tinh Kỳ nhìn theo hường mà Hoàng Vũ vừa đưa Tinh Vân của anh đi. Vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lòng chợt đau nhói.

Hết giờ ăn trưa, Tinh Vân vẫn bình thường trở lại lớp ngồi cạnh Tuệ Châu. Nhìn, qua bên kia, cô thấy Tinh Kỳ đang nhìn cô, anh không cười, mặt thoáng nét lo âu và buồn bã như muốn hỏi: “Em làm sao vậy?”. Tinh Vân quay mặt đi để né ánh mắt dò xét ấy.

__Cậu và Hoàng Vũ đang quen nhau à? – Tuệ Châu lém lỉnh hỏi – mình nghe nói giờ ăn trưa có người trông thấy hai người đang ôm nhau. Mình biết hai người chỉ là anh em kết nghĩa...

__Không phải đâu, tụi mình chỉ là anh em thôi! – Tinh Vân nói tỉnh bơ – Người hoàn hảo như anh ấy, mình không dám với tới.

__...Ồ,... Mà cậu thấy Tinh Kỳ ngày hôm nay không? Anh ấy thật dễ thương, má anh ấy thật láng mịn, mình hôn rồi mà chỉ muốn hôn nữa thôi ấy! Mà hình như Tinh Kỳ cũng thích mình, cậu thấy có đúng không?

Nghe đến câu thứ hai của Tuệ Châu, mặt Tinh Vân đã cắt không còn một giọt máu, cuốn sách cầm trên tay rơi xuống đất.

4. Chương 4

__Đây, mình lượm cho! – Tuệ Châu cười mới xinh đẹp làm sao

Nói rồi, Tuệ Châu chui xuống dưới lượm. Nhìn cô bạn tốt bụng mới quen của mình, Tinh Vân tự hỏi làm sao có thể nói cho cô ấy biết sự thật.

__Tí nữa ra chơi mình không đi với cậu được, xin lỗi nhé! Tại mình phải đi họp đại hội thể thao, anh Tinh Kỳ cũng đi nữa ấy, thật tuyệt vời, phải nhanh lên mới được. – Tuệ Châu hớn hờ nói

Giờ ra chơi thấy những người có chức vụ quan trọng trong hội đồng học sinh đều ở dưới phòng Hội trường dự. Tinh Vân bí mật tìm một chỗ có thể ngó vào cửa kính của hội trường, cô còn có thể nghe rõ chuyện gì đang xảy ra trong đó nữa. Cô nhìn thấy Tinh Kỳ. Nước da ngăm của anh thật khó mà lẫn vào đâu được càng tôn lên vẻ nam tính, lịch lãm của anh; đôi mắt to sáng như những vì sao trên trời; cái mũi cao nổi bật tôn lên đôi lông mày sậm và đen dày; anh cao ráo; thân hình chuẩn của những người đi thể thao nhiều. Lúc anh ấy được đưa cho bộ quần áo đi dự Đại hội, thì cứ như bộ đồ đó được sinh ra để dành cho anh vậy. Nhưng mỗi điều là cái tay áo hơi dài.

__Em mang về đưa ẹ em lên lai tí nhé. – Anh cựu đội trưởng nói

__Nhưng mà hiện giờ bố mẹ em đang đi công tác nước ngoài rồi ạ - Tinh Kỳ lịch thiệp đáp lại

__Vậy có bạn nào trong hội trường này đồng ý giúp Tinh Kỳ không?

__Em cho – Tinh Vân nói nhưng giọng nói cô bị lấn át bởi một giọng nói rất quen thuộc.

Là Tuệ Châu

__Em sẵn sàng giúp anh Tinh Kỳ - Tuệ Châu vừa nói vừa liếc mắt đưa tình với Tinh Kỳ

__Ừm... đây, cảm ơn em nhiều nhé, Tuệ Châu – Tinh Kỳ cười tươi rói với Tuệ Châu rồi cởi áo ra đưa cho cô nàng.

Tiếng xì xào trong hội trường bắt đầu vang lên đại khái bàn về Tuệ Châu và Tinh Kỳ. Rồi chắc miệng nói cũng đúng thôi. Trai tài gái sắc... Đội trưởng và đội phó quen nhau là chuyện bình thường ở huyện.

__Bác Ấu ạ? – Tinh Vân nói trong điện thoại

__Ừ, cháu học thể nào rồi? Ngày đầu tiên thấy ưng ý chứ? – Bác Ấu từ nhỏ đến lớn vẫn luôn xem nó và một mực cưng chiều như là con cái trong nhà. Hai người rất thân thiết.

__Dạ vâng, rất tuyệt ạ! – Tinh Vân trả lời – Nhưng bác ơi, cháu thấy không được khỏe, bác giúp cháu nghỉ hai tiết cuối ngày hôm nay được không ạ?

_Ừ, chuyện đó dễ thôi. Cháu bị sao à? Bọn Tinh Kỳ ăn hiếp cháu sao? – Bác ân cần hỏi

_Dạ không ạ, chỉ là hôm qua đi chơi về xong cháu hơi mệt thôi – Tinh Vân mà không nhìn thấy mặt thì vẫn nói dối được.

_Vậy cháu về nhà đi, mọi chuyện cứ để bác lo. Khi nào rảnh ghé nhà bác chơi nhé! – Bác Âu thật dịu dàng.

_Vâng ạ - nói rồi Tinh Vân cúp máy cô nhắn cho Tuệ Châu rằng cô thấy hơi mệt nên về sớm, nhắn Tuệ Châu ở lại học chăm chỉ. Tuệ Châu rất dễ thương nhắn lại “ừ về nhà sớm, mau khỏi bệnh để đi học với tớ nhé!”. Đọc xong, Tinh Vân ra về. Vào tiết, Tinh Kỳ nhìn qua thấy bàn Tinh Vân trống, cặp sách cũng không có, chỉ thấy mình Tuệ Châu. Tự vấn Tinh Vân có đời nào nghỉ học đâu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tinh Vân về đến nhà, lại nhận được thêm một tin nhắn từ Hoàng Vũ. Em không thể sớm bỏ cuộc như vậy chứ, Tinh Vân anh quen biết đâu bao giờ như vậy?” Chắc anh cũng đã nghe tin cô nghỉ học, một tin nhắn của Tinh Kỳ cũng vừa đến “Em không sao chứ? Anh nghe bố anh nói em đang bị bệnh liệt giường. Khi nào khỏe thì nhắn lại cho anh!”. Bác Âu nói quá. Cô không nhắn lại gì, cất cặp, đi tắm rồi ra lên mạng. Cô vào trang web của đại học Gia Âu, xem bảng xếp hạng những con người “xinh đẹp nhất” ở trường. Top nam thì rõ ràng Tinh Kỳ vẫn đứng hạng nhất, hạng hai và hạng ba và hạng tư thì ngày nào cũng dao động ở những cái tên Gia Vệ, Gia Hoàn, Hoàng Vũ. Qua top nữ thì Á Mỹ đang xếp thứ nhất, sát theo sau là Tuệ Châu. Và cô thấy cái tên Tinh Vân nằm ở hạng năm. Thở dài... Hoàng Vũ nói vậy, nhưng làm sao một con người bình thường như cô có thể đua với Á Mỹ và Tuệ Châu. Xong, cô lại vào google tra những cách để níu giữ trái tim. Nào là đi chơi xa, làm mới bản thân, nấu ăn.... Và trong đồng đó, cô chỉ chọn ra hai cái là làm mới bản thân và nấu cơm hộp trưa cho Tinh Kỳ. Cô dành ra những 3 tiếng đồng hồ để nấu, rồi trang trí bên trong cái hộp. Nhớ ra rằng có lần Tinh Kỳ khen cô nấu ăn rất ngon. Cô mỉm cười, lần này sẽ nắm chắc phần thắng.

Mái tóc cô bình thường để xõa, không nhuộm, không cắt tỉa uốn nắn gì hết, nay cô đã quyết định cắt nó đi đến ngang lưng, tỉa rồi uốn gọn sóng...(nhưng không nhuộm tóc nhé!) Tất cả để chuẩn bị cho ngày mai...

Vừa bước đến cổng trường, đã nhìn thấy Hoàng Vũ, cô gọi anh. Nhưng anh ngần ngại mãi một lúc sau mới nhận ra người đứng trước mình là Tinh Vân.

_Chà, đúng là càng lớn càng xinh đẹp ra – Hoàng Vũ xuýt xoa

_Đừng chọc em nữa mà – Tinh Vân cười nói

_Không đâu, thật đấy! Em thật xinh đẹp – Hoàng Vũ đưa tay lên má cô - ... như một thiên thần vậy!

Mặt Tinh Vân lúc này đỏ như quả ớt. Gia Vệ, Gia Hoàn cùng Tinh Kỳ thấy Hoàng Vũ đang đứng chết trân, vội chạy đến

_Hoàng Vũ, hôm nay đến sớm quá vậy? – Gia Hoàn nói

_Cô bé này là ai đây? Nhìn quen quen, bồ mới của mày à? – Gia Vệ hỏi

Thấy Tinh Kỳ, Hoàng Vũ lập tức bỏ tay ra khỏi má cô. Mặt hai người vẫn đỏ.

_Đâu? Tinh Vân đây mà. Tụi bay làm sao thế? – Hoàng Vũ trả lời

Cả bọn trở mắt ra nhìn. Tinh Kỳ chết đứng, mãi mê nhìn.

_Ờo, làm gì nhìn em dữ vậy? Chuông reng rồi, em vào đây

Cả bọn vẫn chết sững

Giờ ăn trưa, Tinh Kỳ vừa nhìn Tinh Vân vừa cười, thích thú ra mặt. Tuệ Châu thì mãi mê nhìn ngắm Tinh Kỳ, rồi phá tan bầu không khí im lặng:

_Anh Tinh Kỳ nè, em có làm cơm hộp cho anh ăn nè!

_Hờ, ừ, cảm ơn em, cơm Tuệ Châu làm chắc ngon không ai sánh bằng rồi! – Tinh Kỳ nhìn Tuệ Châu lúng túng

Tinh Vân vội cầm cái hộp cơm đang để trên bàn định giấu đi thì...

_Tinh Vân cũng làm cơm hộp à? Định tặng ai à? – Tuệ Châu cười toe, chắc còn sướng vì mới được Tinh Kỳ khen

Tinh Vân không giấu nổi sự bối rối, hai móng tay cứ cọ sát vào nhau.

_Làm cho anh à? – Hoàng Vũ gõ vẩy

_Ừ, ...làm cho anh... Hoàng Vũ... - Tinh Kỳ đang gấp miếng thịt thì miếng thịt rơi xuống, đôi mắt nhìn qua phía Tinh Vân và Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ vô tư nhận lấy hộp cơm, mở ra thì thấy tờ giấy nhỏ dán trên nắp hộp.

“Tinh Kỳ à,

Mấy ngày nay, em không tốt, không quan tâm nhiều đến anh. Đừng giận em nhé! Em xin lỗi anh nhiều mà. Kể từ lúc chúng mình quen nhau, em chưa làm được gì cho anh cả. Em hy vọng món quà nhỏ này sẽ thay lời xin lỗi chuyển đến anh... Em yêu anh nhiều lắm, Kỳ à. Ăn ngon miệng nhé!”

Cô biết Hoàng Vũ đang đọc từng chữ cô viết ra, không giấu nổi sự thẹn thùng và xấu hổ. Cô cắn môi, người cô run lên bần bật, tay kia cô nắm lại tay này của mình, ai ngờ còn run hơn. Hoàng Vũ đọc xong, nhìn cô, ánh mắt đầy thông cảm, tay anh nắm chặt lấy đôi bàn tay cô trấn an:

_Không sao đâu! Đối với Tinh Kỳ, thì có lẽ cơm hộp của Tuệ Châu làm là ngon nhất. Nhưng đối với anh thì... - Anh úp mặt nắp hộp có dính miếng giấy xuống bàn - ... đồ ăn Tinh Vân làm mới là không ai sánh bằng. Mãi mãi là như thế! Tinh Kỳ không có phước để ăn đồ ăn em nấu. Đáng tiếc thật, anh tin nó sẽ phải nói lại câu vừa nãy đấy... - Hoàng Vũ nói làm cô cảm thấy vui hơn, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay Tinh Vân. Câu nói đấy làm Tuệ Châu chỉ biết cười trừ, Tinh Kỳ nóng máu _Dạo này, may làm sao ấy Vũ – Gia Vệ nói

_Ừ, toàn nói hàm ý, tụi tao không hiểu gì hết trơn – Gia Hoành cũng nói theo – mà may nắm tay Tinh Vân như vậy, không sợ.... (Tinh Kỳ à?)

_Không, việc gì tao phải sợ, tao với Tinh Vân đang yêu nhau mà – Hoàng Vũ nói tỉnh queo, mặt quay ra Tinh Kỳ thách thức, chặn lại lời nói của Gia Hoành. Nói rồi, anh vừa ăn vừa nhìn Tinh Vân cười, nụ cười tỏa nắng. Tinh Kỳ bốc khói, nhưng không dám làm gì cả vì đang ở nơi đông người. Tinh Vân tuy ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì hết. Tinh Kỳ hết nhìn Hoàng Vũ rồi đến Tinh Vân.

_Đúng là vợ yêu của anh, nấu cơm ngon quá! – Hoàng Vũ ôm cô sát vào người – Chiều nay tan học đi chơi với anh nhé!

_Ừm... – Tinh Vân vừa nói vừa không giấu nổi sự thất vọng dành cho Tinh Kỳ. Người con trai cô yêu chắc sẽ không bao giờ thuộc về cô.

Gia Hoành, Gia Vệ thì khỏi nói, tụi nó tự hỏi rằng mình có đang bị nhũn não hay không. Rốt cuộc Tinh Vân thuộc về ai?

_Tuệ Châu, ra đây anh gấp một lát! – Tinh Kỳ ăn xong rồi hẹn Tuệ Châu ra một chỗ kín đáo

_Em là bạn thân của Tinh Vân à? – Tinh Kỳ hỏi

_Dạ... Trong lớp Tinh Vân chỉ quen với một mình em – Tuệ Châu nói rồi cười xuề

_Vậy em có biết Tinh Vân dạo này bị làm sao không? Máy bữa anh gặp thì mặt của em ấy tái mét, chẳng cười chẳng nói gì với anh. Rồi hồi chiều, bố anh kêu cô ấy bệnh liệt giường nên xin nghỉ. Em có biết lý do không? Anh nghĩ không đơn thuần là vậy! –Tinh Kỳ lộ rõ ra nét lo lắng – rồi trưa nay, Tinh Vân với Hoàng Vũ đột nhiên yêu nhau, em có biết tại sao không? Hãy nói cho anh nghe...

_Em xin lỗi... Em không giúp được gì! – Tuệ Châu nói, quay mặt đi né đôi mắt đầy lo lắng của Tinh Kỳ. Cô dường như nhận thấy có điều gì đó bất thường trong cách Tinh Kỳ đối xử với Tinh Vân, sao anh ấy lại phải quan tâm như vậy? Cô như đang trốn tránh sự thật. Tìm cách chạy vội đi

_Tuệ Châu! – Tinh Kỳ gọi với theo nhưng không thể ngăn lại bước chân của Tuệ Châu

__Anh à, em mất Tinh Kỳ rồi! Em thực sự mất rồi... - Tinh Vân nói trong tiếng nấc, miệng cô nồng nặc mùi rượu, mà mới uống được có 3 lon

__Mất Tinh Kỳ thôi mà, còn nhiều người đàn ông đáng để em lưu tâm tới hơn, việc gì phải khổ vậy? Về đi, anh chở em về. – Hoàng Vũ nói chắc nịch

__Không, em không về đâu, về lại bị bố mẹ chửi nữa.... Không về đâu... Ức... Không về... - Tinh Vân bỗng ôm lấy Hoàng Vũ hôn tá lả - Tinh Kỳ, ... anh ở đây à... còn quan... ức... tâm đến em sao... ức... Tinh... ức... Kỳ... - Nó nhìn Hoàng Vũ bây giờ thành Tinh Kỳ

Điện thoại của Tinh Kỳ bỗng kêu, là số của Hoàng Vũ, anh không trả lời. Hoàng Vũ thấy Tinh Kỳ không trả lời rửa thầm. __Điện thoại em đâu hả Tinh Vân? Điện thoại em đâu hả? – Hoàng Vũ nạt

__Đây... nè, ức... Tinh... Kỳ... đây... - cô móc điện thoại trong túi ra, vẫn ôm chặt Hoàng Vũ, miệng lẩm nhảm tên Tinh Kỳ.

Điện thoại Tinh Kỳ một lần nữa kêu lên, thấy trên màn hình là Tinh Vân. Mắt anh bỗng sáng lên, ngay lập tức kéo thanh trả lời trên chiếc Iphone màu trắng, hớn hở:

__Alô?

__Alô, Tinh Kỳ hả? Tao đang ở sông Sài Gòn với Tinh Vân đây. Cô ấy uống rượu say mềm rồi, không dám về nhà, mày mau đưa cô ấy về nhà mày ở tạm đi... - Hoàng Vũ nói như la lên trong điện thoại

__Cái gì?

Chưa đầy năm phút, Tinh Kỳ đã đỗ con Ferrari của mình trước bờ sông Sài Gòn.

__Đây, người hùng Tinh Kỳ của em đây rồi! – Hoàng Vũ vừa nói, vừa tống Tinh Vân lên người Tinh Kỳ

__Lần sau mày mà dắt Tinh Vân đi đâu nữa thì mày chết với tao – Tinh Kỳ nói, giọng sắc lạnh, mắt như tóe lửa

__Được rồi, được rồi – Hoàng Vũ cười toe toét

Tinh Kỳ bế Tinh Vân trên tay, nhếch mép cười vì bộ dạng dễ thương của cô nàng, hát ngêu ngao như đứa trẻ được ba mẹ dắt đi chơi. Hát xong, cô nàng lại lẩm nhảm:

__Tinh... Kỳ... Tinh Kỳ... ức... Tinh Kỳ không thương Tinh Vân... ức... Tinh Kỳ thương Tuệ Châu... ức... - cô nàng bấu môi hờn dỗi nói – Tinh Kỳ không yêu em... - Rồi cô nàng khóc nức nở trên tay Tinh Kỳ, tay bá vào cổ anh

__Ngốc, khóc gì? – Tinh Kỳ chợt hiểu ra mọi chuyện, không ngờ mình lại làm tổn thương Tinh Vân đến vậy. Ui cha! Cái đầu đứng nhất trường mà sao giờ lại ngu ngốc đến thế.

Nghe Tinh Kỳ nạt, Tinh Vân ngoan ngoãn khóc nhỏ hơn, nhưng nước mắt không ngừng rơi. Vừa bước ra chỗ con Ferrari đỗ mui trần, nàng nôn ra một bãi ngay trên người nàng và Tinh Kỳ.

__Này, đồ ngốc, uống cho lấm vào, cái tội đi với Hoàng Vũ đấy! – Tinh Kỳ lại nạt

Lần này nó khóc to hơn

__Thôi nín đi, anh xin lỗi! – Tinh Kỳ chưa xót nói – Anh hứa từ nay Tinh Kỳ sẽ thật ngoan, thề với em là sẽ không làm em khóc nữa, sẽ bảo vệ em suốt đời. Anh chỉ yêu mình em thôi, ngốc à!

Tinh Vân nghe, nghĩ mình đang mơ, một giấc mơ thật đẹp, liền cười khanh khách

Về đến nhà, bọn người làm trở mắt ra vì thấy cậu Tinh Kỳ hôm nay đang bế cô Tinh Vân về nhà, rì rầm với nhau.

5. Chương 5

_Thấy chưa? Em bảo chị rồi mà. Ông chủ nói đúng mà, đối đãi với cô Hoàng cho tử tế mai mốt cô ấy sẽ về làm dâu mà...

_Hi... tại chị cứ nghĩ chị còn cơ hội...(với cậu Tinh Kỳ)

Tinh Kỳ bước vào phòng, đặt Tinh Vân xuống giường rồi cậu vào phòng vệ sinh thay đồ, kiểm một bộ đồ của mình cho Tinh Vân mặc. Nhớ ra cái gì đó, cậu liền chạy ra khỏi phòng, ra lệnh:

_Mấy cô đâu? Pha cho tôi ngay một ly nước chanh giải rượu! – giọng nói vang cả ngôi nhà – rồi mang lên đây cho cô chủ uống!

Bước vào phòng đóng cửa lại, tiếp tục lục đồ thì Tinh Vân từ đằng sau ôm chầm lấy anh:

_Tinh Kỳ, em nóng... - giọng cô nũng nịu, nói rồi, cô cởi phăng cái áo trên người, đang định cởi lớp áo tiếp theo

_Này này, đừng làm vậy chứ - Tinh Kỳ nói vội vòng tay ra sau lưng cô, ngăn bàn tay cô đang cởi nốt cái móc áo – Anh không kiềm nổi bây giờ!

_Kệ anh... - Tinh Vân nói tỉnh queo, ném nốt cái áo ra sàn

_Này... - Tinh Kỳ nhìn cô, mặt đỏ ửng

Cô hôn anh say đắm, lưỡi anh len vào miệng cô. Không hiểu sao, anh không thể nào cưỡng lại được nụ hôn ấy, tay ghì lưng ôm sát cô vào lòng.

_Thưa cậu chủ, nước chanh đây ạ! – Đám người làm không gõ cửa, xông vào.

Rồi ngẩn người ra trước tình cảnh trước mắt.

_Cậu... cậu... - May là đám người làm toàn là con gái. Đột nhiên, Tinh Vân lăn đùng ra sàn ngủ. Mặt Tinh Kỳ đỏ ửng, không biết nói gì...

_Mấy người tới đúng lúc lắm! Mau vào cho cô ấy uống rồi thay đồ cho cô ấy... - nói rồi anh quăng ra một bộ đồ trong tủ ra phía đám người làm ngẩn ngơ rồi phóng xuống lầu.

Chợt nhớ ra là phải gọi điện cho gia đình Tinh Vân

_Alô?

_Dạ, cháu chào bác Hoàng, dạ Tinh Vân mới đi chơi với tụi cháu về, thấy khuya quá nên cháu giữ em ấy ở lại luôn không dám làm phiền hai bác

_Tinh Vân ở chỗ cháu à? Vậy là bác yên tâm rồi!

_Dạ,... dạ

Cúp điện thoại xuống thì đám người làm ở trong chạy ra.

_Dạ thưa cậu chủ, xong rồi

_Các người làm tốt lắm mau đi nghỉ đi! Vào phòng thấy Tinh Vân đang nhắm nghiền mắt ngủ say. Tinh Kỳ nhớ đến cảnh lúc này, mặt lại đỏ lên. Anh nằm xuống giường, ôm Tinh Vân vào lòng.

Tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi, Tinh Vân thức giấc, ngáp ngáp dài, quay mặt qua phía bên kia. Thấy cái mặt nâu nâu bao công đang ngủ say mềm. Thật đáng yêu!

_Chắc là hiệu ứng từ giấc mơ đêm qua, anh thật đáng yêu quá, Tinh Kỳ...

Nói rồi, cô hôn lên môi anh ngọt lịm. Tinh Kỳ tỉnh dậy, thấy có vật gì mềm mềm trên môi cũng hôn lại. Lưỡi anh làm Tinh Vân giật mình.

_Hơ, Tinh Kỳ... không phải là mơ sao? – Tinh Vân hoảng hốt, nhận ra Tinh Kỳ trước mặt là Tinh Kỳ thật và cô cũng đang nằm trên giường của Tinh Kỳ. Hoảng hốt hơn nữa, cô cũng nhận ra quần áo này không phải của mình – Đêm qua, em và anh...

_Ừ, anh thấy hết rồi... - Tinh Kỳ nói mặt đỏ bừng – nhưng em đừng lo, anh chưa làm gì cả...

Tinh Vân lục tung trong não mình, hình ảnh lúc nó say rượu lơ mơ hiện ra, rồi nhớ lại cảnh Tinh Kỳ ngăn không cho nó cởi đồ.

_Hôm qua,... anh ... thay đồ cho em ... sao?

_Không, không, là mấy người giúp việc của anh, em đừng lo, không có sự cho phép của em, anh tuyệt đối sẽ không tổn hại đến em đâu – nhìn vào ánh mắt Tinh Kỳ, cô cảm thấy an tâm và tin tưởng tuyệt đối

_À, chết... học, trễ học rồi – Cô nhìn đồng hồ

_Không sao, hôm nay là đại hội thể thao, mặc đồ tự do, giờ mới 7h, 9h mới bắt đầu khai mạc cơ. Để anh đi lấy đồ cho em – Tinh Kỳ bước ra khỏi phòng, giọng anh vọng xuống dưới – đồ hôm qua, tôi dặn mấy người giặt đâu? Mau mang lên đây!

Lúc đó, Tinh Vân mới nhìn thấy, hóa ra Tinh Kỳ mặc đúng cái quần dài đi ngủ, còn phần trên thì không mặc gì cả. Bộ ngực săn chắc, cơ bụng sáu múi, cơ bắp hai bên cánh tay cuộn cuộn, nhưng nhỏ trông không thô như mấy ông lực sĩ, nước da nâu nâu. Rõ là chuẩn men! Mặt nó đỏ bừng.

_Chờ anh chút! Đi thay đồ. Sặc, cái áo đội trưởng ở đâu nhỉ? Cái áo đó ... - Tinh Kỳ đang cố nhớ lại hình ảnh em áo thân thương lần cuối nhìn thấy nó _Ồ chỗ Tuệ Châu – Tinh Vân nói, rồi vội vã quay mặt đi, không giấu nổi sự tuyệt vọng

_Này, này – Tinh Kỳ chạy tới – Giữa anh và Tuệ Châu không có gì cả, anh thề với em đó. Đừng ngạc nhiên nữa, có nhớ hôm qua anh hứa gì không?

_Hứa... - Rồi cô nhớ lại lúc Tinh Kỳ bế cô, anh đã hứa. Vậy mà cô cứ tưởng mình đang mơ, ôm chầm lấy anh – Em xin lỗi!

_Có gì đâu, anh xin lỗi mới phải. Vì đã không hiểu em, trong lúc Hoàng Vũ vừa nhìn thấy đã hiểu em tiếp theo sẽ ra sao, như thế nào. Thì anh lại không hiểu. Anh xin lỗi – Tinh Kỳ ôm thật chặt Tinh Vân vào lòng.

_Quần áo của cô Hoàng đây ạ - Lại một lần nữa, đám người làm của Tinh Kỳ vào phòng không thêm báo, Tinh Vân nhớ lại cảnh hôm qua, thật xấu hổ

_Này, mấy người có biết phép lịch sự tối thiểu không hả? Ra vào thì phải gõ cửa chứ! – Tinh Kỳ mắng đám người làm

_Dạ, tại ông chủ Âu dặn, cứ có cô Hoàng đến nhà thì không cần gõ cửa trước, cứ xông thẳng vào, thấy gì thì báo lại cho ông – Một cô nhanh nhẩu nói

_Vậy là chuyện... chuyện tối qua, bố tôi đã biết hết rồi sao? – Tinh Kỳ tức tối

Đám người làm nhìn nhau rồi mới lăm lét trả lời

_Dạ... vâng... chúng tôi còn nghe thấy tiếng ông chủ cười trong điện thoại...

_Các người... Thôi, các người đi ra hết đi, để đồ đó đấy cho tôi – Tinh Kỳ bực bội nhưng đành phải nén lại.

Đám người làm ngoan ngoãn lui ra.

_Đồ của em đây, vào phòng tắm thay đi, anh ở ngoài thay được rồi, nhưng ra thì phải nói với anh một tiếng – Tinh Kỳ đưa đồ cho Tinh Vân.

_Thôi, để em thay ở ngoài cho. Anh thay ở trong đi – Mắt Tinh Vân bỗng sáng lên, cô cười gian

_Em lại bày trò gì nữa đây! Thôi được rồi, để tiện anh tắm luôn á. – Tinh Kỳ ngoan ngoãn vào phòng tắm đóng cửa lại

Lúc Tinh Kỳ tắm rửa và thay đồ xong, hỏi cô thay đồ xong chưa để anh ra. Không có tiếng động gì cả, anh đi ra. Không có lấy một bóng người, đang thắc mắc Tinh Vân đi đâu rồi. Anh định chạy ra khỏi phòng kiểm thì một mùi hương thơm phức sục vào mũi anh.

Anh bước xuống cầu thang thì thấy Tinh Vân đang ngồi trong bàn ăn. Thấy anh, cô vui vẻ nói:

__Tinh Kỳ, anh mau xuống ăn chung với em nào

__Em làm sao?

__Ừ, em tự làm mì ý đấy, anh xuống thưởng thức xem, có bằng với Tuệ Châu không? Anh ngồi vào bàn, kế bên Tinh Vân.

__Em à, thực ra, anh thân thiện với cô ấy vậy là vì cô ấy là bạn em thôi. Anh không có ý gì khác. Anh chưa anh tí gì cả trong hộp cơm cô ấy nấu. Anh thề đấy. Tinh Vân của anh nấu vẫn là ngon nhất!

__Thì em có nói gì đâu chứ... - Cô thẹn thùng nói – Thôi, anh ăn đi

__Ừm, ngon thật. Ước gì ngày nào mở mắt ra cũng nhìn thấy em, rồi được ăn đồ ăn em nấu nhỉ. Chắc anh sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất trần gian mất – Tinh Kỳ cười tít cả mắt làm mặt Tinh Vân đỏ ửng.

__Ông chủ về - tự nhiên ông quản gia hô lên làm hai đứa đang ăn giật bắn mình. Rồi, sau đó là ông Âu vội vã vào nhà

__Cháu chào bác ạ! – Tinh Vân lễ phép đứng dậy chào

__Ôi, Tinh Vân đấy à? Vậy là chuyện hôm qua ta nghe được là thật sao? Thằng này trông vậy mà ghê quá nhỉ? Lúc bác thấy nó đi chơi với con A gì đấy nhỉ ta đã thấy ghét rồi. Cháu vẫn là nhất.

__Bác ăn sáng chưa ạ? Để cháu lấy thêm – cô đánh trống lảng

__Cháu tự tay nấu thì ta phải ăn rồi – ông Âu giọng đầy hứng khởi nói

Tinh Vân lấy ra một đĩa khác, vừa đặt lên bàn ông Âu thì đã bị Tinh Kỳ kéo tay đi

__Đi thôi em, trễ rồi

Tinh Vân bị Tinh Kỳ kéo đi vẫn không quên ngoái đầu lại:

__Thưa bác cháu đi ạ!

__Ừ! – Ông Âu cười to – hai đứa này...

Vừa vào đến trường, Tinh Vân đã rút ngay điện thoại ra gọi cho Tuệ Châu

__Alô, Tuệ Châu à? Cậu đang ở đâu vậy? Anh Tinh Kỳ đang ở với mình đây, anh ấy muốn lấy lại cái áo

__Ồ, tớ đang ở chỗ anh Hoàng Vũ, Gia Vệ và Gia Hoành này

__Tớ tới chỗ cậu liền – Tinh Vân cúp máy

Tinh Kỳ nghe được vậy, kéo tay Tinh Vân ra chỗ cả bọn đang đứng, chỗ có nhiều con gái nhất.

__Chào anh Tinh Kỳ, áo của anh đây nè! Em giặt ủi cả rồi – Tuệ Châu vừa thấy Tinh Kỳ đã tít tít

__Cảm ơn em – Tinh Kỳ cười đáp lại

Nói rồi, Tinh Kỳ chạy vào phòng vệ sinh nam thay áo. Chẳng hiểu sao mà Tuệ Châu cũng chạy theo. __Hôm qua, em với Tinh Kỳ có xảy ra chuyện gì không? – Gia Hoành hỏi, cười toe

__Chuyện... chuyện... gì chứ! – Tinh Vân bối rối

__Em khai thật đi, Hoàn Vũ đã kể tụi anh nghe hôm qua em ở nhà Tinh Kỳ cả đêm luôn rồi – Gia Vệ nói – Hai đứa yêu nhau, còn qua đêm, chung giường, không lẽ không có chuyện gì xảy ra à?

__Không,... làm gì có chứ! – Mặt Tinh Vân đột nhiên đỏ ửng, đúng là con người không biết nói dối

_Cha, vậy là có chuyện rồi. Nhưng mà cũng không sao, thấy bác Âu có vẻ rất để ý Tinh Vân. Nên có trót đại mà bụng em to lên thì không lo là sẽ không có ai chịu trách nhiệm – Hoàng Vũ chêm vào

_Anh này...! – mặt cô đỏ chót

_Mà thằng Tinh Kỳ cũng ghê thiệt bữa nó kêu 1, 2 năm nữa là tụi mình có cháu bông. Tưởng nó nói đùa vậy mà làm thật – Gia Hoàng nói

_Em khóc bây giờ - Tinh Vân nói về giận dữ

_Thôi mà, cho tụi anh xin. Tụi anh xin lỗi, không chọc em nữa đâu – Gia Vệ nài nỉ, rồi quay ra cả bọn cười rất chi là ... đều.

6. Chương 6

Hồi trống đầu tiên vang lên

“Trận đấu chung kết của cuộc thi đấu võ thuật, Âu Tinh Kỳ trường Gia Âu đấu với Trương Gia Phong trường Minh Tường” – trọng tài đồng đặc tuyên bố, khơi mào trận đấu.

Tuệ Châu từ đâu chạy đến, nắm tay Tinh Vân lôi ra chỗ đẹp

_Mình có nhờ một anh giữ chỗ đẹp giúp, có thể thấy rõ Tinh Kỳ đấy! – Tuệ Châu hiền hòa giải thích.

Vừa ngồi xuống, cũng là lúc hai đối thủ đang gặp người chào nhau.

_Tinh Kỳ! – Tuệ Châu la toáng lên, thu hút ánh nhìn của anh ở hàng ghế đầu tiên.

Anh nhìn thấy Tinh Vân thì cười rõ tươi, làm cô nóng mặt

_Tinh Kỳ cười với mình kia – Tuệ Châu không biết rằng Tinh Kỳ yêu Tinh Vân. Tinh Vân khẽ thở dài. Hiểu lắm, làm sao để cô bạn có thể hiểu cho cô đây? – Tinh Vân này, hôm nay mình sẽ tỏ tình với Tinh Kỳ.

_Sao? Không... Đừng... Đừng làm vậy! – cô nghe thấy hốt hoảng

_Tại sao? – Tuệ Châu lo lắng hỏi

_Vì,... vì ... mình và Tinh Kỳ... - Tinh Vân nắm lấy tay cô bạn mình.

_Làm sao? – Tuệ Châu hỏi

“1-0”. Tinh Kỳ ngay tức khắc hạ đo ván đối thủ chỉ bằng một cú đá

_Hoan hô – Tuệ Châu đứng dậy kêu rần trời, rồi nhảy nhót tứ tung – Tinh Kỳ thật giỏi

_Ừ, anh ấy vô địch quốc gia Teakwondo, Karate và Vovinam mà, từ năm 15 tuổi – Tinh Vân nói giọng đầy tự hào

_Wow, đúng là bạn từ nhỏ có khác, mình ước gì mình được ở bên Tinh Kỳ lâu như Tinh Vân vậy!

Tinh Vân cười trừ.

Bỗng lấp ló có bóng Gia Vệ, Gia Hoàng và Hoàng Vũ chạy đến ngồi cạnh cô. Dù rất đông nhưng mấy cô gái vẫn tốt bụng nhường chỗ ấy anh ngồi hàng nhất

“2-0. Trường Gia Âu đã giành chức vô địch môn võ thuật 3 năm liền”.

Nói rồi ông trọng tài chạy ra đưa cúp cho Tinh Kỳ. Bỗng thấy chiếc điện thoại trên tay Tuệ Châu rung lên. Đó là điện thoại của Tinh Kỳ mà. Tinh Kỳ đang chạy đến chỗ Tuệ Châu

_Cảm ơn em đã giữ gìn anh điện thoại nhé! Nói rồi, Tinh Kỳ nhấc máy lên nghe. Tại Tinh Vân như ừ đi, Tuệ Châu giữ gìn anh ấy điện thoại sao? Sao không phải là mình chứ?

__Cái gì? – Tinh Kỳ hét lên làm cả đám giật mình – Được rồi, tôi sẽ tuyển thêm người – Tinh Kỳ bình tĩnh lại.

__Tinh Vân, em vào đội chạy tiếp sức nhé! – Tinh Vân trở mắt nhìn

“hạng 2, hạng 3, hạng 2, hạng 3”.

Một loạt người đang chạy đi rồi về với cây gậy trong tay. Trước cô là Tuệ Châu, cô đứng áp chót, trên Tinh Kỳ.

__Em sợ làm mọi người thất vọng... - Tinh Vân sợ sệt

__Không sao đâu, cứ cố lên! Đây là môn cuối cùng rồi, trường ta chỉ thiếu một huy chương vàng nữa thôi!

Trước mặt cô, Tuệ Châu cũng đã chạy đi khuất, rồi đang quay lại. Cây gậy vừa chạm vào tay cô, cô lao đi, không dám nhìn ai vì sợ mình đang ở bết, rồi đến mức, cô vòng lại, nhìn thấy Tinh Kỳ phía trước. Cô đã bỏ xa mọi đối thủ, giờ chỉ còn việc chạy đến bên anh. Chợt, chân cô vấp dây giày, té nhào xuống đất. Đầu gối cô chạm phải cục đá, rách toạc ra ứa máu, đâm sâu. Đau lắm, nhưng nếu không chạy về thì đội mình sẽ không có cơ hội thắng nữa. Cô đứng dậy và thấy các đối thủ khác đang đứng ngang mình. Cô chạy, nhanh hết mức có thể, về Tinh Kỳ. Cô cảm giác như mình đã bị mất đi một bên chân. Tinh Kỳ, đón lấy cây gậy, lao ra sân. Tuệ Châu nhìn cô xuyết xoa. __Cứu thương đâu! – Tuệ Châu hét lên, một tay ôm lấy phía trên đầu gối của cô, ngăn máu chảy xuống

“ÁÁ!” – Tiếng hét xé ruột của Tinh Vân làm cho Tinh Kỳ chỉ muôn chạy xong thật nhanh để chạy đến nắm tay cô. Vượt qua người thứ nhất, 2 giây sau anh vượt qua người thứ 2, 1 giây sau anh vượt qua người thứ 3, 1 giây sau nữa anh vượt qua người thứ 4, 1 giây sau nữa anh vượt qua người thứ 5, 2 giây sau anh vượt qua người thứ 6 và chạm đích đầu tiên, lao thẳng về phía cuối hàng. Chạy đến chỗ Tinh Vân và một đám Gia Vệ, Gia Hoàn và Hoàng Vũ đang ngồi giữ lấy người Tinh Vân cho cô bớt đau đớn

“Trường Gia Âu giành giải nhất môn chạy tiếp sức, cũng là trường vô địch toàn thành phố năm nay!” – Không ai còn quan tâm đến ông trọng tài đang nói gì nữa vì người cần nhận cúp đang không ở trên bục nhận giải mà đang ở chỗ Tinh Vân. Mọi người cũng xúm lại đó xem có chuyện gì. Tinh Kỳ đưa tay đỡ đầu Tinh Vân lên đùi mình, hai tay nắm chặt tay Tinh Vân.

“Áááá” – Tinh Vân lại la lên thêm một lần nữa, lần này nước mắt cô trào ra, như muốn xé nát ruột gan của Tinh Kỳ

__Ông làm ăn cái kiểu gì vậy hả? Muốn chết à? – Tinh Kỳ nạt trước mặt toàn học sinh trong trường – cô ấy mà có mệnh hệ gì là ông bị đuổi việc ngay lập tức!

__Tinh Kỳ,... đừng vậy mà! – Tinh Vân nói trong hơi thở hỗn hển – Là em làm quá thôi, không đau đến mức ấy đâu! Aaaaa... - cô bóp chặt lấy tay Tinh Kỳ

__Tôi xin lỗi, ông tiếp tục đi! – Tinh Kỳ hét xoa nắn tay Tinh Vân lại áp tay cô vào má anh – Em nhất định không được có mệnh hệ gì...

Ông trọng tài đang đứng trợ ra vì không ai trong trường Gia Âu lên nhận giải, thì ông Âu ra mặt.

__Chào ông, tôi là chủ trường Gia Âu, ông cứ đưa cúp cho tôi được rồi. Xin lỗi ông, thật là bất kính quá!

__Không sao đâu, mà cô bé đó là ai vậy? Làm gì mà ảnh hưởng cả trường thế không biết!

__À, con dâu tương lai của tôi ý mà, không có gì đâu. Ông đi uống nước cho tôi ạ tội có được không?

__Được chứ, được chứ! __Anh xin lỗi, anh xin lỗi. Nếu không phải tại anh bảo em vào thì em đã không xảy ra chuyện.

__Em không sao mà – Đôi môi Tinh Vân trắng bệch – em nói rồi, là em làm quá thôi – rồi cô khẽ hé miệng cười miễn cưỡng

__Ngốc à! – Tinh Kỳ cười xốt xa

Ông bác sĩ băng bó xong. Không chờ cô đứng dậy, Tinh Kỳ bế xốc cô lên. Nãy giờ, cả trường như bất động, yên lặng đến đáng sợ. Mọi người đang bao lấy Tinh Vân và Tinh Kỳ vậy mà nãy giờ cứ tưởng chỉ có hai

đưa với ông bác sĩ. Câu hỏi lóe lên trong đầu mọi người là Tinh Kỳ yêu Tinh Vân. Chứ nếu không tại sao anh lại lo lắng cho cô ấy đến vậy, giận đến mức hét vào mặt ông bác sĩ. Giờ thì ai mà muốn động đến Tinh Vân thì phải dè chừng Tinh Kỳ trước.

__Anh Tinh Kỳ, em có chuyện muốn nói với anh, ra đây gặp riêng em một lát. Chuyện quan trọng... - Tuệ Châu nghiêm trọng.

Tinh Kỳ đặt Tinh Vân ngồi lên ghế đá rồi bảo ba đứa còn lại canh chừng

__Tinh Kỳ... - Tinh Vân chợt nhớ ra chuyện Tuệ Châu nói ban sáng, muốn níu lấy Tinh Kỳ nhưng không có lý do gì nữa

__Anh đi một chút nhé! – nói rồi anh quay mặt đi luôn

__Em thích anh – Tuệ Châu nói thẳng một cách trắng trợn

__Anh xin lỗi, anh yêu Tinh Vân – Tinh Kỳ nói cũng tàn nhẫn không kém

__Tại sao?

__Anh không biết – Tinh Kỳ trả lời cụt lủn

Tuệ Châu cảm thấy như mình bị xúc phạm, người bạn bấy lâu nay đang quen với Tinh Kỳ mà cô lại không biết. Cô xinh đẹp như vậy, trước giờ làm gì có ai dám chống đối lại chứ. Nước mắt cô chảy ròng, ánh lên vẻ hận thù, cay nghiệt... Tinh Vân. Nói rồi cô lầm lầm lì lì chạy đến chỗ Tinh Vân. Tinh Kỳ thấy vậy bèn chạy theo. Nhưng không kịp ngăn cản. Tuệ Châu tát Tinh Vân hai cái đau điếng. Đến nỗi Gia Vệ, Gia Hoàn và Hoàng Vũ đứng ở đấy cũng không ngờ. __Mình xin lỗi! – Tinh Vân lí nhí

__Bỉ ổi! – Cô hét vào mặt Tinh Vân đầy oán giận. Định giáng thêm mấy phát tát nữa nhưng bàn tay Tuệ Châu vừa giơ lên đã bị Tinh Kỳ khóa chặt. Tinh Kỳ đang định đánh lại để trả thù cho người anh yêu thì Tinh Vân đứng lên ngăn lại.

__Đừng anh, cô ấy là bạn em – rồi bám vào cánh tay Tinh Kỳ để đứng vững – mình xin lỗi,... Tuệ Châu. Mình đã định nói với cậu nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu cả!... Mình... - Tinh Kỳ buông tay Tuệ Châu ra để đỡ lấy Tinh Vân.

Tuệ Châu bỏ chạy. Tinh Vân buông tay Tinh Kỳ ra định chạy theo đỡ bạn nhưng chưa gì đã ngã nhào xuống đất. Đầu gối cô bắt đầu ứa máu, cô khóc nhưng không phải khóc vì vết thương mà khóc vì đã mất một người bạn. Tinh Kỳ nhìn thấy xót xa, ôm cô vào lòng.

__Bác đã nói chuyện với ba mẹ cháu rồi, cháu cứ ở đây, đồ đạc cũng đã được mang qua rồi, đừng ngại! – Ông Âu phóng túng nói

__Cháu cảm ơn bác ạ! – Tinh Vân nói, mặt thoáng chút buồn rầu

__Tinh Kỳ, đưa con bé lên phòng đi, rồi ăn cơm trên đó luôn. Ta kêu người chuẩn bị hết rồi! – Ông Âu nháy mắt với con trai

__Dạ - Tinh Kỳ bế Tinh Vân lên phòng

Tinh Vân vừa ngồi xuống giường đã khóc.

__Thôi, ngoan nào! Anh được giải nhất mà sao em cứ khóc hoài thế? Không thương cho anh thì thôi, khóc hoài. Anh giận bây giờ - Tinh Kỳ trách móc.

7. Chương 7

Tinh Vân nín bật, chợt nhớ ra món quà. Hôm Tuệ Châu nói cô anh là đội trưởng, cô biết thế nào anh cũng thắng nên chuẩn bị trước cho anh. Sáng nay, trong lúc tắm có đi lấy qua nhà Tinh Kỳ, dặn người giúp việc

là giấu dưới gầm giường. Đúng lúc đó, tự nhiên ông Âu nổi hứng muốn xem tụi nhỏ đang làm gì, bèn lên lầu, áp tai vào cửa phòng Tinh Kỳ nghe lén. Thấy thế, cả đám người giúp việc cũng vô nghe chung.

_Ai bảo em không có quà chứ? – Tinh Vân trêu

_Quà gì? – Tinh Kỳ ngạc nhiên

_Em đây còn gì? – Tinh Vân tủm tỉm, nhưng Tinh Kỳ không tin

_Xạo

_Không tin à?

Tinh Vân tinh nghịch móc dưới chân cô một hộp quà. Cô đưa cho anh hộp quà. Tinh Kỳ nhìn cô rồi xé nhanh, soạt soạt soạt. Trong hộp quà, là một thứ gì đó

_Trắng quá nhỉ? – Tinh Kỳ nói – To quá nhỉ? Tròn nữa, mềm thật, êm nữa. Bóp đã quá – Tinh Kỳ nắn nắn cái gối. Mà không biết ở bên ngoài ông Âu đang cười khúc khích với đám người làm.

Chợt anh sờ thấy cái gì đó ở dưới cái gối ngủ.

_Sao ở dưới lại có lông? – Anh ngạc nhiên hỏi Tinh Vân

_Lần đầu em làm mà, sao hoàn hảo được? – Tinh Vân nũng – Anh chê là mai mốt em không...

_Suyt.! Thôi, anh không chê nữa, nhìn cũng đẹp đấy chứ! Yêu vợ anh quá đi – Tinh Vân cười, đón lấy nụ hôn của Tinh Kỳ.

_Aaa – Tinh Vân la lên lúc Tinh Kỳ khẽ chạm vào đầu gối cô

_À, anh quên mất nhiệm vụ chính – Tinh Kỳ ngay lập tức lấy thuốc và bông băng ra chỗ Tinh Vân

_Không được đâu, đau lắm! – Tinh Vân vùng vẫy – Em không cho anh làm đâu, đau lắm!

_Ngoan đi, anh yêu vợ anh mà! Nhát gan thế này sao sớm làm dâu nhà họ Âu được!

_Nhưng mà, em đau – Tinh Kỳ lấy ra trong bao một cái nhíp dài, gấp lấy một bông băng cũng thật lớn, sợ nếu lấy nhỏ quá thì đầu nhíp sẽ chạm vào vết thương – Sao mà to quá vậy? Thôi đau lắm, em không làm đâu!

Bên ngoài, thì ông Âu hí hửng, đám người làm xì xào, không ngờ cậu chủ quá lợi hại.

_Ngoan nào, anh sẽ làm từ từ thôi, không đau đâu! Anh thề với em. Ngoan nha! – Nói rồi Tinh Kỳ cho bông vào lọ thuốc, chà nhẹ vào đầu gối đang sưng tấy

_Ááááááá, đau quá, bỏ ra đi mà Tinh Kỳ! – Tinh Vân kêu gào. Bên ngoài càng hí hửng. Không biết thuốc đó là thuốc gì mà mấy lớp máu đông bong ra hết – Chảy máu rồi kìa, bỏ ra đi mà – Tinh Vân vừa kêu gào, vừa khóc lóc.

_Ngốc quá đi! Bỏ ra rồi tí nữa cho vô còn đau hơn đó, ráng chút đi! Một tí nữa thôi sắp xong rồi! – Tinh Kỳ trấn an Lớp máu đông bong ra hóa ra là để không bị nhiễm trùng, những vết máu mới chạm vào thuốc liền đông lại. Anh biết ngay là thuốc sát trùng của mình rất hữu hiệu mà, thuốc nhập đó!

_Đỡ hơn chưa? – Tinh Kỳ hỏi

_Ừm, đỡ nhiều rồi – Tinh Vân không la hét nữa

Ông Âu ở ngoài nghĩ thầm, cứ đà này ta sắp có cháu nội bé đến nơi, cười toe toét với mấy cô người làm.

_Chờ khô đi rồi em đi tắm – Tinh Kỳ nói – Anh tắm trước nhé, hôm nay bé Vân nhà anh giỏi dữ - Anh khích lệ

Thế là hết kịch để coi rồi, ông Âu thở dài chung với mấy cô người làm. Ở ngoài chỉ nghe thấy tiếng, đúng là dễ hiểu lắm mà...

Hôm sau lên trường, cả trường rộ lên tin đồn Tinh Kỳ và Tinh Vân đang quen nhau. Bỗng, có tin Á Mỹ từ nước ngoài vừa về.

Vừa gặp Tinh Kỳ ở cổng, cô nàng đã ôm ngay lấy anh.

_Ô? Sao tưởng Tinh Kỳ chia tay Á Mỹ rồi mà? – Dân chúng kháo nhau. Tinh Vân thì không biết né làm sao với những ánh mắt dò xét

Chuông reng vào lớp rồi mà Á Mỹ vẫn ở dưới sân bám lấy Tinh Kỳ.

Tinh Vân ngồi cạnh cửa, ngó xuống sân trường phẳng lặng. Á Mỹ vẫn ngồi cạnh Tinh Kỳ. Cả đám con gái nhao nhao trong lớp cũng nhìn xuống, coi coi bọn họ đang làm gì. Bất chợt một nụ hôn, Tinh Kỳ đang hôn Á Mỹ, người nó như đánh “phịch” xuống dưới bàn. Tuệ Châu ngồi bên cạnh thấy vậy, không nhìn cũng biết chuyện gì đang xảy ra. _Đáng đời cậu lắm! – Tuệ Châu phất ột câu làm nó đau điếng.

Dù chân đau nó cũng vẫn chạy ra phòng vệ sinh nữ. Hành lang vắng ngoe, phải rồi, ai mà chẳng để ý đến cặp trai tài gái sắc đó chứ! Có mình nó ngu nên bị người ta lừa. Vừa đến trước cửa phòng vệ sinh, nó đã gặp ngay ... Hoàng Vũ.

Anh ấy là vậy, mỗi lần có chuyện, nó chưa kịp phản ứng gì, là anh ấy kiểm ra nó đầu tiên. Cánh tay anh ấy vẫn dang ra mỗi lần cô cần. Chưa kịp nói gì, anh ôm nó thật chặt.

_Em không muốn về nhà, em không muốn về nhà Tinh Kỳ... Em chỉ muốn đi đâu đó, để qua đêm thôi – Tinh Vân ngán ngẩm – Anh biết chỗ nào, có thể giải khuây không?

_Phòng trà,... em muốn vào không? Anh có quen mấy người làm ở đó, bảo đảm sẽ cho em tha hồ hát. Chẳng phải ngày xưa em thích hát lắm sao? Vào đó thử đi, hát một bài. Nếu thích thì hát cả đêm, không thích anh dẫn em đi chỗ khác

_Anh biết không? Bình thường thì chắc chắn em sẽ từ chối, nhưng hôm nay anh nói gì anh cũng nghe

Trong phòng trà, Tinh Vân ngại ngần bước lên trên sân khấu, nhưng hôm nay cô đã chịu đủ đau khổ, từ giờ phải mạnh mẽ lên. Nói rồi cô nhắm mắt lại. Lúc này chỉ còn cô và tiếng nhạc đập dình bên tai.

“Người bỗng đến bên em vào một hôm nắng xanh ngời

Và rồi tay nắm tay như từng quen muôn kiếp trước

Người nói nói với em bao lời ân ái trên đời

Và rồi như giấc mơ em ngủ quên...”

Giọng Tinh Vân trong trẻo vang lên, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng trà. Cô như một thiên thần vậy. Một thiên thần buồn bã đang mất hết hy vọng. Cô hát với tất cả những nỗi đau và sự tổn thương của mình. Hoàng Vũ thì không ngờ cô hát hay đến thế, cô luôn e dè thôi, sợ thiên hạ cười chê. Nhưng chính cô mới là người khiến người khác tự nhìn lại mình. 12H đêm, phòng trà vẫn đông đúc. Cô thì vẫn say sưa hát, bỏ mặc mọi thứ xung quanh _Tinh Kỳ, sao giờ này rồi Tinh Vân vẫn chưa về? – Ông Âu thì vẫn đang ở nhà quát mắng thằng con trai ở nhà

_Con... con... - Tinh Kỳ áp ứng

_Rốt cuộc mày đã làm gì? – Ông Âu không ngừng quát nạt

_Con đã hôn Á Mỹ trước mặt Tinh Vân... Con đoán là vì chuyện đó

_Mày... Mày...

Bỗng nhiên trời mưa lớn, sấm sét đánh rền trời

_Tinh Vân mà có chuyện gì, tao sẽ không tha ày đâu! Coi mày ăn nói sao với cha mẹ nó – Ông Âu giận dững dững bỏ lên lầu

_Uống nào! – Tinh Vân hô hào

_Ừ, hôm nay đã quá nhĩ? Tưởng hát cho vui thôi, ai dè còn có lương – Hoàng Vũ tùm tùm – mà công nhận, em hát thật là hay. Tham gia vào đội văn nghệ của trường đi

__Thôi em không thích làm người khác chú ý chút nào. Hát ở đây thôi là được rồi. Em không mơ cao! – Chợt nhớ ra cái điện thoại trong túi áo, Tinh Vân móc ra, một loạt cuộc gọi từ bác Âu và Tinh Kỳ, cùng một loạt tin nhắn. Cô cười buồn “ Anh vẫn còn quan tâm đến em ư? Lại cho em một vố ảo tưởng nữa à?”

__Tinh Vân, là Tinh Kỳ sao? – Hoàng Vũ như đọc thấu được tâm can nó

__Ừm – cô cười nhạt

__Nếu em thích, anh nguyện là người thay thế cho Tinh Kỳ. Anh không đòi hỏi tình yêu ở em – Hoàng Vũ nói không chớp mắt, nhưng thấy cô im lặng – Thôi mưa rồi, về thôi, không có bác Âu lại lo sốt vó!

__Ừm... - cô khẽ đáp

Anh chở nó về trên con Lexus bốn chỗ. Vào đến trước cửa căn biệt thự, cô bỗng nhào ra ngoài trời mưa gió, cho ướt sũng

__Này, em làm gì thế - Hoàng Vũ vội ra khỏi xe kéo cô vào trong

__Chẳng phải... anh nói sẽ làm Tinh Kỳ của em sao? – Tinh Vân lúc này thật là thường, trông ánh mắt cô sắc lẹm như một con dao, tay cô nâng cằm Hoàng Vũ – Hôn em đi, Tinh Kỳ

Chẳng để cô đợi lâu, Hoàng Vũ ôm chầm lấy cô, hôn mãnh liệt. Chẳng biết từ đằng sau, Tinh Kỳ đã mở cửa và đứng sững ở đó. Lần này thì không phải đùa nữa rồi. Không phải như cái lần Gia Vệ ở bãi biển, anh tận mắt trông thấy đôi môi cô ma sát vào đôi môi của Hoàng Vũ. Tinh Vân thì cứ tưởng tượng, tưởng tượng ra đôi môi này là của Tinh Kỳ, người đã xé nát trái tim cô sáng nay. Và bây giờ cô chỉ muốn anh là của riêng cô... Mãi mãi. Đôi môi Tinh Kỳ ngọt lịm, cô nhớ đôi mắt nâu sẫm của anh, nhớ làn da bánh mật của anh, nhớ mái tóc anh, nhớ đôi má của anh, nhớ và yêu... mỗi lúc càng tăng dần lên làm cô càng không muốn dứt ra. Vì nếu dứt ra, cô sợ đôi môi ấy sẽ thuộc về người con gái khác. Bỗng nhiên,... có một cái gì đó kéo cô ra

8. Chương 8

__Đủ rồi, Hoàng Vũ cậu về nhà đi! – Tinh Kỳ nói như chửi vào mặt Hoàng Vũ

Hoàng Vũ tuy đồng ý ra về nhưng mặt thì rất đều như đang trêu người Tinh Kỳ

__Chào em!

__Chào anh!

Tinh Vân nói rồi lẳng lặng bỏ vào nhà. Cô đi tắm, chẳng nói câu nào, chẳng giải thích. Tinh Kỳ thì tức đến nổi, ném cái ly rượu trên bàn bể tan nát, làm Tinh Vân đang tắm giật cả mình. Cô sợ nếu cô ra bây giờ thì anh sẽ giết cô mất. Nghĩ rồi cô lấy máy sấy, sấy thật khô tóc, xong cô mới dám bước khê ra ngoài cửa phòng tắm. Cẩn thận dưới sàn có mảnh vỡ cốc, cô vội chạy ra lấy cái chổi vào thau hót vào dọn dẹp. Vừa bước trở lại vào phòng, cô đã thấy Tinh Kỳ đứng chờ trước cửa như tù nhân đến giờ xử bắn. Cô bước được vài bước vào phòng thì nghe thấy tiếng khóa chốt cửa.

Tinh Kỳ lao đến, dồn sát cô vào tường. Ánh mắt cô đầy lo sợ nhìn anh. Chưa bao giờ cô thấy anh lạ như lúc này. Hai tay anh nắm chặt cổ tay cô, như những cái gông xích. Anh dí mặt anh vào mặt cô, hôn bạo lực. Tay anh ghì sát người cô vào người anh, cô cảm giác như lưng và vai cô sắp gãy đến nơi. Nhớ lại đôi môi nay sáng nay đã hôn Á Mỹ giờ lại hôn cô. Cô càng cố thoát ra, cô dùng hết sức bình sinh của mình, đẩy người anh ra, định chạy đi chỗ khác. Nhưng tay anh đã tóm ngay được, lần này còn đau hơn lần trước, cô càng cố thoát, bàn tay anh càng xiết lại càng đau. Đôi môi cô bị anh đè muốn ứa máu. Cô không chịu hé miệng để anh đưa lưỡi vào. Đôi môi càng bị đối xử thậm tệ. Cô cảm ghét đôi môi đó và cô cắn nó. Không ngờ anh không buông tha cô, đúng là con người giỏi chịu đau. Nhưng cũng nhờ cái cắn của cô mà anh được thể, dí sát miệng vào, đẩy cô mạnh bạo vào tường.

Không còn cách nào khác, cô đành phải hôn lại. Tay cô nói lỏng ra, ôm vòng qua eo anh. Tinh Kỳ thôi xiết mạnh, cũng ôm lấy cô. Cô lại định đẩy anh ra lần nữa nhưng anh đã sớm đoán trước nên cô chưa thoát được. Anh lại định dùng vũ lực thì hai tay cô đã áp lấy má anh, xoa đều dịu dàng.

Anh ngừng hôn để thở, tay vẫn ôm chặt cô không để thoát.

__Anh làm em đau – Tinh Vân ôm lấy anh bật khóc

Anh chỉ ôm chứ không nói gì cả. Tay anh quệt đi vệt máu ở môi. Anh bế bổng cô lên rồi đặt qua mép giường bên kia, rồi anh cũng lên giường, ôm lấy cô. Như không muốn để cô xa anh.

Sáng thức dậy, thấy trên tay anh, Tinh Vân vẫn nằm yên, ngủ ngoan như một chú cún con. Anh lay dậy

__Tinh Vân, dậy mau lên còn đi học nữa, trễ rồi! – Anh lay vai cô nhưng cô bất động

Tinh Kỳ đưa tay xuống dưới để cho cô nghiêng người qua bên anh thì thấy người cô nóng hổi. Mặt cô đỏ bừng. Anh chạy vội ra, ra lệnh to tiếng với bọn người làm:

__GỌI BÁC SĨ ĐẾN ĐÂY CHO TÔI! – anh hét, rồi chạy vội vào phòng tắm, lấy chiếc khăn nhấp nước rồi mang ra ngoài, áp lên trán cô. __Sao lại nóng thế này? – Ông bác sĩ la lối – Tôi cam đoan chắc đợt trước cô ấy chưa khỏi hẳn sốt mà giờ ngâm thêm nước mưa nên mới ra thế này đây – rồi ông ta rút tờ giấy nhỏ trong túi áo ra ghi – đơn thuốc đây, nhớ cho cô ấy uống đều đặn.

Nói xong ông bác sĩ ra về. Máy cô người làm lú lú rú rú mang cháo lên.

__Đau đầu quá – Tinh Vân đột nhiên mở mắt ra – em muốn ngủ mà ngủ không được... - cô thều thào

__Thôi, vậy đừng ngủ nữa, ăn chút cháo đi. Tí còn uống thuốc – Tinh Kỳ nhẹ nhàng nhắc đầu cô lên, đặt một cái gối lên đầu giường đứng rồi giúp cô ngồi dựa vào

Tinh Kỳ múc lên một muống, thổi thổi thổi, rồi đưa lên miệng cô.

__Thôi, em không ăn đâu – Tinh Vân thở nặng nhọc

__Em có muốn anh mớm cho em bằng miệng không? – Tinh Vân đành ăn miếng cháo

__3 muống thôi nhé – Tinh Vân trả giá

__Em không ăn hết tô, anh đuổi hết bọn người làm vì nấu ăn không ngon – Tinh Kỳ lại chặn họng cô một lần nữa

Cô ngoan ngoãn ăn.

__Thuốc về chưa? Lâu vậy? – Tinh Kỳ nạt bọn người làm

Vừa nói thì đã có người tí tới

__Cậu chủ thuốc đây

__Sao nhiều quá vậy? - Tinh Kỳ trở mặt rồi cũng nhận lấy thuốc, chia nhỏ cho Tinh Vân uống – Đành chịu thôi!

Tinh Kỳ rót nước, cho Tinh Vân uống dần, rồi đặt cô nằm xuống, đắp chăn. Không ngờ một đại thiếu gia mà có ngày làm chuyện này. Điện thoại Tinh Kỳ kêu lên inh ỏi, là đám Gia Vệ gọi

__Đi đâu rồi mày? Vào học rồi kìa sao chưa thấy bóng dáng mày đâu hết.

__Tinh Vân bị ốm, sáng giờ tao hết huy động bác sĩ lại cho cô ấy uống thuốc. Hôm nay tao nghỉ học trông cô ấy __Hờ, bị ốm à?

__Ừ, hôm qua đi dầm mưa với thằng Hoàng Vũ về bị sốt cao. Tụi mày có đến thăm thì thăm chứ, tao mà thấy mặt thằng Hoàng Vũ tao đuổi thẳng à nhen

__Rồi biết, biết hôm qua vụ gì xảy ra rồi, thôi đi trông Tinh Vân đi bố

__Gia Vệ gọi hả anh? – Tinh Vân chưa ngủ, hỏi

_Ừ - Tinh Kỳ nói

_Kêu anh ấy chuyển máy cho em gặp Hoàng Vũ - Tinh Vân nài nỉ

_Gia Vệ, ĐƯA MÁY CHO HOÀNG VŨ ĐỂ TINH VÂN NÓI CHUYỆN - Tinh Kỳ gần từng chữ, rồi đưa máy cho Tinh Vân.

_Anh Vũ à? - Tinh Vân nói nhỏ nhẹ làm Tinh Kỳ phát ghét

_Em bệnh sao rồi? - Hoàng Vũ lo lắng hỏi

_Không sao đâu, em sốt tí ấy mà, khi nào rảnh qua thăm em nha - Tinh Vân nói như chống đối Tinh Kỳ

_Không được đâu, Tinh Kỳ nó mới cảm anh mà - Hoàng Vũ cười gian

_Kệ Tinh Kỳ, cứ qua đi, em bắt anh ấy cho anh vào - Tinh Vân nhìn xéo Tinh Kỳ, mắt sắc lẹm đồng tai lên nghe chuyện hai người - Mà anh à, em xin lỗi, em nghĩ lại rồi, điều kiện đó, em không thể...

...

Tinh Kỳ bỗng giựt điện thoại từ tay cô

_Này, Tinh Vân mệt rồi, cho cô ấy nghỉ, đi chỗ khác chơi

_Tinh Kỳ...

Tinh Kỳ không trả lời, vào phòng tắm đóng cửa cái rầm dầm mặt. Lúc giận, anh ấy như trẻ con vậy.

Tinh Vân ngủ thiếp đi.

Con đê của Tinh Kỳ tiếp tục kêu, anh đang ngồi đó ngắm Tinh Vân vội chạy ra vì sợ nàng tỉnh giấc ngủ hiêm hoi

_Sao con không đi học hả? - Ông Âu quát vào điện thoại

_Con dẫu tương lai của bố đang sốt liệt giường làm sao con dám đi - Tinh Kỳ nói, cái giọng khó đỡ

_Nó bị bệnh à? Vậy thôi, bố xin cho con 3 ngày nghỉ ở nhà với nó nhé! - Ông Âu đúng là... chẳng biết nên nói là hà khắc hay dễ dãi

_Dạ - Tinh Kỳ trả lời nhựt rồi cúp máy

Điện thoại của anh tiếp tục kêu lên. Rõ là... _Anh Tinh Kỳ à? Em đây

_Em là ai?

_Em là Tuệ Châu

_À...À... cô gọi cho tôi có việc gì? - lập tức đổi tông

_Sao hôm nay Tinh Vân không đi học vậy anh? Em gọi nhưng cô ấy không bắt máy - Tuệ Châu bỗng đứng tốt

_Sao hôm nay cô tốt với Tinh Vân quá vậy? Biết cô ấy ở đâu để cô ám sát à? - Tinh Kỳ hỏi móc

_Không phải, vì hôm qua anh với cô ấy chia tay rồi. Em thấy tội cho cô ấy, muốn chạy qua an ủi. Em hiểu cảm giác đó mà... - Tuệ Châu nói về ăn năn - Á Mỹ ăn đứt cô ấy, em không ngạc nhiên lắm vì cô ấy bỗng dưng bị đá. Em sớm đã đoán được việc này, nhưng không hiểu sao lúc thấy cô ấy buồn, em không vui nổi... Tại biết mỗi số của anh, nên em gọi...

_Này, cô ăn nói cho đàng hoàng nhé. Tinh Vân mà nghe được thì cô sớm chết. Tinh Vân đang ở nhà tôi, đang sốt cao. Tôi thì đang chăm sóc cho cô ấy. Cô có rảnh thì đến thăm nhé! - Tinh Kỳ cúp máy

_Tinh Kỳ... - Tinh Vân nói mớ làm Tinh Kỳ vội chạy đến ngay

Tinh Vân khóc, khóc trong mơ. Trông cô bé tội nghiệp, Tinh Kỳ nắm chặt lấy tay.

_Đừng bỏ em mà, đừng bỏ em... - nước mắt cô cứ rơi mãi, làm lòng Tinh Kỳ xốn xang

Tinh Vân vẫn khóc lóc thảm thiết, chợt cô bật người dậy.

_Em sao vậy? – Tinh Kỳ hỏi

_Không... em... em... không sao cả - Tinh Vân cúi gầm mặt xuống

_Lại còn nói dối nữa, có chuyện gì? Nói anh nghe coi – Tinh Kỳ nắm chặt hai cổ tay cô

_Không, em không muốn – đột nhiên cô giựt tay ra khỏi hai bàn tay của Tinh Kỳ

_Tới giờ uống thuốc rồi, để anh gọi người mang cháo lên – Tinh Kỳ nói rồi chạy ra ngoài lang can, vài ... giây sau có người mang cháo vào

_Đây, để anh đút cho ăn

_Không, em tự ăn – Tinh Vân nói rồi với lấy cái tô và giạt lấy cái muỗng từ tay Tinh Kỳ

Tinh Kỳ ngờ ngợ nhưng không biết làm sao cả.

_Thuốc em nè!

Cũng không nói gì hết, Tinh Vân cầm lấy đồng thuốc rồi dốc một hơi. Cô ho sặc sụa. Tinh Kỳ lo lắng lấy tay vuốt lưng cô.

_Uống từ từ thôi chứ! – Tinh Kỳ mắng _Bỏ em ra – nói rồi Tinh Vân lấy tay gạt tay Tinh Kỳ đang để trên lưng. Tinh Kỳ trở ra nhìn – hết trưa nay, em về nhà. Em không muốn làm phiền bác Âu và mọi người nữa. Em khỏe rồi!

Tinh Vân đứng dậy thu dọn đồ đạc, chạy vào phòng tắm thay đồ và chạy xuống nhà. Tinh Kỳ còn chưa kịp làm gì. Cô ấy bỗng thay đổi 360 độ. Tinh Kỳ vội chạy theo, nắm lấy cánh tay cô.

_Em... sao lại như vậy? – Tinh Kỳ lắp bắp

_Không gì cả - Tinh Vân định giằng tay ra khỏi anh, nhưng một lần nữa cô bị giữ lại

_Em muốn đi đâu? Anh sẽ đưa em đi... - Giọng anh trầm ấm

_Về nhà... - Tinh Vân gạt phắt tay anh ra.

Trên xe, Tinh Kỳ lâu lâu lại nhìn nó im lặng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với nó vậy. Sáng nay còn bình thường, còn nũng nịu với anh. Không lẽ nó còn giận chuyện anh hôm qua.

_Tinh Vân này – Tinh Kỳ bỗng lên tiếng – hôm qua, là Á Mỹ thách anh. Nếu anh hôn cô ấy thì cô ấy mới đồng ý chia tay. Anh sợ cô ấy bướng bỉnh, đeo bám anh, làm em buồn, nên anh mới...

_Anh không cần phải nói gì cả, em không quan tâm anh có làm gì với cô ta không. Chúng ta có gì đâu mà anh phải giải thích

_Cái gì? – Tinh Kỳ phanh gấp lại – em nói vậy là sao?

Cánh tay gầy cạnh cửa xe của Tinh Vân khẽ nắm chặt vào chiếc váy màu xanh. Cô thở hắt ra:

_Tôi... chưa bao giờ yêu anh cả - nói rồi cô đưa đôi mắt tròn xoe lên nhìn Tinh Kỳ như một lời kiểm chứng. Bàn tay cô ngày càng nắm chặt cái váy. Tinh Kỳ nhìn vào mắt cô rồi anh dùng lực của cánh tay, đẩy cô một cái thật mạnh vào cánh cửa xe.

_Anh không tin. Hãy nói cho anh nghe, tất cả những điều em vừa nói lúc nãy không phải là sự thật – Tinh Kỳ vừa gầm lên như một con thú, mặt anh đỏ bừng lại, lộ rõ sự đau đớn. Anh nhìn vào cô. Tinh Vân thấy trong đôi mắt nâu ấy của anh, có cái gì đó đang vỡ tan, vỡ tan dần ra. Đôi tay anh từ vai vuốt ngược lên má thật dịu dàng – Anh van xin em đấy, hãy rút lại lời đi... Anh cầu xin em – giọng anh run lên.

9. Chương 9

__Không, đó là sự thật – Tinh Vân mau chóng né đôi mắt đó đi – Anh tin hay không thì tùy, em muốn về nhà – Cô gần từng chữ

Tinh Kỳ bất lực, tay anh cầm lấy cái vô – lẳng như muốn bẻ đôi nó ra, tay anh đỏ hoe. Mặt anh cũng đỏ hoe, hai bên thái dương của anh lộ rõ vài đường gân. Đôi mắt trống trải, vô hồn, đầy ảm ức. Cô nhìn anh... Cảm thấy đau xót. Vì chính cô giờ đây lại phản bội anh. Cô cũng đau xót lắm chứ! Đau vì mình tự nguyện dâng người mình yêu cho kẻ khác.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt lên bàn tay anh dịu dàng. Cô xoa lên nó, có lẽ đây là lần cuối. Rồi sau này cô sẽ không bao giờ được cầm lấy bàn tay ấm áp đó nữa.

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà cô. Cô vẫn để bàn tay nhỏ nhắn của mình áp trên bàn tay anh

__Em... xin lỗi, thật sự... rất... xin lỗi anh – giọng cô tự dưng run bắn lên. Như không kiềm được nước mắt, cô khóc, giọng khản đặc – Hãy quay lại với Á Mỹ,... làm ơn... hãy sống tốt...

Mặt Tinh Kỳ dần ra khi thấy cô khóc. Anh ôm lấy cô, hôn lên mái tóc của cô để ghi nhớ nó lần cuối. Anh hôn lên mắt cô, má cô, kể đến là môi. Hai người ghì chặt nhau trong chiếc Audi màu trắng. Nụ hôn sâu và dài. Cô như không thể dứt ra được anh, và anh cũng vậy.

Chợt, cô nhận ra mình đang mắc sai lầm, vội đẩy anh ra.

__Em xin lỗi! Anh phụ cô xách chiếc va-li vào. Cả hai không nói một lời nào nữa. Tinh Kỳ đưa cho người giúp việc nhà Tinh Vân một nắm thuốc, dặn thật kỹ càng, rồi mới quay lưng ra về.

Tinh Vân đứng trên phòng, liếc nhìn qua cửa sổ hình ảnh Tinh Kỳ đi khuất dần. Cô lại khóc nức nở. __Uống nào! Hôm nay tao bao tụi bay hết... Tao bao cả quán này luôn – Tinh Kỳ đi loạng choạng trong cái quán bar. Đám Gia Vệ đứng ngoài mà còn thấy xót xa thay.

__Mày thôi đi, uống đủ rồi, nhìn mày chẳng khác gì một thằng vứt đi cả! – Gia Hoàn can

__Hết Volka rồi Whisky, việc gì phải đến nỗi này chứ! Mày thiếu gì con theo đuổi, mất con này thì kiếm con khác thôi – Gia Vệ giữ lấy tay Tinh Kỳ

__Buông tao ra! Chuyện của tao không cần tụi bay lo. Biến hết đi – Tinh Kỳ gạt tay Gia Vệ ra, đi loạng choạng thêm mấy bước nữa, anh ngã nhào vào một gã đàn ông to bự phía trước. Hất đổ ly rượu vang vào người ông ta.

__Mày, mày muốn chết à? – Ông ta nắm lấy cổ áo thun của Tinh Kỳ xách lên.

__Đến đúng lúc lắm, tao đang ngứa tay đây! – Nói rồi Tinh Kỳ, giơ tay lên đánh cho hấn một cú trời giáng vào má. Ngay sau đó là một cú đá cao vào ngực – Đứa nào muốn chết thì nhào vô đây!

__Nguy rồi, có chuyện rồi! Mày gọi cho bác Âu đi, tao ra giúp nó – Gia Vệ chạy ra khi thấy một đám mây đứa lo chơi nhò đầu ra từ trong đám đông, tay cầm dao

__Vào đây, vào đây – Tinh Kỳ thì như muốn làm anh hùng trước khi chết__

Bọn chúng lao vào, hơn 10 đứa to con. Tinh Kỳ đánh tới tấp, chân anh kẹp lấy từng cái chuôi dao, khóa chặt nó lại rồi đá phăng ra chỗ khác. Bọn chúng mất dao, như bị thách thức, lại cầm ghế cầm bàn lên đánh. Tinh Kỳ bỗng không muốn đánh nữa, anh để yên cho chúng đánh.

“Nghe đâu nỗi đau thể xác sẽ át đi nỗi đau trong lòng...”. Tụi nó thì đánh tới tấp, Gia Vệ thì đang chặn ông cầm đầu nên không để ý. Đầu anh bị đánh, máu chảy ròng. Gia Hoàn vừa cúp máy thấy vậy ra đánh giúp.

Trong mơ màng, Tinh Kỳ vẫn tưởng có thể nhìn thấy Tinh Vân ở đây, thấy mái tóc cô ấy xoa tự nhiên dài mượt như dòng thác, thấy nụ cười cô ấy xoa dịu cả cõi lòng. Anh mơ hồ tưởng tượng cô ấy nếu đang ở đây, thì sẽ chạy đến bên anh khóc lóc. Anh khẽ nhếch mép lên cười, lau nhẹ những giọt nước mắt trên mi của cô ấy, nhưng tất cả đã tan biến như một làn khói. Anh gác tay lên đầu mình, những ảo tưởng ấy sao lại thật đến vậy. __Alô?

__Hoàng Vũ à, Tinh Kỳ gây rối trong quán bar, bị người ta đánh tới tấp. May mà thể lực tốt nên cậu ấy không sao. Nghe nói Tinh Vân đang ở chỗ mày hả? Sao cô nàng ác thế, chia tay làm Tinh Kỳ điên đến cỡ này.

__Ừ, cô ấy đang ở chỗ tao

__Cũng là bạn bè của nhau, sao mày lại có thể cướp bạn gái của Tinh Kỳ như vậy được? Thật quá đáng

__Không, tao đi theo thôi. Cướp gì đâu? Cô ấy đang làm ở một phòng trà

__Mày rảnh thì bảo Tinh Vân sang thăm Tinh Kỳ đi. Cho nó đỡ

__Mà bị người ta đánh, có bị thương chỗ nào không?

__Ừ, mặt tím bầm, bị chấn thương ở đầu, cần phải băng bó một chút. Nhưng nó không sao

__Được rồi, Gia Hoàn. Tao cúp máy đây

Hoàng Vũ vừa cúp máy, trái tim Tinh Vân chợt đau nhói. Linh cảm cô mách bảo có chuyện gì chẳng lành. Đang hát ở phòng trà, bất giác cô hụt hơi, thở dốc. Không theo được bài hát. Đã có chuyện gì xảy ra với Tinh Kỳ sao? Một giọt nước từ nơi khóe mắt cô từ từ rơi xuống.

Sáng ra, dù ông Âu có ngăn cản thế nào, Tinh Kỳ vẫn một mực muốn đi học. Anh muốn nhìn thấy khuôn mặt của Tinh Vân, dù mới xa cô chưa đầy một ngày, nhưng lòng anh đã da diết. Không lúc nào, anh không nhìn thấy hình ảnh ấy.

__Tinh Kỳ - anh đã thề hi vọng đó là Tinh Vân nhưng không phải - em có nghe chuyện tối hôm qua rồi, em xin lỗi... - Á Mỹ chạy đến anh với vẻ ăn năn

__Không sao đâu, không phải tại em - Tinh Kỳ nói vẻ lạnh lùng, anh chợt nhớ ra những lời lúc Tinh Vân nói ở trên xe. “Hãy quay lại với Á Mỹ,... làm ơn... hãy sống tốt...” Trường đầy người lui tới, người đi qua kẻ bàn tán xầm xì, tụ thành một vòng tròn xung quanh Chợt anh quay lại, đối diện với Á Mỹ, ôm lấy cô. Anh nói:

__Chúng ta quay lại đi em - Anh cố tưởng tượng ra người con gái này chính là người con gái anh yêu. Như Tinh Vân đã từng làm với Hoàng Vũ. Để xoa dịu mọi thứ! Xoa dịu nỗi đau trong lòng anh. Á Mỹ không nói gì, nhưng từ đằng sau, anh cảm nhận được bàn tay cô đang vuốt lưng anh.

Tinh Kỳ nhắm mắt lại, ôm cô thật lâu. Sân. Chỉ có duy nhất một người, trông thấy Tinh Kỳ, lòng khẽ nhói. Chiếc cặp cô rớt xuống dưới đất, đầy bất lực. Cô chẳng còn quan tâm nước mắt mình đang lăn dài trên má, vì giờ còn ai bận tâm, họ lo ngưỡng mộ cặp đôi đầy hạnh phúc phía trước.

Khi một cặp mắt sắp sửa bắt được cảnh cô khóc. Một bàn tay đã kéo cô đi.

__Tuệ Châu? - Tinh Vân mở to mắt ngỡ ngàng

__Cậu thật ngốc, khóc phải lựa chỗ mà khóc chứ! - Tuệ Châu nhìn cô an ủi - muốn khóc thì tìm đến mình mà khóc... Mình tha thứ cho cậu. Mình xin lỗi...

Tinh Vân không nói gì cả. Cô chỉ dựa vào vai Tuệ Châu. Một nửa giọt nước mắt là hạnh phúc, một nửa nước mắt là đau khổ, đổ kị. Năm tháng cứ thế trôi đi, Tinh Kỳ vẫn ở cạnh Á Mỹ, vẫn luôn đứng đầu bảng xếp hạng về cả thành tích lẫn nhan sắc, anh hết học lại đi thực tập ở công ti của bố. Giờ thì anh đã tốt nghiệp và đang học làm chủ tịch thay bố. Tinh Vân thì vẫn luôn có Tuệ Châu và Hoàng Vũ là bạn đồng hành, sáng thì đi học, trưa thì lâu lâu lên nhìn qua bàn của Tinh Kỳ, chiều thì lại học tiếp, tối thì đi hát. Lâu lâu, hai người có đi qua nhau trong hành lang trường, nhưng không ai nói câu gì, không ai ngoảnh mặt lại như hai đường thẳng song song không bao giờ cắt. Còn bí mật tại sao Tinh Vân lại chia tay với Tinh Kỳ thì chỉ có Tuệ Châu, Hoàng Vũ, Gia Vệ và Gia Hoàn biết. Nhưng không ai dám hé nửa lời với Tinh Kỳ vì lý do quá “chính đáng”

Đang ngủ, đột nhiên Gia Vệ thấy nhột nhột ở chân. Anh mở mắt ra thì thấy một cục đang nhoi nhoi dưới chân.

__Ma hả? Áaaaa, ma... ma...

Trong lúc hoảng hồn chạy trốn con ma thì Gia Vệ bị vướng cái chần té ngã xuống giường.

_Em nè – Gia Hoành nói tỉnh bơ, mở tấm chăn ra cho Gia Vệ thấy mặt

Gia Vệ hậm hực :

_Nửa đêm nửa hôm qua phòng anh làm gì?

_Tại em không ngủ được, em có chuyện này muốn bàn với anh nè – Gia Hoành với cái người nhoi nhoi, cái mặt cún con ra chiều biết lỗi

_Chuyện gì? Để mai nói không được sao? – Gia Vệ hơi hơi mỉm cười

_Không được, không được đâu mà – Gia Hoành phùng má làm nũng (Anh em nhà này ngộ ghê!)

_Ừ được rồi, nói nhanh cho anh còn ngủ

_Anh nè, Tinh Kỳ ra trường đi làm ở công ti được mấy tháng rồi anh?

_2 ngày nữa là một tháng, thì sao?

_Làm việc lâu với anh Tinh Kỳ, em mới phát hiện ra một chuyện là nó bị bệnh hoang tưởng đó!

_Là sao? Em nói rõ ra cho anh nghe koi – Gia Vệ tự nhiên hết buồn ngủ

_Hình như nó nhớ Tinh Vân quá anh à. Hôm qua, cô thư ký của nó mang tách cà phê qua, tự dưng nó la toáng lên: “ Tinh Vân sao em lại ở đây?” Đúng lúc đó, em định nhờ nó duyệt cho bản hợp đồng nên nghe.

10. Chương 10

_Ừ, nhớ Tinh Vân dạo này cũng lạ nữa, hôm qua anh thấy nó lấp la lấp ló nấp trong bụi cây đối diện công ty.

_Thì đó, hay tội mình thử...

_Em điên à? Tội cho Tinh Vân, cô bé đã chịu đựng biết bao lâu nay cho Tinh Kỳ với Á Mỹ được viên mãn, để công ti Âu Long hợp tác với công ti Gia Minh trở thành tập đoàn lớn mạnh nhất châu Á. Quên rồi sao?

_Không, ý em không phải vậy, tạo điều kiện cho hai người gặp nhau cho đỡ nhớ thôi.

_Ừ ha – Gia Vệ thốt lên

_Em tính vậy nè:

_Alô, Tinh Vân hả?

_Gia Vệ, anh hâm à? Dở chứng à? Em mới đi hát về, ngả lưng một chút cũng không yên nữa – Tinh Vân phàn nàn

_Ờ, tại anh nóng quá, mai đi bơi với anh, với Gia Hoành nữa nha! – Gia Vệ nài nỉ

_Hỡ mai?

_Ừ, đang hè mà. Bỏ ra chút thời gian đi với bọn anh đi! Có cả Hoàng Vũ nữa. Đi đi mà! Em không đi, anh không cho em ngủ. Đi đi mà, lạy em đó.

_Gia Vệ nhiều lời, em không đi đâu. Em khóa máy, coi anh làm được gì

_Ấy, ấy đừng. Hè mà, lâu lâu mới đi với bọn anh một tí. Tình nghĩa bao lâu nay của chúng ta không đủ để em chấp nhận à?

_Được rồi... mấy giờ? – Tinh Vân vừa nói vừa ngáp

_3h chiều nhé! Hồ bơi Royal ý

_Rồi rồi – Tinh Vân gác máy

_Alô, Tinh Kỳ à?

_Ừ... MÀY ĐIÊN À? Thế mà tao cứ tưởng là Á Mỹ. Thằng điên, giờ này gọi điện. Đồ điên – Tinh Kỳ cúi kính hét vào cái Iphone trắng

_Mai đi bơi với tụi tao

_Thằng điên. Tao không đi. Tao cúp máy

_ẦY ẦY – Tinh Kỳ đã bỏ điện thoại ra khỏi tai, lơ lơ kiểm phím tắt để nhấn vào – CÓ TINH VÂN ĐẤY – Gia Hoàn la lên vào điện thoại

Tinh Kỳ nghe loáng thoáng tiếng Tinh Vân, hai mắt mở to, áp cái điện thoại vào ngay lập tức

_Cái gì? Mày nói lại nghe coi

_Có Tinh Vân, nhưng cô ấy không biết sẽ có mặt mày đâu! Bí mật thôi nhé!

_Mấy giờ? Mấy giờ? – sao giờ lại phần khởi thế?

_Ờ 3H chiều, hồ bơi Royal

Tinh Kỳ cúp máy

_Chết, còn Hoàng Vũ?

_Không sao, em bàn với nó hết trước rồi – Gia Hoàn cười toe toét “Mai gặp Tinh Vân rồi! Phải thật đẹp trai mới được” – Tinh Kỳ vừa tự nhủ vừa vuốt vuốt mái tóc. Thế là mới sáng sớm ra đã đi cắt tóc, tập thể hình, mua một đồng hồ mới (Tên này của gái là nhờ nhan sắc! __). Lâu lắm rồi không gặp các anh, cũng phải ăn mặc sao cho được chứ. May là bữa nhiều tiền, có đi mua một bộ bikini màu xanh biển với Tuệ Châu. Giờ có dịp mặc rồi (Cô nàng này thì còn quá ngây thơ trước âm mưu đen tối của anh em nhà họ Vương)

Ở hồ bơi Royal

Tinh Vân đến sớm hơn nửa tiếng, cứ chỉnh đi chỉnh lại bộ đồ. Tay xách xách mang đủ thứ. Khăn tắm, đồ thay, kem chống nắng, xà bông đủ loại và kem rửa mặt. Vừa nhìn thấy Gia Hoàn, cô nàng đã đưa hết cho anh xách.

_Chào Gia Hoàn, anh xách phụ em nhé! Gia Vệ đâu?

_Nó đang vào, Hoàng Vũ đang ở ngoài đó

Tinh Vân ngó theo hướng tay mà Gia Hoàn chỉ, nhìn ra thấy có 4 bóng người. Vừa đi qua cổng, cô đã nhận ra người đầu tiên... Là... Tinh Kỳ.... Ánh nắng chiếu vào anh làm lộ rõ nước da nâu khỏe khoắn của anh, đôi mắt to trong veo, khuôn mặt gầy, cái miệng với nụ cười rực rỡ hơn cả nắng. Tinh Vân ngẩn tò te hết mấy giây.

_Này, giữ đi – Gia Hoàn đưa một đồng hồ cho Tinh Kỳ

_Của ai đây? – Tinh Kỳ lau bầu (Mất hết cả hình tượng)

_Của em... anh không thích thì đưa em cũng được – Lần đầu tiên sau gần một năm, cô chịu mở miệng nói gì đấy với Tinh Kỳ

_Không anh hỏi vậy thôi, để anh giữ cho! – Tinh Kỳ thì đổi thái độ ngay lập tức khi quay mặt ra phía Tinh Vân. Bộ đồ xanh rất đẹp tôn được làn da trắng của cô, mái tóc bồng bênh gọn sóng để xỏa qua hai bên vai gầy thật quyến rũ. Thấy Tinh Kỳ nhìn cô từ đầu đến chân, mặt cô đột nhiên đỏ ửng. Biết vậy đến sớm thay đồ trước làm gì.

_Mày làm gì như muốn ăn thịt em nó vậy? Từ từ thôi chứ! – Gia Vệ thấy Tinh Kỳ như vậy liền chọc. Anh chàng bị nói trúng tim đen vội quay đi chỗ khác. _Anh Vệ nói gì kỳ quá... - Đang nói thì Tinh Vân chợt nhìn thấy Hoàng Vũ đi ra chung với một người con gái. Không ai khác, đó là ... Tuệ Châu – Tuệ Châu, cậu....

Tuệ Châu dường như chẳng để ý gì đến nó. Cứ mãi lú lo, tíu tít bên Hoàng Vũ, hết bá vai, lại nắm tay, rồi hôn má.

_Ủa, hai người đó quen nhau à? – Tinh Vân hỏi nhưng không có câu trả lời.

_Thôi, tụi anh đi thay đồ! – Gia Vệ nói rồi kéo một đám vào phòng vệ sinh

_A, Tinh Vân kia! – Tuệ Châu giờ mới nhận ra có Tinh Vân “trên đời”

Tinh Vân không thèm trả lời gì, nguyệt cô bạn mình một cái rõ sắc, rồi lại nguyệt một cái qua Hoàng Vũ

_Chài, mới gặp mà em làm gì anh đau quá vậy nè!

_Hai người nha, quen nhau không nói tui biết nha. Bạn bè như không. – Tinh Vân bĩu môi giận dữ

_Có đâu – Hoàng Vũ với Tuệ Châu quay qua nhìn nhau, đồng thanh đáp.

Tinh Vân quay lại thì hai người quay đi, bỗng đầu cô nảy ra một ý tưởng, cười rất chi là gian

_Tuệ Châu, cậu chưa quen với Hoàng Vũ à?

_Ừ, ... chưa ... gì đâu mà quen – Mặt nàng đỏ ửng

_Cậu thích Hoàng Vũ không?

Tuệ Châu thoáng nhìn qua Hoàng Vũ, im lặng chưa chịu trả lời. Chắc đang đấu tranh tư tưởng

_Không trả lời là đồng ý nha! Mình hôn anh Vũ à. Anh Vũ, bữa anh nói là vật thế chỗ của Tinh Kỳ cho em cơ mà...

Tinh Vân nói mà không để ý, Tinh Kỳ tổng ngồng đứng sau

_Tinh Vân,... Tinh Vân... - Tuệ Châu lay lay cái tay Tinh Vân

_Sao vậy, đổi ý rồi à? Thích anh Hoàng Vũ đúng không? – Tinh Vân cười đắc thắng, tự nhiên thấy chỗ mình đứng bỗng tối sầm. “Ủa, trời đang nắng thế mà?”. Mặt Hoàng Vũ cũng vậy, cứ hết liếc nó rồi liếc ra sau, ngúng ngoáy cái đầu.

_Anh sao vậy? Sắp mưa sao? – Nói rồi Tinh Vân quay lại. Thấy ngực của một người đàn ông, nhìn quen ta. Cô nhìn lên, nhìn lên nữa, mới chợt nhận ra Tinh Kỳ. Cô ý thức lại lời nói của mình lúc nãy. Chết rồi, hình như có nhắc đến chuyện thế chỗ cho Tinh Kỳ, anh ấy sẽ cho rằng nếu mình không yêu anh sao phải tìm người thế chỗ. Vậy là lý do chia tay hôm trước là không hợp lý. Cô bất giác, lấy hai tay ôm miệng. Hy vọng là anh ấy không nhận ra, hy vọng là anh ấy đã quên... Không được, phải tỏ ra bình thường, coi như không có gì xảy ra.

_Tinh Kỳ, anh ra thay đồ xong rồi sao? – cô cười toe toét

Tinh Kỳ thì đứng đó như trời trồng. Tay anh nắm chặt nghe cả thành tiếng ma sát. Mắt anh nhìn cô như muốn cô tan thành than. Tinh Vân sợ sệt quay ra nép vào người Tuệ Châu.

_Cứu mình với! – cô thổ thê

_Hết cách rồi – Tuệ Châu giờ đứng đối diện với Tinh Kỳ cũng sợ lây

Tinh Vân né ánh mắt Tinh Kỳ, dáo dác nhìn xung quanh. Chúa ơi, mấy bà cô, cứ nhìn đăm đăm vào Tinh Kỳ, thấy ghét. Có gì đáng để coi vậy sao? Làm như coi phim hành động không bằng. Mấy bà cô cứ nhìn nhìn, rồi bốc cái gì đó ăn, rồi cười cười, rồi quay qua nói với bà bên cạnh cái gì đó. Hai bà mặt đỏ như quả cà chua.

Cô nghe tiếng Tuệ Châu nuốt nước miếng cái ực. Bất giác, cô nuốt theo. Tuệ Châu chạy qua nép vào lưng Hoàng Vũ. Ok! Giờ thì giống trò rồng rắn lên mây rồi đây. Chài ai, đang căng thẳng mà chỉ nghĩ được mấy thứ đó. Gia Hoàn, Gia Vệ thấy vậy cũng đứng ra sau cách Tinh Kỳ ba mét. Đó là sức mạnh của Tinh Kỳ. Anh nhiều khi không cần nói nhưng ai cũng khiếp sợ. Cô rê từ từ đôi mắt lên nhìn thẳng vào Tinh Kỳ.

Như chỉ chờ có thể, Tinh Kỳ hăm hăm đi đến chỗ cô, mang tiếng là hăm hăm nhưng thật ra đi rất nhanh. Anh vừa tới chỗ cô, là ngay lập tức, Hoàng Vũ với Tuệ Châu dạt ra chạy qua bên Gia Vệ với Gia Hoàn với Gia Vệ. Cô định với lấy Tuệ Châu, nhưng không kịp nữa rồi. Cô sợ sệt quay ra nhìn Tinh Kỳ.

__Rốt cuộc... CÁC NGƯỜI, ĐANG GIẤU TÔI CHUYỆN GÌ? – Tinh Kỳ đột nhiên quay ra đám Gia Hoàn, Gia Vệ la lên, khiến cả Tuệ Châu đang đứng đó cũng run cầm cập chạy ra sau Hoàng Vũ. Cô đột nhiên bắn, bắn vô cùng. Đang định chạy. Thì ngay lập tức, ánh mắt Tinh Kỳ quay về phía cô. Từ lúc, nào bộ đưa ra ý kiến, đưa đến quan tòa trung ương thần kinh, rồi ra lệnh cho tay chân làm việc. Không hiểu sao đúng lúc anh vừa nhìn cô thì cô mới bắt đầu chạy. Thật đáng sợ. Tay anh ngay lập tức nắm chặt tay cô, làm cô không chạy được nữa. Anh đã giận dữ, bây giờ còn tức tối hơn. Tay anh nắm chặt như muốn lột da cô ra

__A! Đau em – Tinh Vân nhìn đám Gia Vệ như muốn nói “Cứu em với!”. Như biết trước kết quả là chẳng ai cứu cô, cô đành quay lại phía Tinh Kỳ, cười sợ sệt – Anh làm gì thế? Bỏ tay em ra đi! – Bàn tay kia của cô, cố gỡ từng ngón tay anh ra, run lẩy bẩy. Tinh Kỳ thấy vậy, đứng sát vào Tinh Vân. Cô càng hoảng loạn, chạy xa ra, nhưng bàn tay Tinh Kỳ đã nắm chặt lấy, siết mạnh hơn, áp người cô gần hơn lúc trước. Tinh Kỳ chột cúi xuống, áp mặt anh gần mặt cô. Cô vội đẩy anh ra. Anh giận điên, nhìn cô trong 3 giây, rồi nhảy ù xuống nước. Hai tay hăm nắm chặt hai tay cô từ bao giờ. Đám Gia Vệ trên bờ hoảng hốt:

__Trời, hồ cao 2m5 lặn đó – Gia Hoàn nói

__Ừ, nó định chìm chết con bé à? – Gia Vệ lo lắng nhìn xuống, thấy toàn một màu xanh – em ngốc quá sao không rủ đi cái hồ nào nông nông hơn. Cỡ 1m3 thôi!

__Mày nói cứ như đùa, lớn già cái đầu đi hồ 1m3 – Hoàng Vũ mắng

__Anh ơi, có khi anh Tinh Kỳ hận nó phản bội đó, nên chìm nó chết luôn ở dưới thì sao? – Tuệ Châu hỏi, bắt đầu nắc nheo từ từ.

Hoàng Vũ ngồi kế bỗng thấy xót, ôm Tuệ Châu vào lòng

Lúc đó, ở dưới đáy hồ. “Tinh Kỳ, em ngạt thở”, cô ho sặc sặc trong màn nước. Tinh Kỳ nằm sát trên người cô. Mặt vẫn “đằng đằng sát khí”, nhưng nhìn mặt Tinh Vân, hai mắt nhắm tịt, miệng hé mở nấc từng ngụm nước, anh dịu lại. Anh đưa tay lên áp vào hai đôi má cô trắng mịn, chân vẫn đạp để ép người cô xuống tận đáy, anh hôn vào đôi môi mà ngày đêm anh vẫn nhớ đến. Dù là quen với Á Mỹ, nhưng anh chưa bao giờ động đến cô. Sau cái lần ôm Á Mỹ trên trường ấy thì ngày nào cũng giữ khoảng cách với Á Mỹ. Đây mới là đôi môi ngày nào anh cũng nhớ đến, anh vẫn luôn thèm muốn.

Tinh Vân thấy môi mình đang tan chảy, mở mắt ra. Cô chống cự, cô dùng dằng. Không được, cô đang ngộp thở không có sức lực, anh thì quá khỏe. Chẳng lẽ bao tháng trời, cô cố gắng nhẫn nhịn để anh với Á Mỹ êm xuôi nay tan hết rồi sao. Bất giác cô bật khóc.

11. Chương 11

Tinh Kỳ đang hôn thấy đôi môi cô run lên. Anh lo lắng vội kéo cô trôi lên mặt nước. Cô vừa ho vì sặc vừa khóc. Hai má đỏ ửng giữa nước da trắng bóc. Trông vừa đáng yêu, vừa tội nghiệp.

__Tinh Vân, Tinh Vân – Tuệ Châu lo lắng hỏi – cậu không sao chứ?

Tinh Vân nhìn đám bạn cô, mắt đỏ hoe

__Hết rồi, hết rồi... - Tinh Vân khóc to hơn

__Cái gì hết? – Gia Hoàn hỏi

__Kế hoạch của em, mục đích của em,... hết cả rồi... Bỏ em ra, bỏ em ra... - Cô giấy đành đập trên tay Tinh Kỳ. Anh vẫn cứng đầu ôm chặt lấy cô, lần này không phải hôn dưới nước nữa. Toàn thể hồ bơi đều trở mắt ra trước cảnh anh chàng đẹp trai lúc này đang cưỡng hôn cô bé.

Gia Hoàn, Gia Vệ, Tuệ Châu, Hoàng Vũ đều chăm chú nhìn. Tinh Vân lúc đầu bức bối, đẩy anh ra thật, cô dùng tay đẩy má anh ra. Cuối cùng thì anh cũng chịu buông đôi môi cô ra, nhưng sau đó lại ép thật chặt vào. Anh hôn cô say đắm. Người cô bủn rủn vì bờ môi tan chảy. Cô không cưỡng lại được, cũng hôn lại. Tay cô vuốt ve đôi má anh. Đã lâu lắm rồi, cô không được cảm nhận anh... gần đến thế. Đôi tay Tinh Kỳ giữ chặt lấy cô như một lời khẳng định không rời xa cô nửa bước nào nữa.

__Chuyện này có vẻ đi quá xa rồi, Gia Hoàn – Gia Vệ liếc anh một cái sắc lẹm

Cả bốn đứa nhìn Tinh Kỳ và Tinh Vân đầy lo lắng. Tinh Kỳ thỏa mãn cơn khát tình xong, ôm Tinh Vân nhẹ nhàng lên bờ.

__Đi về thôi – Gia Hoàn hô to

__Cái gì? Chưa bơi lội gì mà – Tinh Kỳ tiếc nuối pha lẫn tức giận

__Đi về đi. Em xin lỗi. Hai chúng ta đã đi quá giới hạn – Tinh Vân lên tiếng đồng tình – Tại vì anh nồng nhiệt quá, em...

Tinh Kỳ nhìn cô đầy căm phẫn. Cả đám quay đi. Không nói thêm nghe Tinh Kỳ nói gì thêm.

__Tinh Vân, mình với anh Hoàng Vũ đi mua ít đồ ăn nhé! – Tuệ Châu nói

__Ồ... - Tinh Vân đầy mệt mỏi.

Khi bước vào trong phòng tắm, cô mới chợt nhớ ra đồ mình đang nằm ở chỗ Tinh Kỳ. Cô tắm rửa mình quá ngu ngốc. Cầu nguyện ỉnh một chút, cô đành đi qua đứng trước phòng tắm nam

5phút....10phút...15phút

Tinh Kỳ cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng tắm.

__Anh Tinh Kỳ, trả đồ đặc lại cho em! – Cô cố không tỏ ra sợ

Tinh Kỳ nhìn cô, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô nuốt nước bọt cái ực. Tinh Kỳ nhìn thấy điều đó, anh nhếch mép cười.

__Thừa nhận rằng em yêu anh đi. Anh sẽ trả - Tinh Kỳ nhìn cô thách thức, đẩy cô vào tường từ bao giờ.

__Em... em... - Tinh Kỳ càng dí sát người mình vào người cô. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt ấy cũng đang nhìn vào khuôn mặt cô, đôi mắt thoáng hạnh phúc – Em... - Tinh Vân lại nhìn Tinh Kỳ một cái nữa – Em... không thể - cô quay phắt mặt đi. Tinh Kỳ đầy thất vọng.

Đúng lúc, Gia Vệ và Gia Hoàn đi ra. Hai anh vội can ngăn. Bất ngờ dừng cảm. Mỗi anh một bên, lôi anh ra khỏi cô. Đôi mắt anh giờ hiện rõ nét đau đớn. __Không được động đến cô ấy – anh gần lên từng tiếng – mày mà làm tổn hại đến một sợi tóc nhỏ của cô ấy, tao giết mày.

__Ái chà, mày là bạn trai của con nhỏ xinh đẹp này à? – Hắn ta cố tình trêu tức anh, mắt không rời khỏi bộ bikini nóng bỏng trên người cô. Tay hắn sờ lên mái tóc cô, vuốt qua cổ cô rồi vuốt dần xuống. Tinh Vân đứng yên không dám làm gì, sợ nếu manh động. Hắn sẽ bắn chết Tinh Kỳ. Tay hắn gần vuốt xuống ngực cô. Tinh Kỳ đã hất tay hắn ra, tay kéo cô đứng sau lưng. Anh nhìn hắn đầy căm phẫn.

__Mày yên tâm, bà chủ có can đảm không được động đến tui bay. Con nhỏ đó tao sẽ tính sổ sau. Bắt tui nó! – Hắn lại tiếp tục ra lệnh.

Thế là, tui nó bị vật gì đó bịt mũi, ngất đi. Nhưng thực chất chỉ có mình Tinh Vân bị ngất. Lý do là Tinh Kỳ, Hoàng Vũ, Gia Vệ, Gia Hoàn từ nhỏ đã được cha mẹ đưa đi vào trại huấn luyện gián điệp, để tránh bị những tình trạng như thế này. Tinh Kỳ giả bộ ngất để canh chừng bọn chúng có động đến cô hay không.

Hoàng Vũ và Tuệ Châu đứng đó thấy lần lượt Tinh Vân, Tinh Kỳ, Gia Vệ, Gia Hoàn bị đưa lên xe. Hoàng Vũ ngay lập tức bắt một chiếc taxi. Dúi vào tay ông tài xế một xấp tiền cùng với cái điện thoại Iphone, đuổi ông tài xế đi ra, rượt theo cái xe phía trước. Anh ra lệnh cho Tuệ Châu ghi lại biển số xe của bọn chúng. Phòng khi không rượt được theo, thì có thể nhờ đến bên cảnh sát can thiệp. Tinh Kỳ này giờ ngồi trên xe, hé mắt một tí, để ý thấy có một chiếc taxi đang đuổi theo xe của tui anh. Anh khẽ nhếch môi cười, áp đầu lên đầu của Tinh Vân đang nằm trên vai mình. Bọn người áo đen lái tới một khu biệt thự trên một vùng

đất cao. . Hoàng Vũ lái vào một hướng khác giấu xe rồi giục Tuệ Châu xuống đuổi theo chiếc xe. Hai người chạy vào nấp sau một cái cây. Bọn người áo đen rẽ vào một khu chỉ có một căn biệt thự duy nhất. Bọn hắc lòi từng đứa xuống, đưa vào trong. . Lúc này, Tinh Vân đã tỉnh, nên tụi nó cũng không phải giả vờ. Tinh Kỳ để ý đường vào, hắc vào phòng ngủ, nhấc chiếc giường lên, ở dưới có một cái cửa sắt nhỏ. Bọn chúng mở ra rồi đưa từng đứa đi xuống. Ở dưới thì trông chẳng khác gì mấy cái nhà lao. Những cái lồng sắt, cửa sổ to nhưng cũng bị chặn bởi mấy thanh sắt, đặt cỡ 2m1 cách mặt đất. Tụi nó bị tống vào rồi bọn áo đen bỏ đi. Khi chúng lên hắc, tụi nó mới bắt đầu hoang mang tính kế hoạch.

_Làm sao bây giờ? – Tinh Vân hỏi – có vẻ như chúng ta đã bị bắt cóc

_Không sao! Hoàng Vũ và Tuệ Châu chắc chắn sẽ cứu chúng ta – Tinh Kỳ tự tin

_Không được rồi, tối nay em có hẹn với ông Lực...

_Ông Lực là ai? – Tinh Kỳ nắm chặt lấy hai vai của cô, tự nhiên anh thấy tức giận

_Anh biết để làm gì – Tinh Vân lại cố thoát, và kết quả vẫn là Tinh Kỳ thắng – Bỏ em ra!

_Hắc là ai? – Lần này anh hét to hơn

_Anh có phải là gì của em đâu. Sao em phải cho anh biết chứ? – Tinh Vân khó chịu

_Em là của anh – Tinh Kỳ điên lên

_Em không phải – Tinh Vân đánh vắn từng chữ

Bọn Gia Hoành, Gia Vệ ngoáy ngoáy cái tai. Hai người này không yên được. Vậy mà kêu bàn kế hoạch gì chứ. _Bố em hứa gả em cho tụi tụi từ lúc tụi 15 tuổi rồi! – Tinh Kỳ gắt gỏng

_Là bố em chứ không phải em. Bố em hứa với bố anh, vậy mà từ năm 12 tuổi em đã thấy anh đầy bạn gái – Tinh Vân không chịu thua

_Là vì em còn quá nhỏ, mới có 8 tuổi!

_Thì 4 năm nay anh vẫn quen với Á Mỹ đấy thôi. Em chưa quen ai bao giờ cả!

_Chỉ cần em nói thì anh lập tức sẽ chia tay với Á Mỹ - Tinh Kỳ nói không chớp mắt, tay nắm chặt lấy tay cô. Đám Gia Hoành với Gia Vệ ra dấu vì đã đi quá xa. Tinh Vân thì biết là mình đã tự tay đập nát công trình

_Không, tại sao tụi tụi lại phải làm vậy chứ? Ông Lực là chủ ngân hàng thương mại lớn thứ 3 Châu Á. Anh không biết à? Tốt hơn anh rất nhiều đấy. Có người chống lưng không phải tốt lắm hay sao?

_Cái gì? Em có tin tụi tụi có thể biến em thành của tụi bất cứ lúc nào không? – Tinh Kỳ đè cô xuống sàn.

_Gia Hoành, Gia Vệ, cứu em!

_Không ai dám cứu em đâu – Tinh Kỳ đã tức điên lên là như một con thú hoang sống chuồng vậy

_Đừng mà – Cô thấy Gia Vệ với Gia Hoành vẫn chẳng dám làm gì. Cô khóc – Đừng mà...

Tinh Kỳ chưa kịp làm gì, thấy cô khóc. Lòng anh chua xót, buông cô ra.

_Đừng khóc nữa mà! Anh xin lỗi - Tinh Kỳ ôm cô vào lòng

Trời bỗng nhiên sấm sét ùng ùng.

12. Chương 12

_Thôi chết! Đang là mùa mưa.

Cửa sổ to, khiến nước mưa như dội vào đầu bốn đứa. Né đi đâu cũng không được. Được hơn vài phút, người ai nấy đều ướt nhẹp. Tinh Vân là tội nghiệp nhất, mặc có mỗi bộ đồ bơi, run lên cầm cập. Tóc cô ướt nhem. Hai hàm răng đánh vào nhau bật ra thành tiếng

_Tinh Kỳ, cho Tinh Vân cái áo khoác của mày đi! Nó run bắn rồi kìa – Gia Vệ chỉ định.

Tinh Kỳ lập tức lấy cái áo đưa cho cô. Được một lúc sau, mặt mũi cô trắng bệch

_Không được rồi, lại đây nào! – Tinh Kỳ vén cái áo còn lại trên người mình lên tới cổ, cởi cái áo khoác trên người cô ra, ôm cô vào, và kéo chiếc áo trên cô xuống, mặc lại chiếc áo khoác

_Nhìn Tinh Kỳ giống con chuột túi mẹ, Tinh Vân giống con chuột túi con chưa kìa anh – Gia Hoàn cười to

_Ừ giống thật! – Gia Vệ cũng cười

Nó nhìn thấy Tinh Kỳ cười mỉm, nó cũng bắt giắc cười. Ngờ đâu mới hé môi tiếng răng nó lại nghiêng vào nhau cạch cạch.

Tinh Kỳ nhử mày nhìn nó:

_Vẫn thấy lạnh sao? – Tinh Kỳ lo lắng hỏi – Mai chắc lại sốt quá! Từ nhỏ đã yếu, chán em ghê!

_Tinh Vân, mau cởi nốt áo ra đi! – Gia Vệ tỉnh queo

_Không, em không cởi đâu, còn mỗi cái áo bơi, bắt em cởi ra sao? – Tinh Vân quắc mắt nhìn Gia Vệ

_Cởi ra cũng có sao đâu. Tinh Kỳ thấy hết rồi còn gì. Em không cởi chết ráng chịu – Gia Hoàn cũng đồng tình

Tinh Kỳ nhìn Tinh Vân mặt đỏ bừng. Cả Gia Hoàn và Gia Vệ đều quay ra chỗ khác. Tinh Vân đành ngậm ngùi cởi luôn cái áo trước mặt Tinh Kỳ, rồi cô ôm chặt lấy anh

_Xong chưa? – Gia Vệ hỏi

_Rồi ạ... - Tinh Vân trả lời thên thọt, úp mặt vào vai Tinh Kỳ _Đỡ lạnh chưa? – Tinh Kỳ nhẹ nhàng hỏi

Tinh Vân không trả lời, chỉ ôm anh sát hơn, giấu khuôn mặt đỏ hoe sau lưng anh. Cả đám im lặng, Gia Hoàn, Tinh Kỳ, Gia Vệ ngủ từ lúc nào không hay. Mưa suốt đêm, cô không tài nào ngủ được. Cô ngồi ngắm mặt Tinh Kỳ lúc anh ngủ. Anh thật ngốc, cứ khê động đến em là nổi nóng. Anh vẫn như xưa vậy.

Bé Tinh Vân từ nhỏ đã rất tham ăn, mập như heo vậy. Đặc biệt còn rất thích ăn kẹo nữa. Trong một lần đi chơi với các anh Hoàng Vũ, Tinh Kỳ, Gia Hoàn và Gia Vệ. Cô bé lấy ít tiền mà mẹ sáng nay có cho để đi mua kẹo bông. Lúc chạy từ chỗ bán kẹo ra chỗ mấy anh đang đá banh, bị một đám trẻ con khác ăn hiếp, cướp mất kẹo. Cô bé khóc òa. Tinh Kỳ nghe tiếng cô bé khóc vội chạy ra. Còn nhỏ nên Tinh Kỳ chưa học võ, nhưng vẫn xắn xắn xông vô để lấy lại bằng được cây kẹo bông cho cô bé, bị tụi nó ột trận bầm dập. Kể từ đó, Tinh Kỳ đi học võ. Còn Tinh Vân thì càng ngày càng thích Tinh Kỳ nên bắt đầu ăn kiêng. Sáng ngày hôm sau, tỉnh dậy thì Tinh Kỳ đã không thấy Tinh Vân trên tay. Tạnh mưa là Tinh Vân mặc lại áo. Tinh Kỳ là dậy muộn nhất. Trong lúc Tinh Kỳ ngủ, cô, Gia Hoàn và Gia Vệ tìm cách phá khóa nhà lao. Chỗ này khá cũ kỹ. Tinh Vân với tay lấy cái kẹp tóc trên đầu mình, trườn ra mở thử thì khóa bật ngay ra. Thật là.... Nhưng đúng lúc lại nghe thấy tiếng động phía trên nên lại khóa lại. Tinh Kỳ cũng vừa thức giấc, Tinh Vân dúi ngay cái kẹp tóc vào tay Tinh Kỳ. Cô nói nhỏ: “Chìa khóa đấy!”

Một người đàn bà che kín mặt chỉ chừa ra đôi mắt đi xuống. Nhìn đám người bị bà ta bắt, cười ha hả. Nhưng sau đó, mặt bà ta đanh lại, giọng nói chói tai của bà ta hét lên:

_Đứa nào? Là đứa nào đã báo cho bên ngoài tới mà tìm đến đây

_Bà nói gì vậy? Chúng tôi có báo cho ai đâu? – Gia Hoàn lên tiếng cãi

_Còn chối, hôm qua có hai người, một trai một gái tới cố tình phá khóa nhà tao. Chúng bay đã liên lạc với bên ngoài – Bà ta rống lên, đôi mắt thật đáng sợ.

_Chúng tôi biết gì chứ? Điện thoại bị mấy người lấy hết rồi mà! – Gia Vệ ngoan cố

_Tụi bay còn cãi, được lắm! Đã vậy tao sẽ xử mày trước – Bà ta tới chỉ cái móng tay nhọn hoắt vào mặt Tinh Kỳ. _Không, không, là tôi. Bà hãy tha cho anh ấy! Tôi đã làm – Tinh Vân vội đứng ra nhận thay, không suy nghĩ nhiều

_Ha! Lôi con oắt này ra cho tao, treo nó lên, rồi lấy một sợi dây thừng ra cho tao – Bà ta ra lệnh

_Tinh Vân, Tinh Vân! – Tinh Kỳ gọi với nhưng đã không kịp

Cả Gia Hoành, Gia Vệ, Tinh Kỳ đều đứng đó, chỉ biết nhìn bà ta đánh đập cô. Không dám làm gì cả. Mỗi tiếng ma sát mà sợi dây thừng gây ra trên da cô làm Tinh Kỳ tê tái.

_Được rồi! Tao mỏi rồi – Bà ta đưa sợi dây thừng cho thằng mặc áo đen ngày hôm qua đã chìa súng vào trán Tinh Kỳ - muốn xử nó ra sao tùy tụi bay.

Nói xong, bà ta bước lên. Nghe cánh cửa sắt kêu cái rầm. Gã áo đen như chỉ chờ có vậy, ra lệnh cho đám người kia thả cô xuống. Hắn ta nhìn cô đánh nước miếng cái ực, đề cô ra sàn

_Cô em chiều ta tí đi, ta hứa sẽ không ngược đãi cô em đâu – Hắn ta ôm chầm lấy cô

_Tinh Kỳ, cứu em với Tinh Kỳ! Tinh Kỳ! – Tinh Vân lúc này thực sự hoảng loạn. Lúc cô bị đánh, không thấy cô la hét nhiều. Vì cô sợ nếu kêu sẽ làm Tinh Kỳ bị tổn thương và kích động – dừng mà. Tinh Kỳ! Cứu em, Tinh Kỳ! Dừng mà, dừng lại đi...! Làm ơn dừng! – cô khóc nức nở, tay hắn vẫn không ngừng mơn trớn cô. Đám người kia thấy vậy ngẩn ngơ đứng nhìn đại ca ăn thịt một con bé, khúc khích cười. Tinh Kỳ nhìn thấy, tức lộn ruột. Anh điên lên mà không cách nào thoát ra được đang bị giam cầm. Anh cần chìa khóa.

_Chìa khóa! Chìa khóa, phải rồi – Tinh Kỳ lăm bầm trong miệng, móc trong túi ra chiếc kẹp tóc mà Tinh Vân đưa ban nãy. Sau một hồi xoay xoay, vặn vặn, cánh cửa bật mở. Tinh Kỳ, Gia Hoành, Gia Vệ lao ra. Tinh Kỳ chạy tới nắm lấy nhúm tóc ít ỏi của tên đầu đàn giật ngược ra sau. Da đầu hắn dường như sắp rách. Tinh Kỳ chạy lại bên Tinh Vân, chiếc áo mỏng manh của cô đã bị xé rách đầy. Anh vội cởi chiếc áo thun và chiếc áo khoác của mình mặc vào cho cô. Gia Hoành và Gia Vệ đang xử mấy tên đàn em. Không để ý đến thằng đại ca đang tiến đến chỗ Tinh Kỳ. Đúng lúc, Tinh Kỳ đang tức tối tột độ vì Tinh Vân bị xúc phạm. Anh quay lại, thấy tên đại ca đang cầm cây gậy định giơ lên đánh. Anh nắm lấy cây gậy, đập như điên vào cái đầu hói của hắn, hắn không kịp trở tay. Gia Hoành và Gia Vệ đã xử xong cả đám, trong khi Tinh Kỳ cứ đập mãi vào cái đầu tên cầm đầu dù hắn đã bất tỉnh từ lâu. Đầu hắn bê bết máu biến dạng. Gia Vệ, Gia Hoành và cả Tinh Vân nhìn anh với ánh mắt đầy khiếp sợ.

_Thôi đủ rồi, Tinh Kỳ, chúng ta mau về không có bà ta lại quay lại đây! – Gia Vệ can, tay nắm chặt lấy tay Tinh Kỳ.

_Tao tha ày đấy – Tinh Kỳ đá vào người hắn. Anh nhìn Tinh Vân cả người bị xây xát, anh đau xót. Chẳng lẽ vì anh... Anh bế vội Tinh Vân lên, đi ra phía cửa hầm. Trên tay anh, cô đã bất tỉnh từ lúc nào.

Vừa lên đã thấy Hoàng Vũ và Tuệ Châu đang định mò xuống. Hoàng Vũ nhìn thấy cả đám.

_Mau, lên xe! – Hoàng Vũ ra lệnh rồi chạy đi dẫn đường. Tinh Kỳ tuy bế Tinh Vân nhưng theo sát sau

13. Chương 13

Trốn được đám người canh gác. Cả đám chạy bán sống bán chết theo Hoàng Vũ.

May mắn thay cũng ra đến xe. Nhưng đúng lúc bà ta đi về nhà. Bà ta đã trông thấy bọn chúng. Chèn vào trên chiếc xe bẫy chỗ. Chiếc xe bà ta bỗng quay đầu lại. Cả đám nhận ra điều đó, bắt đầu lo sợ.

_Đừng lo - Hoàng Vũ ở trên vô lăng, móc ra từ dưới gầm ghế một đồng súng đủ loại xé quãng xuống cho Tinh Kỳ, Gia Vệ, Gia Hoành, Tuệ Châu, mỗi đứa một cây, anh cũng giữ một cây. Hoàng Vũ phóng chiếc xe đi với tốc độ chóng mặt. Bọn chúng đuổi theo sau, tiếng súng vang động cả vùng đất cao vắng vẻ. Một

chiếc taxi độ với một chiếc Saleen, thật khập khiễng. Chẳng bao lâu, chiếc Saleen đã đuổi kịp cái taxi quèn. Hai bên xô xát một hồi. Chiếc taxi như sắp nát. Tiếng kính xe vỡ nổ ra liên hồi. Mấy tên áo đen sát bên kia trời ra hần ngoài cửa sổ. Tinh Kỳ, cũng không thua, để Tinh Vân nằm trên đùi anh. Anh cúi xuống để hần bắn liên hồi vào bên khoảng không phía sau cửa sổ bên kia. Lúc hần ngừng bắn để thay đạn, anh lập tức trời ra, bắn hần một cái ngọt xót. Một tên chết. Gia Vệ ngay sau đó cũng ghi công, sau đó là Hoàng Vũ. Bên đó còn tất cả ba tên. Một phát nữa, cửa kính kế bên Tuệ Châu bị bắn toang hoang. Cô cũng liều, một phần muốn để Hoàng Vũ lo lắng, một phần là muốn để ghi điểm với anh. Cô bắn lẳng nhẳng, trúng được một tên. >"< hoàng=" " vũ=" " nhìn=" " cô,=" " cười=" " rồi=" " nháy=" " mắt=" " một=" " cái.=" " đúng=" " ý=" " nguyên!=" ">

Tinh Kỳ đang bắn thì:

_Tinh Kỳ... - Tinh Vân bắt đầu nói mớ.

Tiếng súng liên tục át hết tiếng người, làm cho chỉ Tinh Kỳ mới nghe thấy cô đang nói gì. Anh lấy tay áp lên má cô, nóng hổi. Bàn tay cô lập tức nắm lấy bàn tay anh _Em yêu anh... - Tinh Kỳ như không còn tin vào được chính tai mình đang nghe thấy gì – Em yêu Tinh Kỳ... - Tinh Kỳ nửa ngơ ngàng, nửa hạnh phúc. Đã lâu lắm rồi, anh không cười nụ cười làm tan chảy cả mặt trời ấy nữa. Nhưng hôm nay anh đã lấy lại được nụ cười ấy

_Tinh Kỳ, coi chừng! – Gia Vệ hét lên. Theo phản xạ, Tinh Kỳ nép sát vào ghế. Gia Vệ giơ tay lên bắn, rồi nhanh chóng nép vào. Viên đạn ngay lập tức bay qua sát mặt cả hai, phóng thẳng ra ngoài. Viên đạn mà Gia Vệ vừa bắn ra lại giết thêm được một tên nữa. Tinh Kỳ nhắm thẳng, chỉ còn mỗi tên lái xe là còn sống, nhưng nó khôn hồn đã quay xe trước khi Tinh Kỳ cho hần một phát.

_Bây giờ đi đâu? – Hoàng Vũ hỏi

_Ra siêu thị trước đã, tao cần mua ít đồ cho Tinh Vân – Tinh Kỳ hét – rồi về nhà tao. Ở đây, an ninh chặt không lo bị con mụ ấy tóm. Tụi bay gọi điện về báo thất chặt an ninh ở nhà đi, tao lo bọn chúng sẽ tìm đến nhà.

_Được rồi! – Hoàng Vũ trả lời – tao báo hết rồi, giờ ra siêu thị.

Chiếc xe taxi đỗ phịch trước cổng siêu thị

_Tuệ Châu, em lên canh Tinh Vân giùm anh, Gia Vệ đi xách đồ cho tao – Tinh Kỳ ra lệnh rồi lập tức ra khỏi xe, Gia Vệ đuổi theo sau. Tuệ Châu ngay lập tức lên hàng ghế thứ hai, liếc mắt đưa tình với Hoàng Vũ.

Gia Vệ ngạc nhiên khi thấy Tinh Kỳ vào trong cửa hàng đồ lót. Anh quăng một đồng đồ lót ra cho Gia Vệ.

_Mày mua cho ai vậy?

_Tinh Vân – Tinh Kỳ đáp cụt lủn

_Sao lại to thể này được? – Gia Vệ giơ cái áo ngực màu xanh biển lên – Tao thấy đâu đến cỡ này, Tinh Vân nhỏ con thể mà. Tinh Kỳ lơ luôn.

_Tao cá thể nào cô bé cũng không mặc vừa vì rộng

_Để rồi xem – Tinh Kỳ vác thêm một chồng áo ngủ ra chỗ quầy tính tiền, rút cái thẻ tín dụng của Hoàng Vũ mới đưa cho quẹt một cái.

Gia Vệ còn đang loay hoay với một đồng đồ cho vào bịch thì đã thấy Tinh Kỳ đang ngấm nghĩa mấy cái váy ở cửa hàng đồ điện.

_Kiểu này, lấy hết sai S cho tôi – rồi anh quăng ra một xấp váy mới lựa cho bà bán hàng

Rồi, anh ta đi qua cửa hàng giày, lựa lấy 3 đôi, một đôi giày, một đôi sandal và một đôi guốc. Gia Vệ thì cứ như ôsin đi thu bãi chiến trường của Tinh Kỳ với cái thẻ tín dụng. Tinh Kỳ giờ thì đang ở trong khu tự chọn kiếm lấy mấy liều thuốc hạ sốt và một chai nước suối. Anh vừa ra quầy thu ngân là Gia Vệ cũng vừa chạy đến, quẹt thẻ tín dụng

_Ra xe – Tinh Kỳ tiếp tục ra lệnh

Hai người mau chóng mở cửa xe taxi rồi chui vào. Tuệ Châu ngậm ngùi xuống hàng ghế dưới.

_Ái chà, nhanh ghê, 5phút đúng. Tinh Kỳ có khác! – Hoàng Vũ khen ngợi với vẻ móc méo

Tinh Kỳ đưa lại cái thẻ tín dụng cho Hoàng Vũ

_Tổng cộng là 25 triệu 3 trăm 86 ngàn đồng, tao sẽ trả mày 30 triệu sau – Tinh Kỳ nói trong khi lấy trong bọc ra chai nước suối và một viên thuốc cho Tinh Vân uống.

Chiếc xe taxi phóng đi, về căn biệt thự của Tinh Kỳ, một dục xe cảnh sát đang đứng ở đó.

Ông Âu hồ hởi khi thấy con trai duy nhất của mình trở về an lành. Nhưng lại lo lắng khi thấy những vết thương trên người Tinh Vân. Tinh Kỳ thì chỉ nói đúng một câu: “Gọi bác sĩ”, bế Tinh Vân lên phòng luôn. Ông Âu ở dưới thu xếp cho những người khác ở phòng nào. Tuy chỉ có hai bố con nhưng nhà họ Âu có hơn 10 phòng ngủ!

_Mọi người lên tắm rửa đi, đồ đạc đã được quản gia của các cháu mang tới rồi, để trên phòng sẵn đấy! – Ông Âu niềm nở.

Tinh Kỳ khua Tinh Vân dậy, bảo cô đi tắm thay đồ. Đồ cô mới mua đã được sắp gọn gàng từ lúc nào. Đúng lúc Gia Vệ cùng những người khác xuống phòng Tinh Kỳ réo ầm ĩ

_Phòng anh Tinh Kỳ rộng quá, còn rộng hơn cả phòng khách – Tuệ Châu thốt lên

_Rồi Tinh Vân đâu? Thay đồ chưa? Có vừa không – Gia Vệ nháy mắt

_Sao anh lại hỏi vậy? – Tuệ Châu ngây thơ ngồi trên bộ salon ở giữa phòng hỏi

_Vì vừa nãy Tinh Kỳ đi mua một đồng hồ cho Tinh Vân chứ sao, có cả ... nội y – Gia Vệ nói làm cả đám ngỡ ngàng

Đúng lúc Tinh Vân tắm rửa xong đi ra.

_Mọi người ở đây cả à? – mặt cô tỉnh bơ, không biết chuyện gì đang xảy ra – sao vậy? Sao mọi người nhìn em chăm chăm thế?

_Đồ mới... vừa không ... em? – Mãi Hoàng Vũ mới rặn ra được từng chữ

_Ồ, vừa như in... Có vấn đề gì sao? - Tinh Vân xoay một vòng.

Cả đám trở mắt nhìn nhau. Có mỗi Tinh Kỳ là cười thầm thì. Tinh Vân như ngờ ngợ ra điều gì đó

_Tinh Kỳ, sao anh biết cỡ của em? – Tinh Vân chạy tới trước mặt Tinh Kỳ

_Lẽ nào, đêm qua, mày ... lợi dụng.... nên ... biết? – Gia Hoàn lấp bắp

_Chuyện gì vậy anh? – Tuệ Châu hỏi

_Chuyện là vậy, tối hôm qua trời mưa,... – Gia Hoàn kể hết cho Hoàng Vũ và Tuệ Châu nghe.

Hoàng Vũ và Tuệ Châu nhìn nhau, ánh mắt khó đỡ _Vì vậy nên anh biết phải không? – Tinh Vân lí nhí, mặt cô đỏ ửng

Tinh Kỳ cười, không nói gì cả, đặt cô ngồi vào lòng, anh đưa tay lên trán cô

_Đỡ sốt nhiều rồi – Tinh Kỳ đánh trống lảng

_Vậy là.... – Hoàng Vũ bắt Tinh Kỳ quay lại chủ đề chính

_Ừ - Tinh Kỳ tỉnh bơ

_Không phải anh Tinh Kỳ có chị Á Mỹ rồi sao? – Tuệ Châu thắc mắc

_Sẽ sớm chia tay thôi! – Tinh Kỳ toe toét

_Không được! – mọi người đồng thanh. Tinh Vân ngay lập tức rời khỏi đùi Tinh Kỳ, ngồi đánh phịch xuống chỗ ghế trống kế bên Tuệ Châu

_Mọi người làm sao thế? – Tinh Kỳ gắt – Rốt cuộc mấy người đang giấu tôi chuyện gì?

Tinh Kỳ kéo phắt tay Tinh Vân đứng dậy rồi chồm ra hôn cô. Tinh Vân đâm vào ngực anh thùm thụp nhưng anh nhất quyết không buông. Bất chợt, Tinh Kỳ buông cô ra, quỳ xuống, móc trong túi quần ra một cái hộp hình vuông nhỏ. Tim cô bật lên từng tiếng thịch thịch thịch. Anh mở chiếc hộp ấy ra, trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người.

_Hoàng Uyển Tinh Vân – Tinh Kỳ dùng hai tay đỡ lấy chiếc hộp – Em đồng ý làm vợ anh chứ?

Tất cả mọi người đều bất động. Chiếc nhẫn đẹp quá! Ba viên đá Sapphire màu xanh dương to đùng được đính mặt nhẫn trước cùng với những viên đá trắng nhỏ tô điểm nổi bật thật kiêu sa.

_Cậu chủ, bác sĩ đến rồi – tiếng mấy cô người làm vang lên làm cả đám giật mình.

14. Chương 14

Tinh Vân chưa kịp nói gì thì Tinh Kỳ đã đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô.

_Dù câu trả lời là như thế nào, em vẫn sẽ thuộc về Âu Tinh Kỳ thôi! – Anh bế bổng Tinh Vân lên đặt lên giường – chiếc nhẫn đây trị giá 63000USD đây, em mà làm mất, anh sẽ giận

Tuệ Châu lập tức rút điện thoại ra bấm, hơn một tỉ đồng, cô suýt ngất.

Ông bác sĩ đưa cho ông quản gia một số toa thuốc, mấy cô y tá thì nhanh chóng băng vết thương cho Tinh Vân. Trong lúc Tinh Kỳ tiễn ông bác sĩ thì cả đám bu lại chỗ Tinh Vân.

_Làm sao bây giờ? – Cô vừa hỏi vừa xuýt xoa cái mặt nhẫn

_Hay em bỏ cái kế hoạch đó đi, cưới Tinh Kỳ đúng như ý nguyện của hai họ. Với năng lực của Tinh Kỳ, chẳng bao lâu tập đoàn cũng trở thành giàu mạnh nhất thôi! – Gia Vệ nói

_Chứ em định vì sự nghiệp đó mà bắt nó không được lựa chọn mà bắt buộc phải hy sinh hạnh phúc cả đời như vậy thật đáng thương – Gia Hoành và Hoàng Vũ gật gù

_Cho mình mượn cái nhẫn tí! – Tinh Vân đưa cái nhẫn cho Tuệ Châu – Oa, cái nhẫn này chắc phải đắt đứng thứ 4 thế giới. Nếu không phải cậu thích màu xanh, nên anh Kỳ phải mua đá sapphire xanh thì chắc hẳn giá trị của nó không dừng lại tại đây đâu – con một của tập đoàn đá quý có khác.

_Này, ai cho em động vào. Nhẫn của Tinh Vân chứ bộ - Tinh Kỳ giật lấy chiếc nhẫn từ tay Tuệ Châu. Đúng là có lúc thì rõ chín chắn, có lúc thì rõ trẻ con __Anh mua lúc nào vậy? – Tinh Vân hỏi

_Anh mua vào hôm anh hôn Á Mỹ. Đêm đó anh cảm thấy cực kỳ có lỗi nên đã đặt mua trên mạng

Tinh Vân cười, hôn cái chụt vào má của Tinh Kỳ.

_Mà em này, tối nay, anh có việc bận, phải đi ra ngoài một chút. Em ở nhà nghỉ ngoan nhé!

_Ờh...

Tinh Kỳ thay đồ vest rồi ra ngoài luôn. Điện thoại Tinh Vân bất chợt kêu

_Alô?

_Ta đây! Sao dạo này không liên lạc được với cháu

_Dạ, tại ... tại điện thoại cháu bị hư ạ, cháu mới sửa ạ

_Tối nay đi hát ở chỗ ta nhé! Toàn khách quý nên mỗi bài cháu hát sẽ được 5 triệu

_Nhiều thế cơ ạ. Vâng, để cháu chuẩn bị

Gác máy, Tinh Vân rủ cả đám Gia Hoành, Gia Vệ, Tuệ Châu và Hoàng Vũ cùng đi dự tiệc ở nhà ông Lực.

Chiếc xe đậu trước căn biệt thự nguy nga

_Cháu đến rồi đấy à? Người cháu bị sao thế?

_Dạ... dạ... bị ngã thôi.

_Mấy đứa là bạn của Tinh Vân à? Mau vào đi! – Ông Lực thân thiện

Tinh Vân bước lên sân khấu. Tiếng nhạc vang lên, kèm theo đó là tiếng hát trong trẻo của một cô gái. Cô lại tiếp tục chìm đắm trong điệu nhạc

_Tinh Vân hát hay nhỉ? – Tuệ Châu qua qua Hoàng Vũ

_Ừ!

Qua lần hát một, Tinh Vân lướt mắt qua phía những người dự tiệc phía dưới. Mắt cô dừng lại, ở một điểm, hai người...

_Chào ông! – Tinh Kỳ lên tiếng

_Chào thiếu gia Tinh Kỳ, còn đây là...

_Vâng, đây là bạn gái của tôi, tiểu thư Á Mỹ - Tinh Kỳ nói nhẹ nhàng như đùa. Gia Hoành và Gia Vệ đang đứng ở bàn Buffet suốt sắc nước. Á Mỹ chồm lên hôn nhẹ lên má Tinh Kỳ một cái _Chào ông, tôi là Lục Á Mỹ, con gái tập đoàn Gia Minh, chủ của mạng viễn thông AKF lớn thứ 10 châu Á – Á Mỹ chìa tay ra bắt tay với ông Hikiya, chủ tịch tập đoàn sản xuất Robot lớn nhất châu Á.

Hôm nay, cô ấy thật đẹp, cô ấy khoác trên mình một chiếc đầm Dior màu đỏ hở lưng, khoe cả ra hai đôi vai trần rám nắng. Cô ấy khoác lấy tay của Tinh Kỳ trông thật xứng đôi làm sao. Hóa ra, hôm nay, anh nói, là bạn hẹn hò với cô ấy. Tim cô như bị ai đó bóp nghẹn, khó thở. Đôi mắt cay cay.

_Tinh Vân, vào nhạc rồi – Tuệ Châu đứng dưới sân khấu nhắc

Cô cầm chiếc micro lên run run, cố để nước mắt của mình không tuôn ra giàn giụa. Cô lên quăng cao thành công. Ánh đèn trong phòng bỗng nhiên tắt hết, ánh sáng trắng mờ ảo đổ dài lên người cô. Giờ mà khóc thì thật què mắt. Tay đeo nhẫn của cô bám trụ vào chiếc micro, tay kia áp lên, giấu đi chiếc nhẫn xa xỉ, cô tháo nó ra. Cô giữ vững được hơi dài ở cuối bài. Kết thúc, cô bước xuống sân khấu, chạy ào ra ngoài. Tinh Kỳ vẫn chưa biết có mặt Tinh Vân trong bữa tiệc này, anh vẫn đang lo bàn hợp đồng. Giờ thì cô biết rõ, Tinh Kỳ đã chọn gì. Tình yêu hay sự nghiệp. Gia Vệ, Gia Hoành, Hoàng Vũ, Tuệ Châu nhìn thấy liền chạy theo. Một giọt nước mắt của cô rơi xuống nền cỏ, cô gạt đi.

_Tiền của cháu đây. Cháu làm tốt lắm, nên ta sẽ boa cho cháu thêm 5 triệu

_Cám ơn ông. Chào ông, cháu về - Tinh Vân cùng cả đám đi ra xe.

_Hôm nay buồn quá! Đi mua thêm ít rượu đi! – Hoàng Vũ hét lên, cả đám nháo nhào

_Hình như, hôm nay, 16/7... sinh nhật Tinh Vân thì phải – Tuệ Châu lẩm bẩm

_Vậy thì phải đi mua thêm bánh kem nữa – Gia Vệ nói, thúc Hoàng Vũ lao đi như một con ngựa hoang. Đúng là bạn tốt! Về đến nhà, cô chạy ngay lên phòng Tinh Kỳ, để chiếc nhẫn lên trên cái bàn sát giường. Cô chạy xuống thật nhanh, rót hẳn một ly Volka lớn mà uống. May mà ông Âu bận việc ở công ty, tối nay không về nhà, thế là bọn nó hết cụng ly trăm phần trăm lại chơi ném bánh kem búa xua. Thật tội nghiệp ấy cô người làm.

12h, Tinh Kỳ chưa về, cô liếc đồng hồ thở dài ngao ngán. Nằm trên chiếc giường của Tuệ Châu, cô cứ lẩn qua lẩn lại.

_Này, việc gì phải lo cho hần thế? Kiếm một thằng khác hợp với mình có phải hơn không – Tuệ Châu an ủi – muốn khóc thì khóc to lên cho dễ chịu.

Tinh Vân bắt đầu run lên, đôi môi mím chặt, đôi mắt nhắm tịt. Nước mắt bắt đầu chảy ra, cô ôm lấy Tuệ Châu khóc nức nở.

_Rồi cậu sẽ quên thôi, ngoan đi – Tuệ Châu vừa dỗ cô vừa vỗ vỗ vào lưng cô khiến cô cảm thấy cực kỳ dễ chịu, ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng bảnh mắt dậy đã nghe thấy tiếng la trong nhà. Tụi nó nháo nhào chui ra khỏi phòng. Là Á Mỹ đang nấu bữa sáng. Tinh Vân lọ mọ dậy, ngóc đầu ra.

_Chuyện gì vậy?

_Không có gì đâu, chuyện khó coi lắm – Tuệ Châu đẩy đẩy Tinh Vân vào phòng.

_Sao vậy? – Tinh Vân dụi dụi con mắt, nhất quyết đi ra, thì thấy Tinh Kỳ đang ôm Á Mỹ dạy cô ta nấu ăn

_Thấy chưa? Mình bảo rồi, vào phòng đi

_Tuệ Châu à, giúp mình nhé! Mình muốn về nhà, nơi này đau khổ quá! – Tinh Vân lại sắp sửa khóc

_Thôi cố chịu đi, đợi khi cảnh sát giải quyết xong bà ta đã, nếu không bây giờ về sẽ nguy hiểm lắm

_Mình thà chết còn hơn Có tiếng gõ cửa

_Tuệ Châu, Tinh Vân có ở trong đó không?

_Không ạ - Tuệ Châu trả lời dường như ngay lập tức

Nhưng không, cánh cửa bật mở.

_Tuệ Châu, em dám nói dối anh à? Gia Hoàn, Gia Vệ kể hết cho anh biết rồi. Anh xin lỗi, chỉ là làm ăn thôi mà! Em để quên nhẫn này – Tinh Kỳ quỳ xuống kể bên chỗ Tinh Vân đang ngồi

_Em đi ra trước – Tuệ Châu nhanh nhẹn đi ra

_Anh xin lỗi mà – Tinh Kỳ tiếp tục nài nỉ, giơ chiếc nhẫn lên

_Tôi không cần, anh ra đi – Cô đẩy anh ra úp mặt xuống gối khóc.

Tinh Kỳ vội ôm lấy cô

_Thôi đừng khóc mà. Anh xin lỗi, tại lỡ nói với ông Hikiya bữa trước là cô ấy là bạn gái anh. Tụi anh chia tay từ lâu rồi. Nhưng vì lỡ nói trước nên không có cơ hội nói lại với ông Hikiya thôi.

Tinh Vân mềm lòng, ôm lại Tinh Kỳ. Anh cúi xuống hôn cô say đắm.

_Hôm qua là sinh nhật em, anh có mua quà cho em đây! Xuống dưới phòng đi – Tinh Kỳ hào hứng, anh bế bổng cô xuống lầu, thả cô xuống giường – Chờ anh chút nhé! Nhắm mắt lại nào – Tinh Kỳ hôn nhẹ lên môi cô.

15. Chương 15

Một lúc sau có một thứ gì đó rất nhỏ bé, cựa quậy trong lòng cô. Cô mở mắt ra

_Thật dễ thương quá! – Tinh Vân nhắc sinh vật bé nhỏ ấy lên. Nó trắng muốt như một cục bông, đuôi nó ngắn ngắn. Đôi mắt nó to tròn nhìn cô. Hai tai cúp xuống, nó chỉ nhỏ bằng bàn tay của Tinh Kỳ thôi

_Dễ thương bằng anh không nào? – Tinh Kỳ vừa nói vừa chỉ tai vào cái má

_Đương nhiên là không dễ thương bằng anh rồi – Tinh Vân ghé môi đặt lên má Tinh Kỳ một nụ hôn. Nhưng anh đã né qua cho cô hôn môi, Anh đè cô xuống giường.

_Tinh Kỳ, anh thật hư!

_Bộ đầm ngủ này rất hợp với em – Tinh Kỳ đặt một nụ hôn dài lên môi Tinh Vân.

_Này, xuống ăn sáng đi – Cả đám xông cửa vào, tần ngần trước tư thế của hai người

_Hai ... hai người.... – Tuệ Châu nói không thành lời

_Không ngờ Tinh Kỳ... - Á Mỹ chặc chặc miệng

Tinh Vân không nói gì, nép vào vai Tinh Kỳ, giấu gương mặt đỏ ửng.

_Hai người đừng có như vậy được không? Nhìn như vợ chồng mới cưới vậy - Hoàng Vũ chịu không nổi

_Ừa? Chứ anh với Tuệ Châu thì sao chứ. Hai người hôm qua cũng thừa nhận rồi còn gì? – Tinh Vân cười toe – Ai kêu không chịu quan tâm nhau nhiều hơn chứ. Giờ nhìn phát ghen là phải

Hoàng Vũ và Tuệ Châu nhìn nhau đỏ mặt không nói thêm câu nào nữa. _Em ăn đi nè! – Tự dưng Gia Hoàn gấp miếng đùi gà cho Á Mỹ

_Em cảm ơn anh – Á Mỹ thẹn thọt đáp

_Hai người này... - Gia Vệ nhìn mấy cặp đôi bỗng thấy tủi – sao tôi không có ai hết vậy?

_Từ từ mà anh – Tinh Vân an ủi

_Thưa cậu chủ, có mấy tên cảnh sát đến – ông quản gia thông báo

_Được rồi, cho họ vào – Tinh Kỳ ra lệnh

_Cậu Ấu, chúng tôi đã phá tan hang ổ của bọn chúng. Mong cậu đừng lo! Đêm qua chúng tôi đã ép chiếc xe chở bà ta đã rớt xuống vực. Mọi người có thể an tâm về nhà – Tên cảnh sát thông báo rồi quay gót ra về.

_Vậy là... em không được ở bên anh nữa rồi – Tinh Vân ủ rũ

_Nếu không thích thì chúng ta kết hôn đi, vậy thì ngày nào cũng được ở bên nhau. Anh sẽ kêu bố anh chọn ngày cưới em làm vợ - Tinh Kỳ ôm cô vào lòng

_Ai thèm làm vợ anh chứ! – Tinh Vân trả treo

_Em dám không làm sao? – Tinh Kỳ ghì sát cô vào người

_Ngày hai người ghen quá! Đang an đang uống đấy! – Gia Vệ ghen tức

_Em ra ngoài một chút nhé Tinh Kỳ

_Ừm... Đi nhanh rồi về với anh đấy! Tinh Vân liếng thoắt, nhờ anh tài xế chở về nhà lấy ít đồ thì phát hiện ra có một cô bé đứng ngoài cổng biệt thự, cứ liếc vào trong. Lúc về lại, vẫn thấy cô bé đứng ở cửa. Thấy lạ cô chạy lại hỏi:

_Bé à, sao em lại ở đây thế?

Cô bé ngập ngừng, gương mặt lấm lem bùn đất nhưng lại có một đôi mắt một mí to tròn. Quần áo của cô bị chấp vá lung tung, chỗ bị xé nát, chỗ thì đã sờn cũ.

_Em... em...

_Em tên gì?

_Em tên Hạ Hy

_Em mấy tuổi rồi?

_Dạ, em 18

_Em học trường gì?

Cô bé không nói mà lắc lắc cái đầu. Tinh Vân chột chạnh lòng. Cô bé tuy đã 18 tuổi mà trông nhỏ như một cô bé mới 15 tuổi vậy.

_Nhà em ở đâu? Cần chị kêu người chở về không nào?

_Em... em không có nhà! – Cô bé bỗng òa lên khóc.

_Chị xin lỗi mà. Bé đừng khóc nữa!

_Không sao đâu, không phải lỗi tại chị mà... - cô bé nhẹ nhàng lấy tay chùi nước mắt – ba mẹ em vừa mất nên em hơi xúc động thôi

Bỗng, một ý tưởng lóe lên trong đầu Tinh Vân.

_Hay... em làm em gái nuôi của chị nhé. Chị muốn có em gái từ nhỏ rồi nhưng sức khỏe mẹ chị yếu quá
_Thật sao chị?

_Ừ, mà em học đến lớp mấy rồi nghỉ học vậy?

_Dạ, em học đến hết lớp 12 nhưng không có điều kiện để học đại học nên em không thi ạ

_Vậy chị sẽ xin cho em vào trường của chị. Hy. Vào đây đi!

_Tinh Vân, ai đây? – Tinh Kỳ nhướn mày hỏi

_Dạ, đây là đứa em gái nuôi mới nhận của em, Hạ Hy

_Dạ, em chào anh, em chào chị...

Tự dưng, cả đám buông đũa xuống hết. Tinh Vân thấy được phản ứng đó

_Bé à lên lầu đi, tắm rồi chị lấy quần áo cho em mặc – Tinh Vân giao cô bé ột chị người làm

Đợi cho cô bé lên lầu rồi, Tinh Vân mới quay ra:

_Mọi người làm sao vậy?

_Sao đột nhiên cậu lại...? - Tuệ Châu ấp úng nói

_Cô bé này rất tội nghiệp, khi gặp mình cảm thấy có cái gì đó phát ra từ cô bé, rất đặc biệt. Mình định xin bác Âu cho cô bé vào học trường mình luôn

Tinh Kỳ nghe Tinh Vân nói thì ho sặc sụa

_Em nghĩ trường Gia Âu với tập đoàn Âu Long là gì vậy chứ? Nếu không phải là thiên tài bậc nhất cả nước, thì cũng phải xuất thân từ một gia đình giàu có, tiếng tăm l lẫy. Cô bé đó mà vào làm hồng thanh danh của trường mất
_Em sẽ bảo Gia Vệ dạy thêm mà, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu – cô đã ngồi vào lòng Tinh Kỳ nũng nịu từ lúc nào. Gia Vệ lúc nào cũng là học sinh giỏi đứng thứ hai của khối, theo sát Tinh Kỳ. Có nhiều lúc hai người bằng điểm.

_Ê Ê, sao lại bắt anh chứ? Anh tuyệt đối... - Gia Vệ chưa dứt lời thì Hạ Hy đã bước xuống thật xinh đẹp trong bộ váy của Tinh Vân dù hơi rộng tí - ... nhận lời...

_Anh với Gia Vệ đồng ý chưa chắc ba anh đã đồng ý đâu nha. Bác Âu thì dễ thôi mà! – Tinh Vân cười đắc thắng – Bé à, xuống đây ăn tí đồ nè. – Tinh Vân quay qua cô bé.

_Cậu chủ, cậu chủ, ông chủ đã về - ông quản gia chạy vào thông báo. Mọi ánh mắt bây giờ đổ dồn về phía Tinh Vân. Tuy là tin chắc mình sẽ thuyết phục được bác Âu nhưng không ngờ mọi chuyện lại nhanh như vậy.

Vừa thấy ông Âu bước vào nhà, Tinh Vân đã chạy ra đón.

_Bác à, để con xách cái cặp này cho bác nhé. Làm xong chắc bác đói rồi đúng hông, tụi con có làm sẵn đồ ăn cho bác nè. Bác vào ăn đi ạ

_Cám ơn con – ông Âu vui vẻ vào bàn ăn – con có điều gì cầu xin ta đúng không? Mau nói ra đi trước khi tâm trạng ta thay đổi

_Đúng là chỉ có bác Âu hiểu con nhất – cô chạy ra chỗ Hạ Hy đang đứng. Trong khi những người khác chạy ra ngoài phòng khách để né – Đây là cô bé con mới nhận làm em nuôi ạ. Cô bé đã học xong lớp 12 rồi ạ, có bằng tốt nghiệp luôn rồi ạ, chỉ có điều chưa thi đại học thôi. Con hi vọng bác có thể giúp cô bé vào học trường Gia Âu.

16. Chương 16

Tinh Vân vừa dứt lời, ông Âu đã sắc, vội chạy ra phòng khách uống miếng nước. Ông chằm chằm ngồi luôn lên chiếc trường kỷ sang trọng.

_Con nghĩ Gia Âu là trường gì vậy? – ông Âu điềm đậm chất vấn cô

_Dạ, ... tại con nghĩ bác đã có thể giúp con vào đó.... Thì... thì cũng có thể giúp cô bé vào ạ - Tinh Vân bắt đầu lúng túng, hai tay liên tục chà xát vào nhau.

_Con khác, điểm thi đại học của con cũng khá cao: 25 điểm, thiếu 2 điểm để vào Gia Âu. Với lại một phần vì con sớm muộn cũng là con dâu nhà họ Âu, hay nói cách khác con sắp xuất thân từ một gia đình giàu có và tiếng tăm, nên ta cho con vào. Trường hợp của cô bé này lại khác – ông Âu hạ cái ly thủy tinh mua từ bên Khắc Tiếp về đánh một cái kịch xuống bàn.

Tinh Vân lúng túng, vo ve hai bàn tay lại với nhau, mặt cúi sầm. Cô đang nghĩ cách tìm ra điều gì đó để khiến ông Âu nhận lời giúp. Ông Âu đang đăm đăm nhìn cô đây suy nghĩ có nên giúp hay không. Chợt mắt ông dừng lại ở một điểm là chiếc nhẫn lộng lẫy đeo ở ngón áp út của cô.

_Tinh Kỳ - ông quay mặt ra đưa con quý báu

_Dạ - anh giật nảy mình lên

_Con cầu hôn cô bé từ bao giờ thế?

_Dạ... dạ, 1 tuần trước

Ông Âu bật cười:

_Tiền ở đâu ra? Chiếc nhẫn đó ít nhất cũng phải 60000 đô nhỉ? Nhưng dạo này trong tài khoản của con đâu có khoản nào thâm hụt vậy .

_Là tiền con kiếm được trong mấy tháng làm trong công ti. Con ... đã chơi chứng khoán – Tinh Kỳ thú nhận. Tuy là gia đình giàu có, nhưng khoản tiền nào trên 200 triệu đều phải thông báo với ông và được ông kiểm duyệt. Ông quan niệm nếu một con người có cách sống quá rộng rãi thì sẽ không giỏi việc quản lý hay điều hành một cái gì đó lớn lao. _Chơi chứng khoán mà lời được hơn một tỉ, lại còn đủ trả được hơn một nửa số nợ con mượn ta để mua Ferrari và Lamborghini. Tinh Kỳ nhà ta quả là không tầm thường – ông ngừng lại một chút, tâm trạng mỗi ngày một vui vẻ hơn. Rồi ông quay qua Tinh Vân – Nếu con đồng ý cưới Tinh Kỳ vào tháng 5 năm sau, ta sẽ đồng ý nhận cô bé đó vào học và quan trọng là phải mang thai trước tháng 7, sinh cho ta một đứa cháu trai.

Ông Âu vừa dứt lời thì cả đám quay qua quay lại nhìn nhau. Tinh Vân thì hoang mang vì cô vừa mới bước qua tuổi 19. Trong khi cô muốn kết hôn vào năm cô 25 tuổi. Trong phòng này chỉ có duy nhất hai người đang hí hửng, một là ông Âu, hai là Tinh Kỳ.

_Vừa lòng con rồi chứ con trai – ông Âu quay qua Tinh Kỳ đang không khép miệng lại được vì cười – đây là phần thưởng cho việc thu được lợi nhuận cho con đó.

_Con cảm ơn bố - Tinh Kỳ vẫn cứ hí hửng. Cái này gọi là bố con đồng lòng

_Con... đồng ý... - Tinh Vân nói khó nhọc.

Còn Hạ Hy thì cứ nhìn vào Gia Vệ, thầm cảm ơn anh. Sáng nay, Gia Vệ có chạy bộ ra ngoài công viên gần biệt thự họ Âu. Ngay từ lúc, nhìn thấy Gia Vệ, cô đã yêu anh, chạy theo anh về đây. Đứng ở ngoài cửa để được trông thấy anh. Và kết quả là bây giờ cô vừa có nhà, vừa có bạn, vừa có người thân và vừa có trường học. Chỉ trong một ngày mà cô cảm thấy mình đã có lại được mọi thứ

_Tốt rồi – ông Âu cười đầy mãn nguyện – Ba mẹ con đi du lịch chưa về nên tạm thời cứ ở lại đây đã. Kể từ đây phải gọi tập gọi ta là ba

_Dạ... thưa... ba

_Đi chơi đi – Tinh Kỳ hô – hôm nay tao bao hết! Lúc lên xe để đi, thấy Hạ Hy cứ chần chừ mãi. Tinh Vân liền kéo tay cô cho cô ngồi vào xe của Gia Vệ.

Trên chiếc Ferrari đỏ mui trần của Tinh Kỳ:

Tinh Vân đang mải mê nhìn những tòa nhà hai bên đường.

_Nhà đẹp hơn anh à? – Tinh Kỳ thấy Tinh Vân không thèm để ý đến mình, giận dỗi hỏi

_Ừm – Tinh Vân trả lời cụt lùn, mắt vẫn đắm chiêu nhìn ra phía mấy ngôi nhà.

Tinh Kỳ càng tức giận, phóng xe lao như bay. Anh hết lách sang bên trái, gần đụng đến chiếc xe phía trước mới chịu lách qua lại bên phải

_A! Anh lái kiểu gì vậy? – Tinh Vân hốt hoảng ôm lấy tay Tinh Kỳ cứng ngắt

_Kiểu sắp lấy vợ, cứ ôm anh như vậy đi, anh không lạng lách nữa!

_Hứ! Ai thèm làm vợ anh chứ? – Tinh Vân vừa dứt lời, buông tay ra khỏi tay Tinh Kỳ thì chiếc xe lại lao như bay trên đại lộ.

Tiếng thắng gấp làm cô hốt hoảng, vội ôm chặt lấy tay anh. Hóa ra chỉ là cái đèn đỏ.

_Em lấy, em lấy mà, đừng đi kiểu đó nữa – Tinh Vân van xin Tinh Kỳ

Tinh Kỳ nhìn thấy cô run rẩy trên tay, nhếch mép cười, anh đưa tay lên vuốt mặt cô đang đầy hoảng sợ. Đôi môi đỏ mọng của cô làm anh không kiềm lòng được, liền hôn lên. Anh không thể đợi được nữa, đợi thêm 10 tháng nữa để cô thuộc về anh. Thời gian vốn là một thứ rất xa xỉ với anh. Anh lúc nào cũng không muốn để phí mất dù chỉ là nửa giây. Vậy mà giờ đây, anh chỉ mong nó trôi qua thật nhanh 25 triệu 9trăm 20 nghìn giây để chiếm hữu cô. Anh đã chờ cô 19 năm, từ lúc cô sinh ra đời đến giờ và bây giờ, anh cảm giác như mình chẳng thể chờ thêm... Trên chiếc Audi màu trắng của Gia Hoành

Gia Hoành lâu lâu lại nhìn sang Á Mỹ. Á Mỹ cũng vậy. Đôi khi, hai ánh mắt bắt gặp nhau. Giữa hai người dường như chẳng có khoảng cách nào xa hơn, sự im lặng. Á Mỹ quyết định mở lời trước.

_Em nghe nói Gia Vệ là người thừa kế tập đoàn Vương Kiệt

_Ừ...

_Thế anh định làm sao? – Á Mỹ nói xong câu đó mới cảm thấy mình ngu, chỉ là chí tiến thủ của cô quá dễ khiến người khác hiểu lầm cô là một người thích lợi dụng người khác. Cô sợ Gia Hoành hiểu lầm – em xin lỗi!

_Không sao, trước giờ anh hai anh đều rất giỏi. Hai anh em rất thân. Anh tự thấy anh không chứng chạc và thiếu bằng anh ấy. Anh làm phó chủ tịch phò tá cho anh ấy là thấy vui rồi – Gia Hoành cười toe toét nhìn Á Mỹ

Rõ ràng hai người này làm gì có điểm chung, Á Mỹ thì quá cầu toàn, nhiều tham vọng, trưởng thành. Trong khi tính cách Gia Hoành thì lại trẻ con, lúc nào cũng bày trò nghịch ngợm, không thích cạnh tranh với người khác, học hành và làm việc thì lờ mờ. Nhưng chính những điểm khác nhau và nhiều khi đối lập như vậy, lại càng khiến hai người “hút” nhau hơn. Á Mỹ thì thích cái cách Gia Hoành làm cô vui, và đồng thời cũng muốn cái tạo lại anh. Gia Hoành thì lại là lần đầu tiên nhận lời từ chối tán tỉnh từ một cô gái, thì càng hứng và muốn thu phục hơn. Đèn đỏ, xe dừng lại.

_Á Mỹ, anh muốn nói cái này – Gia Hoành đột nhiên nhìn cô chăm chú – Anh thích em. Anh biết là anh không xứng với em, dẫu sao thì tập đoàn Vương Kiệt cũng chỉ đứng thứ 13 châu Á, thua cả tập đoàn Hoàng Anh của anh Hoàng Vũ, đã vậy anh còn không phải là người kế thừa tập đoàn. Nên dù em có từ chối, anh cũng không trách, anh biết...

Á Mỹ đã lấy tay chặn miệng Gia Hoành trước khi anh kịp nói gì hơn

_Em biết, em biết hết. Và nếu anh không phiền khi bị người ta nói không xứng hay là anh không tài giỏi bằng em, thì em sẵn sàng làm bạn gái anh thôi... Em cũng thích anh~!

Hai người cứ thế nhìn nhau không nói thêm lời nào trước khi hết đèn đỏ Trên chiếc Mercedes- Benz của Hoàng Vũ

_Anh Vũ thích Tinh Vân à? – Tuệ Châu đánh liều hỏi thắc mắc bấy lâu của cô. Mặt mũi đỏ hoe, cô biết rằng mình không có quyền xen vào chuyện đời tư của anh

_Không – Hoàng Vũ vẫn chú tâm vào con đường phía trước

_Vậy tại sao anh lại muốn làm vật thể của Tinh Kỳ?

_Trước giờ, anh với Tinh Vân là hiểu nhau nhất, chỉ cần nhìn qua mắt là hiểu cần gì. Với lại anh vốn tính lãng nhãng muốn chọc tức Tinh Kỳ nên mới vậy thôi. Anh với Tinh Vân chỉ là anh em – Hoàng Vũ vẫn chăm chú lái xe

_Còn bây giờ...? – Tuệ Châu hỏi nhìn thẳng vào anh đầy hi vọng

Hoàng Vũ không nhìn đường nữa mới để ý đến Tuệ Châu

_Có em

Tuệ Châu mỉm cười hạnh phúc, ngả đầu vào vai Hoàng Vũ

17. Chương 17

Trên chiếc Porsche của Gia Vệ

_Thằng Tinh Kỳ nó đi kiểu gì vậy nè trời? – Gia Vệ có cảm tưởng mình lúc nào cũng là người theo sát Tinh Kỳ.

Chiếc Ferrari của Tinh Kỳ lao 80km/h thì Gia Vệ cũng không kém. Có điều, những lúc xe Tinh Kỳ lách một góc 30 độ thì xe của Gia Vệ lại là 15 độ. Chiếc Porsche của Gia Vệ có nguy cơ trượt nhiều hơn một lần. Đầu của Gia Vệ với Hạ Hy, cứ mỗi lần anh bẻ lái là lại cụng vào nhau cái cốp. Đau muốn ứa máu. Cô bé nhìn thấy Gia Vệ khó chịu thì cười toe toét. Gia Vệ thấy cô cười, lòng cũng bớt nóng. Được một lúc, thì chẳng hiểu sao Tinh Kỳ không thêm lạng lách hay đánh vồng gì nữa. Làm cô bé ngủ thiếp đi trên xe luôn. Gương mặt cô lúc ngủ vẫn hướng về phía Gia Vệ thật đáng yêu làm sao. Da cô bé không được trắng, chắc là do chịu nắng mưa khổ cực lắm. Anh nhìn mà còn thấy mùi lòng. Lần đầu tiên có người công nhận Tinh Vân nuôi cô bé này là đúng đắn. Hàng lông mi cong vút khiến Gia Vệ không thể nào rời mắt khỏi. Cái mụn ruồi nhỏ xíu nằm giữa mũi và lông mày càng tôn lên đôi mắt to của cô. Gương mặt lúc ngủ trông lương thiện như một thiên thần vậy. Mái tóc hơi hoe vàng ôm lấy gương mặt nhỏ bé. Đôi môi nhỏ lúc nào cũng chum chím như chực hé nụ cười. Gia Vệ bất chợt cảm thấy bị hấp dẫn bởi cô bé. Bất chợt cô cựa quậy, tựa lên vai anh. Gia Vệ như khúc gỗ không dám cựa quậy sợ đánh thức cô. Lần đầu tiên trong đời anh, anh chịu đưa vai ột người con gái nằm ngủ. _Đây là rạp chiếu phim sao? – Hạ Hy ngơ ngác hỏi Gia Vệ

_Ừ, nơi đây là nơi em có thể nhìn thấy ma, quỷ, quái vật, anh hùng, người đẹp, đủ thứ - Gia Vệ thuyết minh

_Xi, em thấy mấy thứ đó hết ở ngoài đời rồi – cô bé ra vẻ từng trải

_Gì cơ? Em thấy ma rồi á?

_Sao? Anh sợ ma à?

Gia Vệ cốc đầu cô nhóc

_Ngốc, anh không sợ, vậy chắc em làm nhiều chuyện xấu, ma mới theo thôi

_Không dám đâu

...

Tinh Vân thấy Gia Vệ và Hạ Hy quần quýt như vậy, cô khẽ cười.

_Vào trong thôi – Tinh Kỳ ra hiệu ọi người

_Phim gì vậy anh? – Tinh Vân thắc mắc hỏi

_Coi đi rồi biết – Tinh Kỳ cười gian

Vào phòng chiếu phim

_Sao mình lại ngồi đây vậy anh? – Cô lại hỏi khi thấy cô và Tinh Kỳ ngồi ở hàng ghế thứ 3 trong khi mọi người lại ngồi tít ở trên – Sao không có ai coi ngoài đám tụi mình hết vậy anh?

_Anh đâu biết đâu, phim bố anh đặt mà, ông đã chi gần 10 triệu để bao nguyên phòng và đòi chiếu bộ phim mà ông muốn cho tụi mình coi, ông ấy còn dặn anh nhất định phải ngồi với em ở hàng ghế thứ ba, và bắt buộc phải ở ghế này nữa

Tựa đề phim hiện ra, ai cũng biết đó là phim ma kinh dị nhất thế giới. Tinh Kỳ không ngờ bố mình lại thâm thúy đến vậy, biết là Tinh Vân sợ ma còn cố tình nhét vào. Anh nhớ hồi còn nhỏ, có lần chơi trò bắt ma, anh bị, khoác chắn lên giả ma cứ nắm lấy chân Tinh Vân mà hù, thế là cô bé sợ quá khóc sụt sùi. Ba tuần không dám chơi với anh vì tưởng anh là ma. Rõ ngốc! Phim này ở giữa còn có cảnh nóng. Thật là... Tính biến phòng chiếu phim thành gì đây? Con ma lúc thì bỗng nhiên hiện ra, đưa nguyên cái mặt vào màn hình, lúc thì tóc tai bù xù, mặc cái áo trắng mỏng chạy rượt theo khổ chủ. Tinh Vân nhìn thấy thì run lấy bầy, ôm chặt lấy Tinh Kỳ

_Ngốc quá, là phim thôi mà – Tinh Kỳ tỉnh queo

_Nhưng... em sợ... - Tinh Vân mặt tái mét, mồ hôi đầm đìa trán – ôm em đi Tinh Kỳ. Ôm em chặt vào, em sợ...

Tinh Kỳ nhìn cô như vậy, vừa thấy buồn cười vừa thấy tội, đành siết chặt lấy người cô. Anh vẫn muốn xem bố anh còn có mưu trò gì. Ông luôn có người quen ở khắp mọi nơi, và chỉ cần một cú điện thoại có thể điều khiển bọn họ như con rối. Nhưng trong thâm tâm, anh vẫn thầm cảm kích ông.

Lúc con ma tóm được chân của ông chủ nhà. Tinh Vân cảm thấy có bàn tay, đang nắm lấy chân mình. Cô sợ hãi, càng giãy giụa, nó càng kéo chân cô về phía sau

_Tinh Kỳ, có cái gì nắm lấy chân em... - Cô òa khóc, dụi dụi mặt vào vai Tinh Kỳ, ôm chặt anh.

_Đâu? – Tinh Kỳ vỗ vỗ vào vai Tinh Vân trấn an, miệng thì nói vậy nhưng nhìn ra phía sau hàng ghế, anh thấy có một cô nhân viên đang ngồi chồm hổm. Cô ta nhìn thấy anh, anh liền ra hiệu cho cô ta lui ra ngay.

_Hết... rồi... - Tinh Vân nhận ra chân mình không bị nắm nữa, cô cũng thôi khóc, chỉ còn tiếng nấc nhẹ. Tinh Kỳ thì ngày càng phục những chiêu trò của bố mình.

Được một lúc coi phim yên ổn, lại đến cảnh con ma bắt bà chủ ăn con chuột mới bị dè dẹt lép, nội tạng đã rơi ra khỏi người nó qua vết rách trên thân, còn thấy rõ tim gan phèo phổi. Khi con ma đưa con chuột lại gần miệng bà ta, bỗng nhiên con chuột mở to mắt ra nhìn vào màn hình. Tinh Vân lại tiếp tục hốt hoảng run lấy bầy, nép sát vào người Tinh Kỳ, tự dưng có một cái vật gì nặng, mềm xèo rớt xuống đầu cô, cô vội phủ nó xuống. Nó lăn lăn trên làn váy ở đùi cô, là một con chuột, tim gan phèo phổi thì bay ra hết, giống y như con chuột trong phim vậy. Cô giật bắn mình òa khóc, lần này khóc to hơn. Tinh Kỳ cầm đuôi con chuột nhắc lên, là một con chuột cao su. Anh cười khẩy. Tinh Vân sợ hai thứ này nhất, chuột và ma. Tinh Vân vừa nín khóc, chịu coi tiếp cũng là lúc con ma hồi tưởng. Cảnh nóng giữa ông chủ và cô người hầu – con ma trước khi chết, dù cũng khá ngắn nhưng đủ làm Tinh Vân và Tinh Kỳ nóng mặt. Tinh Vân buông Tinh Kỳ ra, cầm lấy bịch bắp rang ăn cho đỡ ngượng. Bất chợt, ở cái ghế phía trên có tiếng gì đó, Tinh Vân và Tinh Kỳ đang thắc mắc thì từ một cái lỗ nhỏ ở thân sau chiếc ghế quạt ra một luồng gió mạnh thổi tốc váy Tinh Vân lên. Ánh sáng từ màn hình hắt ra càng làm Tinh Kỳ thấy rõ cặp đùi thon mịn, trắng trẻo của cô. Tinh Vân vội vàng đặt bịch bắp ngô xuống để lấy tay chắn váy, thì cô trông thấy một cô gái mặc

áo trắng bóc, tóc tai che mặt đứng kế bên. Cô đã bất tỉnh xuống vai Tinh Kỳ trước khi kịp thốt lên lời nào. Tinh Kỳ lấy tay ra hiệu cho con ma lui đi và tắt cái máy tạo gió quái dị. Dù anh cảm thấy bị kích thích vô cùng trước cảnh vừa nãy, nhưng vẫn kiềm chế không làm gì cô cả. Đơn giản, vì anh yêu cô. Nhìn vào chiếc váy bị tốc lên đến ngực, anh vội cởi cái áo của mình đắp lên những chỗ đang phô ra.

Tinh Vân khẽ mở mắt ra, bộ phim vừa mới kết thúc.

__Tinh Kỳ... - cô kêu tên anh nhẹ nhàng, cô nhớ lại chuyện lúc nãy. Nhìn vào chiếc áo của Tinh Kỳ, cô luồn tay qua kéo váy xuống rồi trả áo cho anh. Ánh mắt cô đầy cảm kích – em yêu anh. Anh thật tốt! Tinh Kỳ mặc áo vào, áp tay vào hai má cô, hôn lên đôi môi cô

__Biết thế là tốt, mau làm vợ anh đi! – anh thì thầm bên tai làm Tinh Vân đỏ cả mặt

__Tại sao hai người lại được đặc cách ngồi dưới thế nhỉ? – Hoàng Vũ khoanh tay đứng trước hàng ghế

__Lại xảy ra chuyện gì rồi? – Gia Hoàn hỏi

__Phim hay quá nhỉ Tinh Vân, khúc cuối như thế nào nhỉ? Em kể lại anh nghe xem – Gia Vệ trêu

__Em không biết... - mặt Tinh Vân đỏ ửng

Cả đám bật cười, kéo nhau ra xe

__Giờ đi công viên văn hóa chơi đi – Hạ Hy đề nghị

Cả đám im lặng ngạc nhiên làm cô hơi chững hờ

__Em biết sao không? Đó là một ý kiến hay đấy! – Tinh Kỳ cười tỏa nắng

Tinh Vân thấy rất vui vì cuối cùng mọi người cũng chấp nhận cô bé. Đặc biệt là Gia Vệ có vẻ rất thân với Hạ Hy

18. Chương 18

Tối 9h, cả bọn mới lết về đến nhà. Tinh Kỳ tắm xong, đến lượt Tinh Vân tắm. Hạ Hy ngủ chung với Tuệ Châu và Á Mỹ. Tinh Vân vừa bước ra đến giường thì đã bị Tinh Kỳ kéo sát vào người, tay anh vòng qua ôm lấy eo Tinh Vân qua cái váy ngủ mỏng bằng lụa.

__Cái gối này, anh vẫn còn giữ sao?

__Ừ, gối em làm cho anh mà, anh không giữ nó bên người suốt ngày thì thôi. Sao nỡ vứt đi chứ?

Tinh Vân quay người lại ặt cô đối diện mặt anh, tay cô vòng qua cổ anh

__Nói thật đi, anh yêu em từ bao giờ chứ?

__Anh yêu em từ lúc em mới chào đời – Tinh Kỳ dùng tay đẩy cô sát vào người mình

__Anh nói dối – Tinh Vân nũng nịu

__Không đâu, bố anh cũng nhận ra điều đó mà. Năm đó, mẹ anh mất tích, anh chỉ mới 5 tuổi. Gặp được em đã thấp lên một niềm tin trong lòng anh. Anh không nỡ rời xa em. Đó cũng là lý do anh học trễ một năm đấy. Anh muốn chờ để học chung trường với em. Em không tin có thể hỏi bố anh. Từ nhỏ, ông đã biết anh thích em rồi và vì mối quan hệ giữa bố với tổng giám đốc rất tốt nên mới hứa gả em cho anh – Tinh Kỳ thật thà khai

__Thật ... sao? – Tinh Vân biết Tinh Kỳ rất yêu cô, nhưng không ngờ anh lại yêu cô lâu đến thế. Cô nhìn anh đầy mãnh liệt. Cô tự nhủ tối nay nếu cho anh tất cả cũng không sao. Anh quá yêu cô và anh xứng đáng được như vậy. Cô hôn anh, hai cái lưỡi quấn quýt nhau không rời. Tối hôm đó anh ôm chặt lấy cô vào lòng mà ngủ. Lâu lắm rồi anh không có được cảm giác thật an bình này. Hôm nay là một ngày thật sự rất

hạnh phúc đối với anh. Kể từ lúc anh nói lời yêu cô, chưa bao giờ có thể ở bên cô được hết một ngày. Anh ngủ một giấc thật ngon cho đến trưa ngày hôm sau. _Tinh Kỳ, Tinh Kỳ, anh dậy đi. Dậy còn đi làm nữa chứ! Còn chờ em đi học nữa – Mặc kệ Tinh Vân vừa lay vừa rất réo bên tai. Tinh Kỳ vẫn bất động

_Anh không sao chứ? Tinh Kỳ - Tinh Vân ra sức lay nhưng Tinh Kỳ vẫn không cử động. Cô hốt hoảng cúi xuống, áp tay vào trán anh.

Tinh Kỳ lập tức nhồm người dậy hôn lên môi cô.

_Dậy rồi – Tinh Kỳ ôm chầm lấy cô như một đứa bé – Lần sau không thấy anh dậy thì phải hôn anh nhé! Hôn nhiều vào! – Anh đưa tay lên xoa vào đôi môi mềm mại của cô

_Nếu không phải vì ba muốn em ở chung với anh thì em đã không phải chịu cảnh này mỗi ngày rồi

_Em nói vậy là có ý gì hả? Không muốn lấy anh nữa sao? Em chán anh rồi phải không? – Đôi mắt Tinh Kỳ sẫm lại

_Không, anh nói gì vậy? Em chỉ đùa thôi mà, sao lại ngốc vậy chứ? – Tinh Vân lo lắng ôm thật chặt Tinh Kỳ

Tinh Kỳ bật cười:

_Em nói ai ngốc chứ? Mới có tí mà đã bị lừa. Trông em kìa

Tinh Vân lấy một cái gối trên giường đánh vào mặt Tinh Kỳ

_Đáng ghét, em không cho anh hôn nữa – Cô hậm hực như sắp khóc

_Ấy, sao mau nước mắt thế? – Tinh Kỳ ôm chặt lấy cô – còn 3 tháng nữa thôi, anh sẽ chờ mà!

Tinh Vân nín bật, nằm yên trong vòng tay của Tinh Kỳ. Chẳng bao lâu nữa, cô sẽ về làm dâu nhà họ Âu. Cô vừa lo âu vừa hạnh phúc. Không biết từ đây đến đó, hai người có gặp trắc trở gì không? Cô nghi ngờ hôn sự này sẽ không thành. Tinh Kỳ biết cô bất an nên luôn an ủi, chiều chuộng, quan tâm cô hết mực. Nhưng ngờ đâu được, chiều nay sẽ có một người đến làm hỗn độn hết tất cả mọi thứ.

Một người tự xưng là mẹ của Âu Tinh Kỳ đã đến vào chiều nay. Ông quản gia gọi điện báo ngay cho anh và ông Âu biết tin. Họ ngay lập tức bỏ dở công việc để chạy về. Người đàn bà có gương mặt xấu xí, sọc lỗ chỗ khắp má đến trán, ngay cả mũi cũng không tha. Mũi bà cũng không còn được nguyên vẹn. Gương mặt người mẹ này khiến nhiều người nghi ngại, nghi bà không phải là mẹ của Tinh Kỳ. Nhưng bà đã chìa chiếc nhẫn cưới do ông Âu tặng. Đó là một chiếc nhẫn bằng vàng bình thường, chỉ đáng giá hơn 1 triệu. Bà còn kể lại lúc đó tập đoàn Âu Long chưa phát đạt như bây giờ. Ông cầu hôn bà 3 năm trước khi sinh ra Tinh Kỳ và tập đoàn trở thành sáng giá. Bà đưa ra bằng chứng rằng sau mỗi tắm gương ở phòng Tinh Kỳ và phòng ông Âu có một lá bùa bình an, do bà đích thân bí mật đặt vào lúc nhà vừa được xây xong. Bà giải thích gương mặt của bà, lúc đi làm cực khổ đã bị người ta nhả tâm hành hạ, tạt axit.

_Vậy tại sao bà lại rời bỏ tôi? – Tinh Kỳ hỏi với giọng đầy tổn thương

_Vì ba con đã ngoại tình với người phụ nữ khác – Nói đến đây, bà ôm mặt khóc nức nở

_Bố, có thật vậy không? – Tinh Kỳ tức giận quay qua bố anh. Ông không nói gì cả, im lặng gật nhẹ cái đầu.

_Vậy tại sao bây giờ bà lại quay lại? – ông Âu điềm tĩnh hỏi

_Vì ta đang bị bệnh tiểu đường ở giai đoạn cuối, nên muốn ở bên cạnh con trai và chồng ta một thời gian – Bà nắm lấy bàn tay của Tinh Kỳ

Tinh Kỳ nghe đến đây, ôm chầm lấy mẹ anh đầy mừng rỡ

_Mẹ,... đúng là mẹ rồi! _Thưa cậu chủ, cô Hoàng đi học về rồi ạ - ông quản gia lạnh lạnh báo

Vừa nhìn thấy Tinh Vân, anh đã chạy ngay ra, ôm lấy cô.

_Tinh Vân đây là mẹ anh

Cô nhìn vào người đàn bà đang đứng đối diện cô, không khỏi lo sợ. Cô thấy đôi mắt người đàn bà này quá đỗi quen thuộc, cô nhớ đã gặp ở đâu rồi. Mặt bà ta không giống như cô tưởng tượng về mẹ Tinh Kỳ. Đôi mắt bà ta nhìn cô không mấy thiện cảm, thậm chí còn khá thù ghét. Nhưng gương mặt lại như tỏ ra rất niềm nở, thân thiện. Tinh Vân cam đoan chắc đã từng gặp bà ta ở đâu đó rồi.

_Cháu chào bác ạ! – cô lễ phép chào hỏi

_Tinh Kỳ, đây là.... – Bà ta cố tình ú ớ

_Đây là vợ chưa cưới của con, Hoàng Uyển Tinh Vân, tháng 5 này tụi con sẽ cưới

_Thế cơ à? – Bà ta chạy ra ôm lấy cô làm cô cảm thấy hành động của bà ta chẳng mấy tự nhiên. Bà ta cũng nhận ra điều đó, vội buông cô ra. Bà ta tính toán gì đó trong giây lát

_Hình như hôn thê của con không thích mẹ - Bà ta lại khóc lóc

_Tinh Vân à, em sao thế? Mẹ của anh mà! – Tinh Kỳ nói chắc nịch

_Không... chỉ là... em hơi mệt. Xin lỗi mọi người – Tinh Vân xách cặp lên

_Em không sao chứ? – Tinh Kỳ lo lắng nhìn cô hỏi

Tinh Vân giả bộ ôm bụng, tay che miệng lại rồi chạy nhanh lên lầu. Hành động đó của Tinh Vân làm mọi người sửng sốt.

_Lẽ nào... - ông Âu trầm ngâm

_Nó có thai sao Tinh Kỳ? – Bà ta hỏi sau khi quắc mắt nhìn Tinh Vân

_Con... con... - Tinh Kỳ ấp úng

_Mau chạy lên xem nó sao rồi đi! – Ông Âu giục, đám người làm bắt đầu xầm xì

Tinh Kỳ chạy lên thì thấy Tinh Vân đang ngồi trên giường, mặt đầy lo lắng.

_Tinh Vân, em không sao chứ?

_Tinh Kỳ, em... em...

_Đừng nói là em có mang rồi nhé. Chúng ta đã làm gì đâu! _Không, không phải, em cảm thấy bà ta rất quen... - Tinh Vân nói nhỏ vào tai Tinh Kỳ

_Chắc vì nhìn anh nhiều quá, mà anh giống mẹ nên em thấy quen chứ gì? – Tinh Kỳ cười ha hả

_Không phải, Tinh Kỳ, em không đùa. Nếu không phải thử nghiệm ADN, em không tin bà ta là mẹ anh, thật đó – Tinh Vân nhìn Tinh Kỳ chân thành

_Tinh Vân, đó là mẹ anh, anh không muốn nghe nữa. Sao em lại có thể nói bà như vậy được chứ? Em có yêu anh không?

_Có... - Tinh Vân trả lời như đứa bé mắc lỗi, cô cúi gầm mặt xuống. cô nhận ra Tinh Kỳ không tin vào cô.

_Vậy thì em phải tôn trọng mẹ anh chứ? Bà là người sinh ra anh cơ mà, như anh đã tôn trọng và yêu quý ba mẹ em vậy. Được không? Hãy tin anh, đó thật sự là mẹ anh. Anh không muốn nghe những lời như thế này nữa – Tinh Kỳ hôn nhẹ lên môi cô – anh biết em không muốn làm anh khó xử.

Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Tối hôm đó, lúc cô ngủ với Tinh Kỳ, cô mơ thấy lại cái hôm cô nằm trong căn biệt thự trên núi, mơ lại bị người ta tra tấn dã man trên thân xác của mình. Mơ hơi cô chảy dầm dìa. Trong giấc mơ không ngừng gọi Tinh Kỳ đến cứu.

_Tinh Vân, Tinh Vân à! – anh lo lắng lay cô dậy. Đây là lần đầu tiên, anh thấy cô gặp ác mộng trong suốt 7 tháng trời ở chung với anh.

19. Chương 19

Cô mơ thấy cô bị bà ta đá văng xuống vực, đôi mắt cô trắng trối nhìn bà. Càng ngày đôi mắt bà ta càng mờ ảo hiện ra. Nhưng chưa gì, cô đã tỉnh dậy, thoát khỏi giấc mơ quái ác. Cô sợ hãi ôm chầm lấy Tinh Kỳ. Đêm thứ hai bà ta ở lại, cô lại mơ thấy trong bóng đêm bà ta đang cầm con dao đứng ngay bên giường, tóc bà ta che mất một con mắt. Tinh Kỳ nằm ké bên không nhúc nhích. Bà ta đâm thẳng lưỡi dao nhọn lóe lên dưới ánh trăng vào trái tim cô cái phập. Cô lại giật bắn mình thoát khỏi giấc mơ. Tinh Kỳ thấy cô như vậy thì tỏ ra vô cùng lo lắng. Lần thứ hai cô tỉnh dậy thì bật khóc, bắt anh phải ôm cô thật chặt. Đêm thứ ba, Tinh Kỳ bị bố anh bắt ở lại công ty. Ở nhà còn lại mình cô với bà ta. Cô đối với bà ta thì càng ngày càng sợ sệt. Bà ta nhận ra được điều đó nên càng cố tình hù dọa cô. Cô lên phòng khóa trái cửa lại. Cô lại mơ, mơ thấy bà ta chui từ cửa sổ phòng vào. Khuôn mặt trắng bệch, tóc tai rũ rượi, bà ta nhảy bổ vào cô, đâm vào trái tim cô nghìn nhát đau đớn. Khác với những cơn ác mộng khác, lần này cô không cách nào thoát ra được, cô với tay, định với lấy tay anh, nhưng không thấy đâu. Anh vẫn chưa về. Mồ hôi của cô ướt đầm gối ngủ.

Tinh Kỳ ở công ty nhưng lòng lo lắng, bồn chồn không yên. Dạo này cô cứ hay gặp ác mộng, nếu đêm nay không có anh ở nhà thì Tinh Vân sẽ sợ đến phát điên mất. Cô ấy vốn nhất gan, yếu đuối. Đi đâu, lúc nào cũng có anh bảo vệ. Anh ngược nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, 1h sáng. Công việc vẫn chất đống. Đã qua gần 6 tiếng mà vẫn chưa hoàn thành được 1 nửa tiến độ công việc. Anh càng bồn chồn lo lắng cho cô. Bây giờ anh chỉ ước có thể ôm cô vào lòng mà ngủ như những đêm trước. Anh lại lao như điên vào công việc, phải hoàn thành sớm để về bên cô. Vậy là trong hai tiếng số công việc cấp thiết đã được hoàn thành. Anh ngồi trên con Lamborghini lao thật nhanh về bên cô. Tiếng nhạc trong xe réo rắt như hồi thúc. Những con đường vắng tanh không một bóng người. Anh vừa bước đến cửa nhà là chạy vội lên phòng cô. Tay anh nắm chặt nắm, không mở được. Cô đã khóa trái. Anh gõ cửa kêu cô mở, vẫn bật vô tín. Anh càng lo lắng cho tình trạng của cô. Anh chạy ngay đến chỗ quần gia, kêu ông đưa cho anh gấp chìa khóa. Ông ngáy ngủ lờ mờ dậy. Làm anh như phát điên. Lỡ có ấy xảy ra chuyện gì chắc cả đời này anh không tha thứ ỉn. Đáng nhẽ phải về bên cô ấy sớm hơn. Anh cầm lấy chiếc chìa khóa, xoay như điên vào cái lỗ khóa nhỏ. Anh chạy vào, mở điện lên. Cô đang run rẩy, mồ hôi ướt cả tấm ga. Miệng vẫn lí nhí gọi tên anh, bàn tay nhỏ vẫn đang mân mê trên chiếc giường tìm hơi ấm của anh. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, lay cô dậy nhưng không được. Người cô lạnh toát khiến anh càng thêm lo lắng. Anh đưa tay sờ vào trán cô thì thấy nóng hổi. Anh ngay lập tức rút điện thoại ra gọi cho bác sĩ.

_Cô ấy trong tình trạng này được bao lâu rồi – ông bác sĩ hỏi

_3 ngày trước – Tinh Kỳ vẫn đi qua đi lại trong cái phòng ngủ, hết nhìn Tinh Vân lại nhìn ông bác sĩ – Cô ấy có sao không?

_Không sao, cô ấy bị suy nhược và sốt một chút. Đây – ông bác sĩ đưa cho ông mấy toa thuốc dài dằng dặc, ông nói phân nửa là thuốc trấn an tinh thần.

Đám bạn chí cốt của Tinh Vân mới sáng sớm nghe thấy cô bị bệnh chạy vội vàng đến xem tình hình. Thế là có cả trốn học với trốn làm. Ông Âu thương cô nên cho đám Gia Hoành, Gia Vệ, Hoàng Vũ nghỉ phép hết, còn Á Mỹ, Tuệ Châu, Hạ Hy thì được trốn học. Tuy nhiên, ông lại không cho phép Tinh Kỳ được nghỉ, công việc đang cấp bách, không thể thiếu anh được. Ông còn cho ra một quyết định khiến mọi người hoảng không kém. Đó là cho Tinh Vân về nhà ba mẹ ruột ở.

Tinh Kỳ thấy Tinh Vân tỉnh lại, cho cô uống thuốc, ăn hai bát cháo rồi mới chịu đi làm.

Trên chiếc sofa trong phòng Tinh Kỳ

_Để làm sao mà đến nông nổi này vậy hả? – Tuệ Châu hỏi đầy lo lắng

_Không sao mà, mọi người đừng quá lo lắng

_Như vậy mà sao không lo lắng được hả chị? Bộ trong nhà anh Tinh Kỳ có ma ám chị sao? – Bé Hạ Hy sốt sắng hỏi

_Ừ...

_Cái gì? – Gia Hoàn, Gia Vệ và cả Hoàng Vũ la lên như trời sập – làm gì có!

_Thực ra... tôi hiểu ý Tinh Vân rồi – Á Mỹ thông thái – Có phải là mẹ mới của Tinh Kỳ làm em lo lắng không?

Tinh Vân mỉm cười nhẹ, sắc mặt vẫn không mấy biến chuyển, gật đầu.

_Tại sao? Anh thấy bác ấy cũng được mà! – Gia Hoàn và Gia Vệ đồng thanh

_Em chưa dám nói với Tinh Kỳ chuyện này. Tối qua, em đã ... nhớ ra mọi chuyện. Hóa ra... mẹ Tinh Kỳ chính là.... Người đàn bà đã bắt cóc chúng ta mấy tháng trước đó!

_Em không đùa chứ Tinh Vân – Hoàng Vũ thốt lên

_Sao có thể...? – Gia Hoàn khê rên

_Bà ta chết rồi cơ mà, theo lời cảnh sát thì chiếc xe của bà ta đã rơi xuống vực... - Tuệ Châu đang lò mò nhớ lại

_Nhưng chưa ai nói là tìm thấy xác – Á Mỹ thêm vào. Cả đám mở to mắt nhìn nhau.

_Vậy là... - Tinh Vân run lên lấy bầy

_Bà ta chưa chết! – Hạ Hy “điền vào chỗ trống”

Cả đám mãi mê bàn tán trong phòng mà không để ý có một bóng đen dưới khe cửa phòng. Bà ta cũng đang run không kém. Không ngờ con oắt đó lại nhận ra mình sớm thế. Phải tìm cách để tách nó ra khỏi Tinh Kỳ.

Tiến xong mấy người bạn của Tinh Vân, bà đi ra canh dặn lũ người làm lúc Tinh Kỳ về đến thì phải chạy ra đón tiếp cậu chủ, để cậu chủ sai gì thì kịp thời giúp. Bọn người làm tưởng phu nhân có ý tốt. Đạo này không thấy ông Ấu về nhà, nên mọi chuyện họ không dám làm trái ý bà ta.

Tinh Vân nhớ lời Tinh Kỳ khệ nệ xách một đồng đồ xuống để Tinh Kỳ tan làm sẽ đưa cô về nhà luôn. Cô ngồi trên chiếc tràng kỷ dài ở phòng khách, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Bà ta vừa nhìn thấy Tinh Vân chạy xuống lập tức nhìn đồng hồ. 4h25, bà ta cười thầm trong bụng. Chắc giờ này, “con trai” bà đang về. Nhân lúc bọn người làm đang hối hả chuẩn bị cơm nước, không để ý đến, bà với lấy cái bình hoa trên bàn thả xuống sàn, tiếng thủy tinh vỡ làm Tinh Vân và bọn người làm giật nảy mình. Cô vội chạy đến giúp bà thu dọn các mảnh thủy tinh. Đúng lúc, Tinh Kỳ về đến, bọn người làm đang hối hả mang đồ ra dọn dẹp thì lại chạy ra cổng để giúp cậu chủ theo đúng lời phu nhân. Bà ta thấy vậy liền cười khẩy, tiếp tục kế hoạch của mình. Bà ta thấy cô đang cúi xuống dọn những mảnh vỡ giúp bà, liền thì thầm vào tai cô:

_Con oắt, mày nhận ra tao rồi à? Tinh Vân giật bắn mình, cô buông những mảnh thủy tinh xuống sàn. Chân cô liên tục lùi ra xa bà ta.

_Bà... bà... - Cô đứng thẳng dậy

_Nhưng mày làm được gì chứ? Mày làm gì có bằng chứng. Tinh Kỳ đúng là một đứa con ngoan. Tao dám chắc nó sẽ không cưới mày đâu. Nó sẽ nghe lời tao mà bỏ mày – Bà ta cố nhấn mạnh từng chữ cuối.

_Không, anh ấy sẽ không bỏ tôi đâu – Tinh Vân đứng lại ở trước cửa phòng khách

_Sao mày tự tin thế? Mày nghĩ nó sẽ tin vào một đứa không có bằng chứng nào ư? Hay nó sẽ tin vào tao đây? Tao sẽ xúi nó bỏ mày sớm thôi con ạ. Tao sẽ bắt nó đi du học – Bà ta hét vào mặt cô

_Bà làm gì có quyền chứ? Bà là gì của anh ấy đâu. Bà làm gì có quyền trong cái nhà này chứ. Tinh Kỳ sẽ không nghe lời bà đâu, anh ấy yêu tôi và sẽ cưới tôi làm vợ. Dù bà có ngăn cản thì cũng không làm gì được. Đến lúc tôi cưới anh ấy, tôi sẽ từ từ cho bà ra khỏi nhà... - Tinh Vân đang nói thì có cái gì đó siết chặt tay cô làm cô giật mình quay lại. Là... Tinh Kỳ. Xui xẻo thay từ nãy đến giờ anh chỉ toàn nghe thấy tiếng của cô

_Mẹ! Chuyện này là sao? – Tinh Kỳ nhỏ nhẹ quay ra phía bà ta. Anh muốn nghe lời giải thích từ mẹ anh trước

_Mẹ cũng không biết. Tại mẹ tôn trọng vợ chưa cưới của con, muốn hỏi nó có nên hoãn lại đám cưới vài tháng để cho con đi du học thêm không. Mẹ nói tài năng của con không được phát triển thêm thì thật phí. Vậy mà nó lại đánh đổ bình bông mẹ mới mua rồi con to tiếng với mẹ - Nước mắt của bà ta từ đầu chui ra.

_Không, em... em không... - Tinh Vân nắm lại cánh tay của Tinh Kỳ, cô biết mình đã mắc bẫy. Mặt cô tái nhợt.

_Cô còn nói nữa – Anh quay qua cô, gần lên từng tiếng. Tay anh buông cổ tay cô ra, còn hiện trên đó một lằn đỏ dài – cô tưởng cô là ai chứ? Dù cho tôi có yêu thương hay tin tưởng cô đến đâu... Cô nghĩ mình sẽ vượt mặt mẹ tôi trong cái nhà này à? Cô làm sao khẳng định được là tôi sẽ cưới cô chứ? Cô thật ti tiện, tôi sẽ không bao giờ lấy loại người như cô đâu, ra khỏi nhà tôi ngay – Tinh Kỳ lạnh lùng – À quên, cô không cần trả lại cho tôi cái nhẫn đó. Vì tôi cảm thấy quá thương hại cho cô, bấy lâu đã tìm mọi cách để lợi dụng cô. Tôi cho cô cái nhẫn để bù vốn cho cô đó.

Tinh Vân nghe thấy từng chữ từng lời anh nói. Thấm đến tận gan tủy cô. Lúc đầu, cô còn định kéo tay anh lại để nghe cô giải thích. Nhưng khi nghe đến câu “tôi sẽ không bao giờ cưới loại người như cô đâu”, mọi hi vọng trong cô đều tan biến thành tro bụi. Cô rút tay cô lại. Nước mắt chực trào ra, cảm giác như thân nhiệt cô bắt đầu nóng lên. Trần nhà xoay vòng vòng. Cô lấy tay kia, gỡ chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của cô ra. Nhưng con người đó đã như biến thành người khác.

_Không cần, cô cứ giữ nó đi, đừng quăng những thứ đồ dơ bẩn từng thuộc về cô ra nhà tôi – anh lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt đầy sự khinh miệt. Sau đó, anh quay lưng, đỡ mẹ anh lên lầu.

Cô cúi thủi lê cái vali trên tay. Đầu cô ê buốt, trái tim cũng ê buốt. Có cái gì đó nghẹn lại nơi cuống họng. Cô rút điện thoại ra, chẳng hiểu sao lại tra trong danh bạ, cái tên Hoàng Vũ hiện ra đầu tiên. Con đường dài và rộng thân thang, cô lê từng bước chân nhỏ bé của mình trên đó. Tiếng vali nặng nhọc vẫn cứ vang đều ở đằng sau. Cô không cảm giác được gì nữa, không cảm giác được đôi chân của mình đang ở đâu, không cảm nhận được tay cô ở chỗ nào. Mọi thứ trên người cô chỉ đang hoạt động theo bản năng, theo quán tính. Đám cưới không thành, cô mất anh, còn lại gì nữa chứ. Tất cả những gì cô mong muốn bây giờ là đi thật xa khỏi căn biệt thự này, nơi thiên đường hiện hữu trong suốt 7 tháng trời. Cô những tưởng ...

_Alô? Tinh Vân đó à? – Giọng Hoàng Vũ êm dịu, ấm áp vang lên trong điện thoại

_Hoàng Vũ, em đây... Đến đón em đi... Đến đón em ... về... - Tiếng nấc trong cổ họng cô bắt đầu vang lên, hơi thở gấp gáp dần. Những giọt nước mắt cố kiềm cự giờ đây tức nước vỡ bờ tuôn trào ra hết.

Cô vừa dứt lời, những giọt nước mắt của trời cũng bắt đầu ào ạt rơi xuống. Tóc cô ướt sũng, người cô ướt sũng. Cô ngã xuống nền đất. Chiếc điện thoại rơi ra khỏi tay

_Có chuyện gì vậy, Tinh Vân? Có chuyện gì vậy? – Hoàng Vũ hỏi đầy lo lắng – Alô? Alô?

Chỉ còn mỗi tiếng mưa lách tách trả lời anh. Anh gấp điện thoại lại, ra khỏi quán rượu, phóng con Audi đi về phía nhà Tinh Kỳ

20. Chương 20

Khi tỉnh dậy, cô chỉ thấy xung quanh là một màu trắng toát. Một màu trắng cô đơn, lạnh lẽo, vô hồn. Cô đảo mắt tìm xung quanh, trong đám người này không có con người mà cô muốn thấy.

_Tinh Kỳ... - cô kêu khẽ

_Không ai liên lạc được với nó cả! – Gia Vệ ngao ngán trả lời thay

_Bác Âu có nói Tinh Kỳ đang ở nhà chuẩn bị... đi Cambridge, Mỹ du học – Gia Hoàn lắc đầu quay đi chỗ khác

_Nghe nói... là Harvard – Tuệ Châu nắm chặt tay cô

Cô khẽ rùng mình

_Vậy là... lễ cưới... - cô định đưa tay lên ôm mặt nhưng một cổ tay đã bị siết chặt vào một cái cây ở gần đó.

_Phải, đã bị hủy – Á Mỹ giữ lại cây giữ bịch truyền nước biển – và cậu đã bất tỉnh được ba ngày rồi. Cậu yên tâm, bác Âu vẫn chấp nhận cho Hạ Hy học bình thường.

_Ngốc à, em sai rồi. Không ngờ con người em lại thực dụng quá như vậy – Gia Hoàn chẹp miệng nhìn Á Mỹ.

_Em nói sai gì sao? – Á Mỹ ngây thơ vẫn chưa hiểu ra chuyện gì.

_Còn hỏi nữa, bây giờ không chỉ đơn giản là một cái hợp đồng, mà xem ra Tinh Vân nhà ta đã thực sự rất muốn trở thành vợ của Âu Tinh Kỳ rồi – anh nhếch mép nhìn Á Mỹ, lần đầu tiên anh đúng mà cô sai.

_Bao giờ anh ấy đi? – Tinh Vân đột nhiên hỏi

_Hôm nay... trong gần 1 tiếng nữa... - Tuệ Châu thông báo

_Điện thoại... Điện thoại của mình.... – Tinh Vân loay hoay trên chiếc giường nhỏ Trong phi trường

Tinh Kỳ đang làm thủ tục xuất cảnh. Chiếc điện thoại anh rung lên. Anh mở ra... là Tinh Vân bé nhỏ của anh. Anh từ chối cuộc gọi và tắt nguồn con Iphone trắng. Anh rút trong balô ra một chai nước, ngồi xuống một chiếc ghế nhựa nhỏ. Anh chọn chỗ ngồi gần cửa phi trường nhất. Như đang chờ đợi điều gì đó

15phút

30phút

Thời gian trôi qua thật chậm chạp, anh nhấc cái balô lên đi đến phòng cách ly. Anh vừa đi khỏi thì có một cô gái hốt hoảng chạy vào, gương mặt nhợt nhạt, theo sau cô còn có 6 người nữa. Họ chia nhau ra tìm, như muốn lục tung cái sân bay lên. Đám người hỗn loạn. Không tìm thấy anh... Chiếc bảng thông báo điện tử. Chuyến bay đi đến New York, Hoa Kỳ nhảy chữ sang Departed, cô quỵ ngã. Nước mắt cô giàn giụa. Đời không như phim, anh ấy đã bỏ cô đi thật.

_Bắt nó lại! – Giọng một người đàn bà vang lên. Cô chưa kịp hoàn hồn thì một bàn tay đã lôi xệch cô đi.

_Bà... - cô chưa kịp mở miệng thì đã bị bà ta bạt tai ột cái đau điếng

Lưng cô cựa vào cái gì đó thật cứng. Cô dám cá đó là đầu súng của tên đứng đằng sau. Tụi nó đưa cô ra khỏi sân bay. Cô những mong một trong đám bạn cô nhìn thấy. Nhưng không, cô không bắt gặp ai khi bị bọn chúng đưa ra. Một tên đẩy cô vào trong xe, ngay lập tức hắt giấu khẩu súng của hắn vào trong túi của chiếc áo vest đen.

Chiếc xe của bọn chúng đi hàng tiếng đồng hồ để đến được một cái hồ nhỏ trên một nơi hoang vu sỏi đá.

_Xin lỗi nhé nhưng tao đành phải trả thiên thần về đúng thiên đường – tiếng bà ta cười vang trên xe

Bà ta sai người buộc chặt chân cô bằng một sợi dây thừng mà ở đầu kia của nó là một quả tạ nặng trĩu. Bà ta cho cô đi ra tấm ván gỗ ra đến gần giữa hồ. Bà ta sai người đẩy cô và thả quả tạ đó xuống theo. Cô rớt xuống gần đáy hồ. Mắt cô nhòe đi vì không quen với nước. Cô cố vẫy vùng nhưng sợi dây không cách nào buông ra khỏi cổ chân cô. Cô bắt đầu cảm nhận được cái biên giới mỏng manh giữa sự sống và cái chết. Cô nhớ đến gia đình cô, còn chưa kịp làm gì báo hiếu họ. Cô nhớ đến những người bạn luôn ở bên cô suốt thời gian qua. Cô nhớ đến Tinh Kỳ. Cô nhớ đến làn da ngăm mạnh mẽ của anh, nhớ đến bờ vai rắn chắc luôn cho cô dựa vào, nhớ đôi mắt nổi trâm tĩnh nhưng sáng tinh anh như những ngôi sao trên trời, nhớ gương mặt điển trai của anh. Mọi thứ xung quanh cô như hòa vào làm một màu xanh ngắt. Cô đưa tay chạm nhẹ vào mặt nhẵn trên ngón áp út của cô. Ngực cô như tê cứng lại vì nhận quá nhiều nước. Mọi thứ giờ đây đều buông xuôi... Chiếc xe chưa chạy được nửa đường thì bị xe cảnh sát chặn đứng. Cả bọn đang ngơ ngác

nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cả xe bị bao vây bởi cảnh sát với những cây súng chĩa vào mặt họ.

__Chuyện gì thế này? Chúng tôi đâu vi phạm luật giao thông hay gì đâu chứ? – Bà ta nói vọng ra trên xe

__Thưa bà, chính con trai bà đã ra lệnh bắt bà tại đây – Tên cảnh sát thông báo

__Cái gì? – Bà ta cười ha hả - nó đang ở Mỹ, đang du học Harvard rồi. Bọn người ngu ngốc. Ta là phu nhân nhà họ Âu. Ai dám cản đường ta chứ

__Thưa bà, con trai bà đã không đi Mỹ, anh ấy vừa đi ngược chiều lại với xe bà đây! Có lẽ bà đã để lộ danh tính của bà cho anh ta biết nhỉ? – Tên cảnh sát cười khinh miệt vào mặt bà ta.

__Không thể nào... - Bà ta ngơ ngàng

__Mau về đồn cảnh sát! – ông ta ra lệnh

Bọn người của bà mau chóng xuống xe, rút súng ống ra đầu hàng vô điều kiện. Bà ta nhìn lũ tay sai trời đánh của mình mà muốn lộn hết cả tiết, đành theo tay cảnh sát về đồn. __Tình Vân, em mau tỉnh lại đi! – Tình Kỳ nhổm lên trên mặt nước. Mặt anh đầy hoang mang vì lúc anh xuống đã thấy cô không cử động nữa. Không một hồi âm, anh vội đưa cô lên trên bờ.

Anh hô hấp nhân tạo, ép ngực, cũng chẳng có một biểu hiện của sự sống nào ở nơi cô. Anh run lên từng chập như một lời chấp nhận rằng cô đã chết. Đây chỉ là một phép thử, anh tinh ý đoán ra được bố anh đang thử anh xem có tin vào người đàn bà đó không. Kể từ lúc Tình Vân nói, anh đã để ý thấy bà ta rất khác thường. Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn tuân theo lời bà ta, giả vờ làm đồng minh với bà. Anh đuổi cô ra khỏi nhà để bà ta càng đắc ý mà lộ ra sơ hở. Chuyện cô nằm viện bị yêu cầu truyền nước biển suốt 3 ngày trời anh cũng biết. Đêm nào tan làm anh chẳng đến thăm cô. Vậy mà không ngờ chuyện đến mức này. Một giọt nước mắt của anh khế lặn xuống má cô.

__Đồ ngốc, em đừng chết mà. Em hứa với anh sẽ làm vợ anh cơ mà. Sao giờ em lại chết trước chứ? __ Anh ôm chặt cô vào lòng, ghì sát mặt cô vào mặt anh – Không có em anh sống sao đây? Anh chỉ yêu duy nhất một mình em thôi, ngốc à! – một giọt nước mắt của anh lại rơi xuống má cô. Đối với Âu Tình Kỳ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ biết khóc, trừ từ lúc mới chào đời và lúc mẹ anh mất tích, nay đã phải rơi nước mắt. Chợt bàn tay cô khê cử động. Cô ho khê ra vài ngụm nước. Đôi mắt cô mở to.

__Âu Tình Kỳ... đây là... thiên đàng à? – cô thử lấy tay sờ má anh rồi véo véo vài cái

__Đồ ngốc, em vẫn còn sống! Là anh cứu em đấy – Tình Kỳ vừa cười vừa khóc. Thật ra mới khóc được hai giọt thôi (Người đàn ông mạnh mẽ mà lị).

Cô trở mắt ra nhìn anh trắng trối, chợt cô tua lại trong đầu những hình ảnh vừa qua, bị rơi xuống nước, vớt lên, nghe được thấy những lời rất buồn cười từ anh. Cô chợt hiểu ra mọi chuyện, cô đẩy anh ra. Anh biết hết mọi chuyện vậy mà vẫn làm cô bị tổn thương. Lẽ nào, những lời anh nói tối hôm đó là sự thật? Sao anh đóng kịch thật đến thế? Vẻ mặt lạnh như băng đá của anh. Cô không quên được. Anh đuổi cô ra khỏi nhà. Anh đẩy cô vào chỗ chết và anh nói đó là yêu... Cô òa khóc.

__Anh đi ra đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Anh biến đi! – Cô đứng phắt dậy, lùi ra khỏi anh.

__Anh... Tình Vân, nghe anh giải thích đã... - Giọng anh đục và lạc hẳn đi. Đôi mắt đầy đau đớn.

__Anh đi đi, tránh xa tôi ra.

Cô chạy đi, không thèm nói một lời nào nữa với anh. Anh đuổi theo nhưng không kịp. Tình Vân đã biến mất sau lùm cây xum xuê. Anh tự cười chính mình. Đánh mất cô bởi chính những lời nói cay độc của anh.

21. Chương 21

Trên con đường vắng lặng, một người con gái nhỏ nhắn, gương mặt tái mét, đang tìm kiếm một chuyến xe nhờ. Một chiếc mô tô màu đen thấy cô từ từ sáp tới. Về mặt tay lái xe lạnh tanh, hấn lấy bên xe ra một chiếc mũ bảo hiểm, ra lệnh cho cô đội vào và lên xe. Hấn phóng với tốc độ 80km/h. Chẳng hiểu sao cô lại thấy thích thú. Như mọi buồn phiền về Tinh Kỳ được cuốn đi hết theo làn gió.

Tên trai thì mặt vẫn lạnh như đá. Hấn đưa cô về đến nhà thì chạy đi luôn. Cô chưa kịp nói một lời cảm ơn.

Cô bước vào nhà. Thì ra cả đám Gia Hoành, Gia Vệ đều ở đây cả. Cô lững thững bước vào trong ánh mắt đầy lo lắng của ông bà Hoàng. Được mấy bước, cô lại ngã nhào, bất tỉnh.

Ba mẹ cô không cho cô đi bệnh viện nữa, bắt cô ở nhà để dễ bề chăm sóc. Bé Hạ Hy suốt ngày léo réo bên tai về chuyện quái dị của anh Gia Vệ làm tinh thần cô lên hấn. Có một lần bé Hạ Hy kéo ngăn kéo kế bên giường cô ra. Cô bé đã tìm thấy một chiếc nhẫn tuyệt đẹp. Chẳng phải đây là...

Cô vẫn đi học bình thường. Cuối tháng 3 trời xanh lộng gió. Nhìn trời trong veo cô càng thấy thích thú. Cô cảm thấy hơi ngạc nhiên khi bước vào trường, không phải chỉ có mình chiếc xe cô nữa, có một chiếc xe khác với hình thù khác người đang nằm thu lu trong góc bãi giữ xe.

Đột nhiên, có một tên chạy đến, lao bổ vào cô.

__Này thầy giám thị đang rượt tôi vì đã leo rào vào. Cô đừng nói cho ông ta biết tôi ở đây nhé! – Anh ta liền nấp sau chiếc xe kỳ dị kia. Ngay lập tức

__Em kia – một ông thầy ăn mặc sang trọng chạy tới la lên – Em có thấy một tên thanh niên chạy qua đây không hả?

Cô ngẩn ngơ vì không biết nên nói gì. Đã bảo là Hoàng Uyển Tinh Vân là một người không biết nói dối mà.

__Tôi hỏi sao em không nói hả? Muốn xuống phòng giám thị ngồi không? – Ông ta tuôn một tràng vào mặt cô – xem nào cô tên là gì vậy nhỉ?

Ông ta đứng đấy một lúc để nhớ xem tên cô là gì

__À, cô Hoàng Uyển Tinh Vân.... – rồi như nhớ ra điều gì đó, ông ta đứng hình vội gập người xuống – Xin lỗi cô, tôi đã quá thất lễ ạ. Con dâu tương lai của chủ trường này mà lại không biết. Tôi thật là... Mong cô thứ lỗi ạ! – ông ta mau chóng chuồn đi luôn.

Tên con trai kia bây giờ mới bắt đầu lộ dạng. Hấn ta nhìn cô từ đầu đến chân.

__Cô là ai mà ông ta lại nể cô thế? Con dâu tương lai của chủ trường này ư? Vậy là con dâu tương lai của nhà họ Âu, Âu Tinh Kỳ? – hấn ta lại tiếp tục tra khảo – mà sao nhìn cô quen thế nhỉ? Gặp ở đâu rồi? Hôm qua... hình như tôi có chở cô về...

Hấn ta nhớ ra sau một loạt câu hỏi

__À... vâng cảm ơn anh. Tôi đã hủy hôn ước với Âu Tinh Kỳ rồi. Mong anh đừng nhắc đến hấn trước mặt tôi nữa – Tinh Vân trả lời rồi mau chóng đi về lớp.

“Người mà Âu Tinh Kỳ say đắm đây sao?” – Anh ta nghĩ thầm trong đầu. Nhìn cô ta cũng đẹp lắm chứ! Hôm qua đi bụi định xin số điện thoại của cô ta rồi, nhưng chợt nhớ là quên mang điện thoại. Hay là....

__Tinh Vân! Cậu nghe tin gì chưa? – Tuệ Châu hấn hở

__Hở? Tin gì?

__Trường mình mới có một anh chàng chuyển tới. Đẹp trai phải gọi là vô đối luôn – Tuệ Châu mơ màng

__Này, cậu có anh Hoàng Vũ rồi đấy nhé! Đi lằng nhằng là không xong với mình đâu. Mà đẹp trai hơn Tinh Kỳ không? – Tinh Vân tò mò

__Biết rồi cô nương. Đẹp hả? Nghe đâu là ngang ngửa với Âu Tinh Kỳ, nhưng có vẻ Tinh Kỳ nhích hơn một chút...- Tuệ Châu vừa định dứt câu thì Tào Tháo chạy ngang qua – Kia kia

_Đâu đâu? – Tinh Vân ngó mắt theo hướng Tuệ Châu vừa chỉ, cô thở dài

_Sao thế? Không thích à? – Tuệ Châu lấy khuỷu tay huých nhẹ cô

_Người quen thôi mà, có gì đâu!

_Cái gì? Người quen? – Á Mỹ với Hạ Hy từ đâu bay ra

_Ừm, 5 ngày trước lúc bị bà ta bắt cóc. Tinh Kỳ đến cứu. Mình chạy đi. Bắt cái xe, trúng ngay xe của ông đó! Xong sáng nay mới gặp nữa, bị giám thị rượt, nghe đâu là đang điều tra cách chạy vào trường lúc đi trễ thì gặp giám thị, mình cứu cậu ta. Vậy thôi, thấy cũng bình thường à! – Tinh Vân kể tuốt

_Bình thường á? – Cả đám hét lên.

_Ừm – Tinh Vân vẫn tỉnh bơ.

_Da trắng, mắt to sáng, môi đỏ, mũi cao. Đẹp trai thế còn gì? – Á Mỹ nhăn nhó.

_Anh Gia Hoàn nghe thấy không biết sao đây? – Tinh Vân cười hì hì.

Cả đám thấy mặt Tinh Vân gian gian, quay ngoắt lại. Gia Hoàn, Gia Vệ, Hoàng Vũ đã đứng ở đó từ bao giờ.

_Ai đẹp trai? – Ba anh đồng thanh hỏi

_Lâm Vũ Hoài Phong – ba cô nàng vẫn chưa tỉnh

“Mà không phải, có điều gì bất thường đây, sao ba người lại dám nói như vậy nhỉ? Đã vậy còn không thèm nhìn Gia Hoàn, Gia Vệ và Hoàng Vũ nữa chứ. Sao lại nhìn mình? Đang ăn Yogurt mà!”. Tinh Vân quay phắt người lại, thì ra hần đã đứng cạnh cô từ lâu.

_Mình ngồi đây nhé! – Hần chỉ vào chỗ trống kế bên Tinh Vân, cười nham nhở. Không chờ trả lời, hần ngồi phịch xuống. Đám Á Mỹ tíu mắt.

Gia Hoàn, Gia Vệ và Hoàng Vũ thấy thế lập tức ngồi xuống đối diện. Gia Hoàn ngồi kế Á Mỹ. Gia Vệ ngồi kế Hạ Hy và Hoàng Vũ ngồi kế Tuệ Châu.

_Sao các anh lại ra đây vậy? – Tinh Vân hỏi

_Tại công ty ở cách đây có mấy trăm mét, dành nào cũng phải kiếm chỗ ăn trưa, thì thôi ra đây ăn với mấy em luôn cho vui! – Gia Hoàn trả lời.

Bỗng nhiên, một cánh tay nào đó gác lên vai cô. Cô đang ăn thì sặc, quay qua tìm nguồn gốc cánh tay đó. Không ai khác chính là Lâm Vũ Hoài Phong. Một đám ánh mắt rực lửa đầy đổ kỵ của các cô gái đang đứng đằng sau và sự ngẩn tò te của ba cô nàng ngồi trước mặt làm cô cảm thấy khó chịu, cố lấy cánh tay đó ra nhưng không được. _Bỏ tay mày ra khỏi người cô ấy – Cái chất giọng trầm ấm quen thuộc vang lên.

Đôi mắt Tinh Vân hướng lên nhìn.

_Tinh... Kỳ - giọng cô run lên

_Bỏ tay mày ra khỏi người vợ tao – Tinh Kỳ siết lại cái cổ tay của con người lì lợm kia, gằn lên từng tiếng.

Đám con gái đằng sau bắt đầu xì xào, hoang mang. “Sao cô ta có phước thế? Cả Tinh Kỳ lẫn Hoài Phong...”. Vặn lời bàn tán đang ở đằng sau cô. Cô thoáng nhìn qua bên bọn con gái và Gia Hoàn, Gia Vệ, Hoàng Vũ. Cả đám nhìn Tinh Kỳ, nuốt nước miếng cái ực. Vì đã quá thân với anh nên càng hiểu rõ khi anh điên lên vì Tinh Vân thì có thể làm ra chuyện gì. Bất chợt, Tinh Kỳ quay ra đằng sau.

_Mấy người im lặng hết cho tôi – Tay anh càng siết mạnh vào cổ tay của Hoài Phong như muốn bẻ gãy tay hần. Đám người bị anh quát cho bàng hoàng, lập tức im lặng. Cô thoáng nhìn qua gương mặt anh, lúc nổi giận trông thật đáng sợ. Đôi mắt long lên sòng sọc. Anh bình thường thôi cũng đã đủ làm người khác khiếp sợ. Tài lãnh đạo bẩm sinh ấy mà – Tao bảo mày buông tay ra khỏi người cô ấy – anh ấy lại gằn lên. Cả cái căng tin im phăng phắc.

Ấy vậy mà có người không sợ, hấn giương đôi mắt thách thức của mình lên nhìn anh, cười khẩy. Tay kia của hấn vuốt lên cái má trắng ngần của Tinh Vân. Cô giờ chẳng khác nào con mồi bị hai con thú chuẩn bị làm thịt. Cả hai đều trâu bò như nhau. Hấn ta hôn lên má cô ba cái, vẫn không quên nhìn Tinh Kỳ đầy thách thức.

_Anh làm cái gì vậy? – Cô đẩy hấn ra.

Hấn cười nhìn Tinh Kỳ đắc thắng. Trong chớp mắt, hấn đã lặn ra khỏi ghế, dúi vào cái tường căn tin lạnh buốt. Máu từ khe miệng hấn chảy ra bởi cú đánh trời giáng của Tinh Kỳ. Hấn ta vẫn nhìn anh đăm đăm. Không biết nên gọi là dũng cảm hay ngu si. Hấn ta đứng dậy từ từ lao tới chỗ Âu Tinh Kỳ, như nộp mạng. Tinh Kỳ cũng lao tới. Anh và hấn đánh nhau như đang giành giật sống chết.

_Tinh Kỳ, dừng... - Tinh Vân cố ngăn nhưng vô ích.

Tinh Kỳ không tốn mấy sức lực để làm Hoài Phong bật máu mũi, chảy máu đầu. Hấn ngã nhào lần thứ n xuống đất. Tinh Vân chạy ra ngăn ngay cú đâm tiếp theo của anh. Cuộc chiến tạm thời chấm dứt. Nhưng cũng không yên. Hoài Phong lập tức nắm lấy cổ tay cô kéo cô vào lòng hấn. Hấn ôm chặt lấy cô. Tinh Vân vùng vẫy. Tinh Kỳ lập tức kéo cổ tay còn lại của cô về.

_Cô ấy nói đã hủy hôn với anh rồi mà – Hoài Phong lại tiếp tục khơi mào cuộc chiến

—...

_Nhưng vẫn sẽ thuộc về tao, chứ không thuộc về mày – Tinh Kỳ tiếp tục gầm lên, kéo tay cô về phía anh.

_Hoàng Uyển Tinh Vân là bạn gái tôi – Hấn ta không thua, kéo lại

_Cô ấy chưa đồng ý – Tinh Kỳ lại giữ cô về phía anh.

Hấn đang định mở miệng ra nói tiếp thì Tinh Kỳ đã nhanh chóng buông tay cô ra, áp mặt cô vào mặt anh, hôn như muốn xé nát môi cô ra. Mặc cho cô đâm vào ngực anh, Tinh Kỳ vẫn không thềm buông cô ra. Tinh Vân cảm nhận được máu của Tinh Kỳ tan vào trong miệng cô. Hấn thấy vậy, cũng đành tha cho cái cổ tay của cô. Đến tận lúc đó, anh mới chịu bỏ cô ra. Hấn quay lưng đi thì anh cũng vậy. Cô cứ như là cái cúp, ai giật được rồi thì lại bị quăng vào xó nhà. Khi cả hai người đều khuất bóng, cả căn tin lại nhìn cô xì xào bàn tán. Cô thì đứng yên bất động. Mặt Tinh Vân hơi đỏ ra một chút, cô hít vào thật sâu rồi thở ra.

_Anh ấy... đã không mời ... mình – Cô nói rõ ra từng chữ

_Tinh Vân, sao em lại ở đây? – Tinh Kỳ từ đâu chạy đến, kế bên là cô gái Tây. Mặt cô hơi nóng, chẳng biết vì xấu hổ hay nhục nhã.

Cô lơ luôn anh. Nhưng đâu dễ thoát thế, Âu Tinh Kỳ đã nhanh chóng giữ tay cô lại. Đường đường là con dâu tương lai của một tập đoàn lớn thứ 5 châu Á mà phải bám theo một chàng công tử khác để đến được đây. Tay anh vừa chộp được cô thì tầm mắt cô lại vừa dò tìm ra Hoài Phong. Cô cũng mau chóng kéo tay hấn lại.

_Tôi đi với bạn trai tôi, Lâm Vũ Hoài Phong. Không được sao? – Cô chống mắt lên nhìn Âu Tinh Kỳ. Lòng tự ái và lòng tự trọng của cô buộc cô làm thế để giữ thể diện cho bản thân.

Tinh Kỳ như chết lặng trước câu nói của Tinh Vân.

_Nếu anh không tin thì đây! – Cô áp mặt mình vào mặt của Hoài Phong, lựa vào phần da sát môi anh hôn vào một cái thật to, quay qua Tinh Kỳ - tin chưa? Giờ để tôi yên được chứ?

Cô chạy đi thì va phải vào một vật gì đó cứng cứng. Đó là một ly nước. Thứ rượu đổ trong ly đổ vào chiếc váy trắng tinh khôi của cô.

_Xin lỗi – giọng nói ngọt ngào của một cô gái thốt lên

_Không sao... - cô ngẩng mặt lên thì thấy đó chính là cô gái đi cùng Âu Tinh Kỳ đêm nay. Đôi mắt cô ta trong xanh như nước hồ thu. Mái tóc vàng bồng bênh ôm gọn lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô ta thật đẹp và quyến rũ trong chiếc váy đen tối nay. Cô cam đoan chắc cái váy đó cũng chắc là đồ Tinh Kỳ mua cho. Cô nhếch mép cười cay đắng. Hóa ra ta cũng như ai thôi. Tự nuôi ình cái ảo

tưởng huyền hoặc suốt 7 tháng qua. Cô chạy nhanh lên chiếc limo của Hoài Phong. Một lời nói của Tinh Kỳ bất ngờ xuất hiện trong đầu cô: “Cô làm sao khẳng định được là tôi sẽ cưới cô chứ?”. Cô càng khóc nức nở.

22. Chương 22

Tiếng cửa xe bật mở, không ai khác chính là Hoài Phong.

_Tôi... xin lỗi – cô nói trong tiếng nấc

_Không sao, chỉ cần có mặt thôi là được rồi. Tôi không trách cô đâu! Giờ tôi sẽ đưa cô về nhà, được chứ?

Cô không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

Cô bước xuống xe, đi vào nhà.

_Tinh Vân, con mau lên xem Hạ Hy làm sao đi. Vừa nãy tự dưng nó ôm mặt khóc chạy lên phòng – Bà Hoàng vừa thấy Tinh Vân về đã bắt cô lên coi Hạ Hy.

Cô sải từng bước nặng nhọc lên sàn. Đến phòng Hạ Hy, cô gõ cửa

_Hạ Hy, chị vào nhé!

_Dạ...

Tinh Vân vừa đẩy cửa bước vào thì đã thấy trên nền một đồng giấy vụn. Cô cầm lên coi kỹ, ghép lại, là hình của Gia Vệ. Cô đóng cửa lại, khẽ ngồi lên giường cô bé.

_Có chuyện gì vậy bé con của chị? – Cô từ tốn hỏi

_Chị à, em thích Gia Vệ. Nhưng hôm nay, anh ấy đi dự tiệc mà không dẫn em cùng đi. Á Mỹ và Tuệ Châu nói anh ấy đi chung với một chị đẹp lắm... Mấy bữa trước anh ấy có ngỏ lời yêu em, em cũng nhận lời, nhưng gia đình anh ấy... không thích em – Cô nhóc khép nép nói như sợ mình nói sai điều gì. Đến khóc cũng phải kiềm chế.

Cô ôm gọn cô bé vào lòng, tay cô xoa nhẹ lưng cô bé an ủi hoặc cũng có thể đang an ủi chính bản thân mình.

_Em sẽ tìm được người nào đó thực sự thích hợp với mình thôi...

Sáng ra, Tuệ Châu và Á Mỹ rủ cô và Hạ Hy đi uống cà phê.

_Sao mới sáng sớm mà thấy trên mặt hai chị em nhà này hiện lên hai chữ chán đời thế? – Á Mỹ mở lời.

_Chắc là chuyện tiệc tùng tối qua chứ gì? – Tuệ Châu thở dài

_Chị xin lỗi nhé Hạ Hy! Đáng ra tụi chị không nên nói với em về việc Gia Vệ nói dối – Á Mỹ đầy ắp ắp

_Không sao đâu mà chị, nhờ đêm qua em mới biết được em với Gia Vệ không xứng. Em sẽ tìm người khác mà. Hai chị đã giúp em hiểu chuyện sớm hơn. Em đã đồng ý quen với một anh khác trong lớp – Cô bé nói mà không biết là khuôn mặt bây giờ là đang cười hay khóc

Á Mỹ và Tuệ Châu nhanh chóng đổi chủ đề khác bớt thăm thương hơn nhưng ai dè còn thăm thương quá đáng.

_À, mà Tinh Vân này, cô gái hôm qua đi chung với Tinh Kỳ là thư ký của anh ta đó. Hôm anh ấy đi dự tiệc với chị. Ông Hiyaki có gửi cháu gái của ông nhờ Tinh Kỳ bồi dưỡng giúp... - Á Mỹ đang kể mà dừng lại, cả đám cũng ngưng bật theo, nhìn theo hướng mà cô đang nhìn.

_Là... Tinh Kỳ... và... cô gái đó – tay Tinh Vân đột nhiên run nhẹ.

_Đi theo đi – Tuệ Châu dứt khoát.

Tuệ Châu quăng một tờ 500000 nhẹ tênh lên bàn. Cả đám bám đuôi theo cặp đôi phía trước. Hai người vừa đi vừa cười nói. Mặt Tinh Kỳ tuy hơi mệt mỏi nhưng khi anh cười vẫn đẹp trai chán. Đám con gái đi ngược chiều với anh đều chết đơ. Tinh Vân chạy theo, không rời mắt khỏi hai người họ. Cuối cùng cũng đến nơi. Tinh Vân thật không tin nổi vào mắt mình nữa. Đó là khách sạn Continental, một trong những khách sạn lớn nhất Sài Gòn. Tinh Kỳ thì thắm vào tai cô gái kia điều gì đó, cô ta khoác tay anh cười thật tươi. Cả hai cùng vào khách sạn.

_Cũng đúng thôi, cô ta là người Tây mà! – Tuệ Châu thở hắt ra

_Người Tây thì sao hả chị? – Hạ Hy ngô nghê hỏi

_Thì dễ dãi làm chuyện đó chứ sao? – Á Mỹ trả lời phụ

_Chuyện đó là chuyện gì hở chị? – Hạ Hy quá trong sáng đến bất ngờ

_Là... - Á Mỹ thì thắm vào tai của Hạ Hy gì đó, làm cô đứng hình – Thiết tình, không hiểu sao Gia Vệ lại thích một cô bé quá trong sáng đối với anh như thế nhỉ? – Á Mỹ thốt lên – mà Gia Vệ đã làm gì em chưa?

_Làm gì ạ? – Hạ Hy lại mở to đôi mắt tròn xoe hỏi

_Chuyện chị vừa tả ấy!

_Dạ,... làm được một nửa rồi... - Giờ thì tắt cả đôi mắt dồn về phía Hạ Hy

_Ngốc à! Đừng để anh ấy làm vậy, sẽ mất cả đời con gái đấy – Tinh Vân cốc đầu Hạ Hy – giờ biết rồi thì phải tránh nghe chưa?

_Cứ làm như cậu chưa làm ấy! – Á Mỹ và Tuệ Châu quay qua nhau cười

_Chưa – Tinh Vân tỉnh bơ

_Cái gì? – Tuệ Châu và Á Mỹ đồng thanh, mắt nhìn chăm chăm vào Tinh Vân

_Thật mà, Tinh Kỳ và mình chưa làm gì cả! – Tinh Vân thật thà

_Ồ chung với nhau đến 7 tháng mà chẳng làm gì cả à? – Á Mỹ trầm trồ - Tinh Kỳ có bị gay không trời?

_Không đâu, người như anh Tinh Kỳ sức khỏe tràn trề như vậy sao không có nhu cầu cho được? Và đang giải quyết nhu cầu ở kia kìa! – Tuệ Châu chỉ vào cái khách sạn đằng trước.

Cả đám gật gù. Vừa dứt chuyện được gần 10 phút, Tinh Kỳ và cô Tây đi ra khỏi khách sạn. Mặt Tinh Vân thoáng buồn.

Hoàng Vũ đang ngồi trên bàn làm việc nhắn tin đều đều cho Tuệ Châu. Tưởng chừng như trong 4 cặp: Gia Hoàn – Á Mỹ, Gia Vệ - Hạ Hy, Tinh Vân – Tinh Kỳ, Hoàng Vũ – Tuệ Châu, thì anh với Tuệ Châu là hạnh phúc nhất. Á Mỹ và Gia Hoàn tuy bình yên nhưng Gia Hoàn không khỏi bị bàn tán là núp dưới bóng cô bạn gái. Gia Vệ và Hạ Hy thì bị gia đình Gia Vệ chia cắt. Tinh Vân và Tinh Kỳ thì có quá nhiều sóng gió. Anh nhăm nháp ly cà phê mới pha còn nóng hổi. Hương thơm bốc lên còn nồng đến mũi. Ngệm đầu tiên tan đều trong miệng anh. Ngệm thứ hai thì thấm đến tận phổi. Bỗng, đến ngụm thứ ba, anh có cảm giác điều gì đó không ổn. Anh đau nhức bụng vô cùng. 5 phút trôi qua, mồ hôi anh nhễ nhại trên trán. Tin nhắn Tuệ Châu chưa có câu phản hồi. Anh thấy có cái gì nghèn nghẹn ở nơi cổ họng. Anh ho ra, bàn tay anh đầm máu. Chiếc xe cấp cứu lao vội đến bệnh viện.

Iu bọn Milkyway w bạn kimbach mà post tiếp này! Tuệ Châu đi qua đi lại trước phòng cấp cứu, mặt cô tái xanh. Cô đếm từng giây trên chiếc đồng hồ nhỏ bé gắn trên tường. Tinh Vân ngồi kế bên Tinh Kỳ. Cô không thể không nhớ đến những chuyện hôm qua đã xảy ra. Nếu không phải vì Hoàng Vũ... Hạ Hy cũng không kém lúng túng khi gặp Gia Vệ ở đây. Từ hôm bữa tiệc xảy ra, anh gọi điện cô không bắt máy, anh nhắn tin cô không trả lời. Ở đâu có anh cô đều né trước.

_Em đi một lát – Hạ Hy phóng lệ đi bởi không khí trong phòng chờ giờ đây khá căng thẳng.

Cô bé dễ quên cái điện thoại ở trên ghế. Tinh Vân đang định lấy tay với lấy, thì Gia Vệ đã nhanh tay hơn. Anh cầm lấy cái điện thoại nhỏ xinh của cô bé rồi bấm bấm cái gì đó. Đúng lúc đó thì Hạ Hy vì không tìm thấy điện thoại nên quay lại.

_Trả em cái điện thoại – cô bé lấy từ tay Gia Vệ. Nhưng anh đã giữ chặt.

_Chuyện này là sao? – Gia Vệ giơ cái màn hình điện thoại vào một loạt tin nhắn.

_Chẳng lẽ em không có quyền quen người khác? – Hạ Hy lần này dùng hết sức và giật lại được cái điện thoại từ tay Gia Vệ.

_Ngang bướng, bây giờ em còn dám cãi lời anh nữa sao? – Gia Vệ nắm chặt lấy cổ tay còn lại của cô bé – trong lúc anh một mình đấu với gia đình anh để họ chấp nhận em thì em lại đi hẹn hò với người khác sao? – Gia Vệ gạt tay, cái điện thoại mỏng manh rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh.

_Ồ, đấu với gia đình anh bằng cách đi dự tiệc với một cô gái khác, nói dối em rằng hôm nay anh có việc bận sao? – Hạ Hy cố gỡ tay Gia Vệ ra khỏi cổ tay mình. Nước mắt cô bé bắt đầu rơi là chảy.

_Không phải, em hiểu lầm rồi! – Gia Vệ bỗng sáng mắt ra, hai tay vòng qua eo ôm lấy cô bé – Đó là em họ anh. Gia đình anh bắt phải đi dự để kiểm thêm hợp đồng cho công ti. Anh định mời em đi cùng nhưng con bé đó cứ đòi theo. Anh không biết phải làm sao cả!

_Anh nói dối – Hạ Hy cố vẫy vùng ra khỏi vòng tay của Gia Vệ.

_Anh xin lỗi, anh yêu em – Gia Vệ thâm thò vào tai của cô bé.

Cô bé không đẩy anh ra nữa. Nghe những lời ngọt ngào đó, cô ôm lại anh.

_Này, hai người. Đây là bệnh viện đó nha! – Á Mỹ nhắc nhở

Gia Vệ và Hạ Hy vội buông nhau ra, thu mấy miếng điện thoại ở dưới sàn rồi ngồi xuống ghế chờ.

_A, bác sĩ. Anh ấy sao rồi? – Tuệ Châu thấy bác sĩ chạy ra lập tức chạy vào hỏi

_Anh ấy bị ung thư dạ dày cấp tính. Cô là người nhà của anh ấy à?

_Không, ba mẹ anh ấy đều đã đi công tác hết rồi. Cháu là bạn gái của anh ấy

_Vậy thì mau gọi cha mẹ cậu ấy về đi, tôi cần sự cho phép của họ để phẫu thuật anh ấy càng sớm càng tốt để không để lại di chứng về sau.

23. Chương 23

òa òa khóc thét 100 trang cơ mà mỗi ngày đọc đc 2 mẫu thể này ý ạ, mình hồi hộp lắm, chờ mãi đời :((: oàng Vũ mở mắt tỉnh dậy thì người đầu tiên anh thấy là Tuệ Châu.

_Tuệ Châu em sao vậy?

_Không sao đâu – Tuệ Châu lấy tay gạt nước mắt

_Còn nói là không sao. Mắt em đỏ hoe kia kìa. Thật xấu xí! – Hoàng Vũ sờ lên đôi mắt sưng mọng của cô - Anh bật cười.

_Xấu thì đừng yêu em nữa – Tuệ Châu bĩu môi giận dỗi

_Sao lại thế được? Tuệ Châu của anh dù xấu đến mấy cũng vẫn còn đẹp hơn những cô gái kia – Hoàng Vũ ôm Tuệ Châu vào lòng – A!

_Anh không sao chứ? – Tuệ Châu lo lắng hỏi

_Không sao, chỉ là em động vào vết mổ trên bụng anh thôi – Anh lại bật cười

_Em xin lỗi – Tuệ Châu cúi gằm mặt xuống trông thật tội nghiệp

_Không sao đâu cô bé xấu xí! – Hoàng Vũ nắm lấy tay Tuệ Châu bóp nhẹ.

_Hoàng Vũ tỉnh rồi à? – Cả đám đi vào

_Ừ - Tuệ Châu khẽ nói

_Tinh Vân đâu? – Gia Vệ hỏi

_Không biết, hình như đi mua đồ ăn rồi! – Tuệ Châu lại trả lời

_Tinh Kỳ đâu? – Gia Hoàng hỏi

Cả phòng im lặng.

Tinh Vân đang khệ nệ xách một đồng đồ ăn nhẹ ra khỏi chợ.

_Này, cô làm gì thế? – Một bàn tay chụp lấy vai cô

Cô giật nảy mình, hóa ra là tên Hoài Phong

_Nhìn mà không thấy à? – cô giơ bịch đồ ra trước mặt hắn – Sao đi đâu cũng gặp anh thế? Thật xui xẻo!

_Lên xe đi, tôi chở cô về

_Không cần, tôi ra bệnh viện, ở ngay đây thôi.

_Cứ lên xe đi! – Hắn ta chỉ vào chiếc Lexus đậu phía trước – còn nhớ cô nợ tôi gì không?

_Anh cứ phải nhắc à? Anh làm cho tôi có một việc thôi mà. Bắt tôi trả hoài thế?

_Yên tâm đây là lần chót tôi bắt cô trả.

_Được rồi

Tinh Vân nghe lời hắn ngồi vào phía sau. Hắn cũng lên theo

_Này? Anh phải ngồi ghế trước để lái chứ? – Tinh Vân thắc mắc

_Không, tôi không phải bảo cô lên xe để làm mấy chuyện đó! – Hắn nhếch mép cười

_Anh định làm gì? – Tinh Vân khiếp sợ, cửa xe bên cô ngồi đã bị ép sát vào tường, không thể mở được. Hắn ta nhào đến cô.

_Làm cho Âu Tinh Kỳ sống không bằng chết!

Hắn tốc vấy cô lên. Cô vùng vẫy.

_Đừng đừng mà! – cô la toáng lên.

Hắn hôn cổ cô rồi từ từ di chuyển xuống cơ thể cô. Cô cố chống cự nhưng không thể làm gì được hắn. Cô chợt phát hiện ra có một cái máy camera đang gắn ở hàng ghế trước.

_Cái kia để làm gì? – cô run rẩy hỏi hắn

_Để chụp hình cho hôn phu cô em xem!

Hắn trả lời xong lại tiếp tục ôm chặt lấy cô. Cô cảm nhận được tay hắn luồn qua lưng, tháo chiếc khóa vấy xuống. Hắn tuột nó xuống đến tận hông cô.

_Buông tôi ra – Tinh Vân cố đánh thật mạnh vào ngực hắn, không được cô lại dùng tay bịt miệng hắn lại.

Nước mắt cô ra thấm ướt cả tóc. Hắn vẫn tiếp tục, ngày càng hăng máu hơn. Cả người cô mềm nhũn, đành để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

_Tinh Kỳ, cứu em... - cô lại nhớ đến anh.

Vừa dứt lời thì cánh cửa xe bật mở làm hắn giật mình. Một cây gậy to đập thẳng vào đầu hắn từ phía sau. Là... anh. Máu hắn chảy ra, hắn bất tỉnh. Tinh Kỳ leo lên xe, giật lấy cái máy quay, anh lấy gậy đập nát nó. Anh cầm lấy cái thẻ nhớ, bẻ đôi nó ra, không thèm nhìn cô lấy một chút. Tinh Vân biết là anh đang giận. Mà giận gì chứ? Chẳng phải hôm qua...

Ba ngày rồi mà bố mẹ của Hoàng Vũ vẫn chưa thấy đâu. Sắc mặt anh nhợt nhạt đi thấy rõ. Tuệ Châu thấy anh như vậy cũng tiêu tụy theo. Nghe nói bên đó đang bị bão, tất cả máy bay đều không được phép qua lại.

_Cậu làm ơn ngồi xuống giúp mình được không? Cậu làm mình chóng mặt quá!

_Mấy tên bác sĩ ở đây thật tệ hại, cho giải phẫu đại cho rồi, còn bắt phải có người thân đến ký tên.

_Giá như một trong 7 đứa chúng ta là người thân của Hoàng Vũ thì hay biết mấy – Á Mỹ than thở

Á Mỹ vừa dừng lại đến đó, chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu Tinh Vân

_Hay là... sao nữa rồi.đang hay mừ chị.bờ tác giả này lam ăn kiểu này thì mún búp bở quá. _Tuệ Châu à, anh xin lỗi – Hoàng Vũ nói như sắp khóc làm cả đám xúc động.

_Có gì đâu chứ? Anh thật là ngốc. Giờ là danh tiếng em quan trọng hay sức khỏe anh quan trọng đây? – Tuệ Châu ngượng ngịu.

_Đây là tờ đăng ký kết hôn, điền vào nhanh lên đi – Tinh Vân hỏi.

Tuệ Châu và Hoàng Vũ nhanh chóng điền vào tờ giấy mỏng manh. Ký tên xong, họ đem nộp cho Tinh Kỳ. Anh nhanh chóng phóng xe ra nộp cho ủy ban nhân dân thành phố. Tờ giấy vừa được đóng dấu thì anh gọi cho Gia Hoàn. Gia Vệ mau chóng gọi bác sĩ vào. Tuệ Châu lập tức ký tên vào tờ giấy. Hoàng Vũ được đưa lên chiếc giường có bánh xe, đẩy vào phòng phẫu thuật.

_Cầu cho ca phẫu thuật thành công tốt đẹp – Tuệ Châu chấp tay lên trán.

_Yên tâm đi mà, anh Hoàng Vũ tốt như vậy thế nào cũng tai qua nạn khỏi thôi! – Tinh Vân an ủi

_Anh Tinh Kỳ - một giọng nói vang lên làm cả phòng yên ắng phải quay ra

_Adrian, em đến đây làm gì? – Tinh Kỳ ngỡ ngàng như mọi người. Chắc anh cũng chẳng hẹn cô ta ra bệnh viện.

_Hoàng Vũ là đồng nghiệp của em mà. Thấy anh ấy bệnh em phải đến thăm thôi! – Cô ta thản nhiên nắm tay anh rồi ngồi xuống bên cạnh, khoác tay vào tay anh. Tinh Vân quay mặt đi. Bỗng cô thấy trong lòng mình có cái gì đó nhói đau – cô gái kia... - Cô ta đột nhiên chỉ tay vào mặt cô.

_Em quen cô ấy sao? – Tinh Kỳ nói giọng như người dưng

_Ừm, đêm vũ hội, em có làm đổ ly rượu vào người cô ấy – cô ta đột ngột quay sang cô – Cô tên gì vậy?

24. Chương 24

Tinh Kỳ vừa ra đến cửa bệnh viện, lập tức rút điện thoại ra gọi cho Tinh Vân. Cô đang đứng vẫy taxi, thấy số Tinh Kỳ nhưng không thèm bắt máy, cứ để vậy. Tinh Kỳ cứ nghĩ có chuyện gì. Cứ gọi mãi, gọi mãi. Tiếng nhạc trong điện thoại cứ vang lên hoài làm cô phát bực.

_Alô?

_Em đang ở đâu?

_Anh biết làm gì?

_Em với taxi à? – ông tài xế nhô đầu ra khỏi xe. Cô gật đầu

Tinh Kỳ nghe không rõ chỉ thấy giọng đàn ông.

_Em đang ở với tên Hoài Phong sao?

_Liên quan gì đến anh?

....

—...

—...

—Ừm, anh ấy đang ở với em – Tinh Vân cũng chẳng hiểu vì sao cô làm vậy – em cúp máy nhé!

—Khoan đã!

Tinh Kỳ chưa kịp nói gì thì cô đã cúp máy. Anh nghe thấy tim mình đau nhói. Cô gái bấy lâu anh yêu thuộc về người khác rồi sao? Một chiếc taxi vụt qua, anh thấy cô gái ngồi trên xe, hình như là Tinh Vân. Anh cứ nghĩ là mình hoa mắt. Dù vậy, anh vẫn cầu nguyện cho người đó là Tinh Vân. Anh vội đuổi theo.

Chạy được một đoạn, đến ngã tư, đèn đỏ, chiếc taxi ngừng lại. Anh chạy tới gõ lên cửa kính taxi.

—Có khách rồi anh!

—Tôi biết, cho tôi vào, tôi trả gấp năm.

Tên taxi nghe vậy sung sướng, liền mở cửa cho anh vào.

—Tinh Vân, em đây rồi – anh vui mừng ôm chầm lấy cô

—Sao anh lại... - Tinh Vân chưa kịp dứt câu, môi Tinh Kỳ đã áp lên môi cô một nụ hôn.

Ông tài xế nhìn đỏ cả mặt.

—Sao lại nói dối anh? – Tinh Vân chưa kịp đẩy thì anh đã tự buông

[b] Em tưởng chị đọc ác ko cho e đọc. : Tại sắp đi học rồi sẽ bị cấm dài dài... vui lắm hñ chị post dài nè thanks c nhìu nhìu Điện thoại Tinh Vân lại kêu.

—Alô?

—Chị ơi, anh Hoàng Vũ ra rồi – Hạ Hy cúp máy, tiết kiệm tiền dễ sợ

—Bác tài, quay lại bệnh viện giúp cháu! Sao nhanh thế nhỉ?

—Gần 5 tiếng đồng hồ rồi chứ ít gì? Này, sao em đánh trống lảng nhanh thế. Vẫn chưa nói tại sao lại nói dối anh cơ mà – Tinh Kỳ nhướn mày nhìn thẳng vào mắt cô.

—Em... em... - Tinh Vân bối rối trước ánh mắt của anh., hai ngón tay cô nghịch ngợm cạ vào nhau.

—Hoài Phong là bạn trai em à? Em yêu hẳn ta hay là yêu anh – Những ngón tay Tinh Kỳ luôn xuống cổ cô, ánh mắt anh nhìn cô đắm đuối làm hơi thở cô bắt đầu dồn dập. Anh ngày càng ép sát cô vào cửa – Nói đi nào...

—Vì... anh nói... anh không muốn lấy em nữa, vì anh... và Adrian... Anh không đưa em đi dự tiệc... Anh nói dối... với mọi người... để em ở nhà. Anh không muốn cưới em – Tinh Vân đâm thùm thụp vào ngực Tinh Kỳ, nước mắt giàn giụa.

Tinh Kỳ chợt thấy đau xót, chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của anh mà cô đã đau khổ như vậy? Anh ôm chặt lấy cô.

—Anh xin lỗi...

—Đã vậy... hai người còn đi khách sạn – Tinh Vân dường như khóc to hơn

—Khách sạn?! Khách sạn nào? – Tinh Kỳ ngơ ngác hỏi

—Continental... Hôm qua... Anh và Adrian... – Tinh Vân mạnh bạo đẩy người Tinh Kỳ ra, cô mím chặt môi, nước mắt vẫn tuôn trào.

—Ngốc à, không có. Anh với Adrian chỉ là bạn bè thôi, đến khách sạn Continental để thăm ông Hiyaki, anh bàn chuyện làm ăn. Còn cái hôm tiệc đó, là vì hôm trước thấy em giận nên anh không mời. Adrian lại là cháu của ông Hiyaki, thấy cô ấy cũng không có ai đi cùng nên anh mới đi với cô ấy thôi – Tinh Kỳ ôm Tinh Vân chặt vào người mình – Trên đời này, anh chỉ muốn lấy em làm vợ mà thôi! Bố anh và anh vì muốn thử bà ta xem có phải là mẹ thật của anh hay không một quãng thời gian thôi, nên không cho em biết. Bố anh

vì sợ bà ta cho anh biết mẹ anh mất là gián tiếp do anh gây ra, nên mới cho bà ta vào nhà. Anh biết rằng em rất sợ, nhưng nếu em không sợ thật như vậy thì làm sao bà ta mới để lộ mình không phải là mẹ thật của anh chứ!

_Tinh Kỳ... Vậy tại sao bà ta lại muốn loại bỏ em, còn bắt cóc anh nữa!

_Vì bà ta chính là người phụ nữ năm xưa bố anh ngoại tình. Mẹ anh biết chuyện bắt bố anh chia tay bà ta. Ông quăng cho bà ta một cọc tiền, cũng đủ để bà ta nuôi cháu chắt. Nhưng có vẻ như lúc đó bà ta đang mang thai, mẹ anh không buông tha tạt axít vào mặt bà ta và sai người giết. Chẳng may kế hoạch không thành. Lúc anh lên 5 tuổi thì bà ta quay lại báo thù, bà ta dìm chết mẹ anh. Anh cũng mới biết thôi!

Chiếc xe đỗ lại trước cổng bệnh viện. Tinh Vân và Tinh Kỳ vội xuống xe, chạy ngay về phòng bệnh của Hoàng Vũ.

_Sao hai người ... lại đi cùng nhau? – Adrian ngạc nhiên hỏi

_Đây là hôn thê của anh mà! – Tinh Kỳ giới thiệu – Hoàng Uyển Tinh Vân, em chưa nghe danh sao?

_Cô ấy... - Adrian nói không nên lời.

_Em lợi hại thật! – Gia Vệ nhìn Hạ Hy đầy khâm phục

_Em mà – Hạ Hy tự hào

_Anh quyết định rồi. Đầu tháng 5 này, Tinh Vân và anh sẽ làm đám cưới – Tinh Kỳ trông có vẻ rất hả hê.

_Mọi người vào thăm bệnh hay đến thông báo sắp cưới nhau thế? – Tuệ Châu đùa – nhưng mà không sao. Bác sĩ nói ca phẫu thuật rất thành công. Chỉ có điều... - Cô gỡ áo Hoàng Vũ ra xoa vào vết sẹo lớn trên bụng anh. Cô bật khóc.

Tinh Vân đặt tay lên vai cô:

_Không sao rồi mà, một vết sẹo thôi. Càng tốt, anh ấy sẽ không dám lén phén với ai nữa.

Tuệ Châu mỉm cười nhẹ:

_Không sao rồi, mọi người về đi. Bác sĩ nói đến tối anh ấy mới tỉnh lại cơ. Lúc nào anh ấy tỉnh lại mình sẽ báo ọi người.

Cả đám nghe vậy, cũng không biết nói gì hơn. Đành kéo nhau ra về.

_Vậy... tụi mình về trước. Cậu ở lại nhé!

Tuệ Châu khẽ gật đầu.

_Anh Tinh Kỳ chở em về đi – Adrian tự dưng khoác tay Tinh Kỳ. Trông thật chối mắt! Biết rõ vị hôn thê của anh ta đang ở đây. Vậy mà...

Mình để ý rồi nhé! Các bạn chỉ toàn lựa đến khúc nào hai người hạnh phúc thì kêu hôm đó mình post được thôi. Mấy hôm post dài muốn chết mà chê quá dài. Vậy thì ta sẽ dồn hết, canh đến ngày nào đến khúc làm hòa thì post một lượt lun!

25. Chương 25

[/b]_Anh không chở em về được. Anh phải đưa Tinh Vân về! – Tinh Kỳ nói lại cô đang đi phía sau.

_Vậy... - Adrian liếc xéo cô – em bắt taxi về... - mặt Adrian vờ cụp xuống, tỏ ra tội nghiệp.

_Thôi được rồi, anh sẽ chở hai người về luôn – Tinh Kỳ không dám làm phật lòng cầu nối duy nhất của anh với ông Hiyaki.

Tinh Vân tuy khá tủi nhưng không dám biểu lộ. Adrian vẫn bám tay Tinh Kỳ cười nắc nẻ. Nếu người khác nhìn vô thì nghĩ cô ta là hôn thê của anh thì đúng hơn, còn cô thì là kẻ bám đuôi hoặc là kẻ thứ ba.

Chiếc Roll Royce lướt trên mặt đường. Adrian đòi ngồi phía trước. Cô không dám cãi đành ngồi phía sau. Điện thoại cô rung lên liên tục.

_Cô làm ơn bắt máy giùm tôi đi có được không?Ồn ào quá! – Adrian than phiền

Tinh Vân đành bắt máy, cô không dám tắt vì sợ Tuệ Châu gọi đến mà không nhận được, đành bắt máy. Tên oan gia đó.

_Alô? – cô nói khẽ sợ Tinh Kỳ nghe được

_Cô làm tôi đang phải nằm trong bệnh viện đây, có biết không hả? – Hết hét to làm cả Tinh Kỳ cũng giật mình nghe thấy.

_Anh nói nhỏ thôi được không hả? – Tinh Vân bối rối thì thầm bên điện thoại – anh muốn gì?

Chiếc xe dừng lại, Adrian xuống xe không quên hôn nhẹ vào má Tinh Kỳ làm cô đơ ra một chút.

_Tôi muốn cô, mau đến đây! – giọng nói vẫn văng vẳng bên điện thoại.

_Tinh Vân, ai vậy? Sao em lại lén lút thế? – Tinh Kỳ chờ Adrian đi khuất mới quay xuống. Chợt mắt anh sáng lên – Lẽ nào...

Anh nhanh chóng giật lấy cái điện thoại từ tay cô. Cô chưa kịp nói gì. Anh kê điện thoại lên tai.

_Tinh Vân, cô đâu rồi? Tôi nhớ cô lắm! Đến đây đi, tôi muốn cô...

Dễ thương! Minh lạc đề dữ!/[b] Tinh Kỳ xem chút nữa thì quăng vỡ cái điện thoại qua cửa sổ xe, nhưng chợt anh nín lại.

_Nghe đây, ngày 5 tháng 5 này là ngày cưới của tôi và Hoàng Uyển Tinh Vân. Cô ấy là vợ tôi, anh mà động đến thì coi chừng cái mạng chó chết của anh đấy! – Không thương tiếc, cái điện thoại bay ra ngoài.

_Tinh Vân, em mau lên đây! – Tinh Kỳ ra lệnh.

Cô đành tuân theo. Hơi ấm của Adrian vẫn còn ở đây. Bỗng nhiên, cô thấy lòng tê tái. Cô dựa đầu vào cửa sổ, thở dài cái phụt.

_Em không muốn giải thích gì sao? – Tinh Kỳ quay sang.

Cô nhìn anh, lắc đầu. Tay anh vỗ vỗ vào cái vô lăng, bất lực. Chiếc Roll Royce lại lướt đi trên đường, về đến nhà cô, anh ra lệnh cho cô ngồi yên đó. Anh vào nhà, lên phòng Tinh Vân, nhét đồ của cô vào một cái vali.

_Dạ, xin phép hai bác cho Tinh Vân về nhà cháu ở ạ - Tinh Kỳ cúi gập người lễ phép xin phép.

_Dạo này, nó đẹp trai ra thì phải – Bà Hoàng thì thầm vào tai ông Hoàng (Không ăn nhập vấn đề)

_Được rồi, cháu đưa nó về nhà cháu đi. Đúng là con gái sắp lấy chồng như bát nước đổ đi mà – Ông Hoàng cười tươi chấp thuận.

_Vậy thưa hai bác cháu về - Tinh Kỳ nhanh chóng cúi đầu chào rồi ra khỏi nhà.

Tinh Vân nhìn thấy Tinh Kỳ đi ra, cô thở dài, không dám nói gì cả.

Về đến nhà, Tinh Kỳ lập tức ném chiếc vali xuống sàn nhà. Tinh Vân leo đèo theo sau, vẫn im lặng. Cô vừa bước vào phòng, lập tức được Tinh Kỳ chào đón bằng một nụ hôn. Anh với tay ra sau đóng cửa và khóa trái. Tinh Vân nhận ra hành động đó, cô toan chạy nhưng đã bị Tinh Kỳ nhắc bổng. Anh đặt cô xuống giường.

_Tinh Kỳ... anh đừng... – Tinh Vân cố ngăn cản điều sắp xảy ra nhưng Tinh Kỳ đã nhào đến cô như một con thú. Anh không muốn nghe thêm lời nào từ cô nữa. Tinh Vân đành cam chịu, không còn có Tinh Kỳ nào sẽ cứu cô những lúc như thế này nữa rồi. Tinh Kỳ mơn trớn đùi của cô. Chợt, anh ngừng lại, anh đứng

lên. Anh nhìn thấy cô đang nhắm tịt mắt lại, đôi môi mím chặt, tay cô run lên bám chắc vào tấm ga giường. Anh quay mặt đi, tay đập vào tường, cười đắng. Anh đã không thể làm gì.

__Tinh Kỳ... - giọng cô nhỏ nhẹ từ phía sau. Cô ôm lấy anh từ đằng sau – Em xin lỗi. Em không yêu Hoài Phong, em chỉ yêu anh thôi. Làm ơn... đừng lạnh nhạt như vậy với em nữa.

Khi anh quay người lại thì mới nhìn thấy cô đã cởi bỏ cả chiếc váy ra. Trên mình chỉ còn lại bộ nội y màu trắng.

__Em sẽ cho anh tất cả, nhưng đừng thân mật với Adrian nữa. Em cũng sẽ không liên lạc với Hoài Phong... - tay cô quàng qua cổ anh. Vài giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Tay cô bắt đầu rê xuống, tháo từng chiếc cúc áo của chiếc sơ – mi trắng của anh ra. Anh bất động trong vài giây. Lưng anh và ngực anh bắt đầu lộ ra. Cô vuốt ve phần trên cơ thể anh dọc xuống. Môi cô hôn nhẹ lên môi anh.

Tay anh đột nhiên nắm chặt đôi bàn tay cô. Anh vo chúng lại trong đôi bàn tay to lớn của anh. Bàn tay Tinh Vân như mất hút trong bàn tay anh, chỉ còn thấy hai cánh tay trắng ngần như tuyết. Mái tóc cô xõa dài đến lưng, che mất một phần mặt. Đôi mắt cô to tròn đen láy nhìn anh. Đôi môi cô đỏ mọng. Anh nuốt chút nữa là không kiềm chế được mình. Anh cố để không nhìn xuống phần thân đang phô bày tất cả cho anh xem. Anh ôm cô vào lòng. Anh bật cười:

__Em ngốc quá! Ghen với Adrian cũng đâu cần phải làm vậy. Anh dù rất muốn chiếm hữu em nhưng cũng không dám làm. Anh muốn em hạnh phúc thật sự trọn vẹn trong vòng tay anh vào đêm tân hôn của chúng ta. Anh hứa rằng anh sẽ không thân mật với Adrian nữa – Tinh Kỳ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô – em ghen làm anh cảm thấy thật hạnh phúc!

Mặt cô đỏ ửng như trái gấc vì bị anh phát hiện ra là đang ghen. Tinh Kỳ nhìn thấy điều đó, cố kiềm chế, anh vội buông cô ra.

Ể sao mà nóng quá zì?

Mấy bạn thông cảm. Chính mình cũng không nhớ rằng mình bậy bạ thế! __Em thay đồ đi, anh xuống uống miếng nước.

Tinh Kỳ cảm thấy nóng như lửa đốt. Anh cứ tự nhủ là phải kiềm chế. Anh vào tủ lạnh kiếm một đồng đá bỏ vào cốc, anh đổ nước vào. Chờ hai thứ truyền nhiệt xong cho nhau, anh mới bắt đầu uống, cả đá cả nước. Điều lạ là anh không cảm thấy ê buốt hay lạnh miệng. Nhớ lại cảnh Tinh Vân khi nãy, anh lại làm thêm mấy cốc như thế nữa. Đám người làm cứ ngăn người ra bởi hành động khác thường của cậu chủ. Hôm nay trời mát mà, thậm chí còn hơi lạnh do những cơn mưa to hôm qua còn sót lại. Càng lạ hơn khi thấy ông Âu đang ngồi đọc báo mà cứ nhìn con mình cười phì.

__Ba về rồi à? – Tinh Vân từ trên phòng Tinh Kỳ bay xuống càng làm ông Âu cười to hơn – Ba sao thế ạ? – Tinh Vân ngơ ngác, nhìn qua Tinh Kỳ thì thấy anh ấy vẫn đang ngậm một cốc đá trong miệng.

Tinh Vân vội chạy đến bên Tinh Kỳ. Cô vừa tắm xong. Mùi hương xông vào mũi Tinh Kỳ, anh càng cảm thấy nóng.

__Tinh Kỳ, anh sao thế? Trời đang lạnh thế này cơ mà! – Tinh Vân thắc mắc những điều mà các cô người làm thắc mắc.

Tinh Kỳ không trả lời, ông Âu lên tiếng:

__Nó đang ức chế ấy mà! Cháu mà đến gần nó, nó sẽ còn ức chế hơn.

Tinh Vân nghe vẫn chưa hiểu. Bọn người làm thì bắt đầu khúc khích.

__Hôm nay nhớ hầm nhưng hươu uống! – ông Âu ra lệnh

Tinh Kỳ phun ra hết mấy cục đá trong miệng ra bồn rửa chén.

__Nhưng hươu là gì vậy ba?

__Thuốc tăng cường ức chế.

Tinh Vân vẫn chẳng hiểu tí nào. Chỉ biết bữa tối, Tinh Kỳ bị ông Âu bắt ăn hết cả nồi nhưng hươu. Ăn xong, Tinh Kỳ lên phòng làm việc.

Đêm đến, Tinh Vân có phần hơi ngạc nhiên vì Tinh Kỳ không ôm mình ngủ như mọi khi nữa. Cô nghĩ là chắc anh ấy có Adrian nên chán cô. Được năm phút, cô bật khóc vì loay hoay với đồng suy nghĩ. Tinh Kỳ đang ngủ thì thấy giường rung, quay qua thì thấy cô đang khóc.

__Ngốc à, em lại làm sao vậy? Không cho anh ngủ sao mai anh đi làm đây... - Tinh Kỳ thấy xót xa, liền ôm cô vào lòng, tay anh chạm vào cơ thể cô qua lớp đệm ngủ mỏng tanh. Người anh lại bắt đầu nóng lên.

__Anh không ôm em ngủ... Có phải vì anh có Adrian rồi nên chán ghét em không? – Mắt cô đỏ hoe.

__Em đừng chuyện gì cũng lôi Adrian vào chứ? – Tinh Kỳ chau mày.

__Thế... tại sao? – Tinh Vân nói trong tiếng nấc.

__Vì em quá... hấp dẫn. Anh sợ anh ... sẽ... - Tinh Kỳ lúng túng khai ra sự thật.

Tinh Vân mở to mắt, cô chợt hiểu ra mọi chuyện. Cô cười khúc khích dần dần cười to thành tiếng.

__Em thấy đáng cười như vậy à? – Tinh Kỳ nhăn nhó – Cực khổ lắm đó – có phần hơi quê.

__Để em đoán xem, anh đang ôm chặt em như thế này... Vậy là... anh... đang nóng? – Thành phần quậy ngầm của Tinh Vân bắt đầu trỗi dậy.

__Không!... Làm gì có? – Tinh Kỳ lắp bắp.

__Vậy thì em sẽ kích thích cho anh nóng – Tinh Vân nghịch ngợm cười toe.

Cô áp môi cô vào môi anh, hôn lên thật cháy bỏng. Cơ thể cô ôm sát lấy cơ thể anh. Anh có thể cảm nhận thấy được từng thớ xương và thịt mềm mại của cô dù chỉ cách nhau qua lớp vải mỏng. Phần trên anh lúc nào cũng quen không mặc gì cả nên càng cảm nhận được nhiều hơn. Chiếc váy ngủ mà Tinh Vân hôm nay chọn thật quá ngắn, còn chưa dài đến đầu gối cô, chỉ đủ che được nửa cặp đùi. Cô ôm sát anh như vậy mà ngủ.

__Em nhớ đấy, đêm tân hôn em sẽ hối hận vì hành động ngày hôm nay.

__Để xem đã! – Cô nghịch ngợm ôm lấy eo Tinh Kỳ ngủ, mặt cô vui vào ngực anh.

Sáng hôm sau, anh cẩn thận gắn con chip định vị mua từ Thụy Sĩ lên đồng hồ của Tinh Vân mà không để cho cô biết. Anh lo cho cô. Anh sợ rằng tên Hoài Phong sẽ không bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy.

Không hiểu hôm đó mình ăn nhầm cái gì nữa! :(:v Lúc dừng lại trước trường Âu Gia, Tinh Vân nói một câu hết sức dễ thương làm cả buổi sáng hôm ấy Tinh Kỳ đắm chìm trong hạnh phúc:

__Đừng... nóng với Adrian như nóng với em nhé!

Chiều hôm đó, đúng như dự đoán của Tinh Kỳ, Hoài Phong hành động.

__Nghe nói cô và Tinh Kỳ sắp cưới rồi! Để xem, nếu vào đêm tân hôn, hẳn phát hiện ra cô đã không còn trong trắng.

Thầy cô dạy lớp Tinh Vân thấy cô vào lớp trễ hơn 3phút lập tức báo với Tinh Kỳ. Lần này anh thề sẽ không nhẹ tay với hắn. Anh báo cảnh sát để tổng hắn vào tù.

Trong nhà kho tối tăm của trường Âu Gia, tay Tinh Vân đã bị cột chặt về phía sau. Nước mắt cô đầm đìa, miệng cô bị hấn bịt chặt. Áo của cô bị hấn xe nát. Cô càng khiếp sợ, càng vùng vẫy thì hấn càng chìm đắm trong khoái lạc. Âu Tinh Kỳ đã chạy vào trường nhanh nhất có thể cùng với một đoàn cảnh sát làm các lớp đang học nhón nháo nhìn ra xem có chuyện gì. Tinh Kỳ đập chiếc cửa nhà kho rơi xuống đất, nắm áo của Hoài Phong quăng cậu ta ra. Anh vội lấy chiếc áo vest che cho Tinh Vân. Tay cởi trói cho cô.

__Quá muộn rồi, Âu Tinh Kỳ. Ta đã làm xong! – Tên Hoài Phong quệt vệt máu trên miệng, cười đắc thắng.

Tinh Kỳ nghe như sét đánh ngang tai. Chạy đến chỗ hấn, đánh hấn như muốn chết đi sống lại.

_Mày làm gì cũng vậy thôi. Hoàng Uyển Tinh Vân đã thuộc về ta chứ không thuộc về mày! – Hấn vẫn nhăn răng ra cười.

Tinh Kỳ nhìn Tinh Vân vẫn còn đầm đìa nước mắt. Anh không đánh nữa, ngồi thụp xuống sàn. Tay anh ôm đầu, nước mắt chảy dài (Dù khóc nhưng vẫn rất đàn ông, không hề nấc lấy một tiếng!)

_Cả đời này, tao mong nhìn thấy nhất cảnh này đây! Àu Tinh Kỳ... - Hấn lập tức đứng lên tự đưa mình cho cảnh sát.

Tinh Vân của anh rốt cuộc đã không còn thuộc về anh nữa. Anh vẫn bó gối ôm đầu. Được một lúc, anh lấy lại được bình tĩnh vì nghĩ cô cũng đau đớn không thua gì anh. Không sao, cô vẫn là vợ anh là được. Anh không trách cô chỉ trách mình không đến sớm hơn một chút, mãi mê tìm cách thâm tóm Hoài Phong. Anh gỡ miếng băng trên miệng cô ra. Mắt anh ánh rõ sự đau đớn.

_Tinh Kỳ à... - tiếng Tinh Vân vọng lên dịu dàng làm anh phải nhìn thẳng vào mắt cô – thả anh ấy đi...

_Cái gì? – Tinh Kỳ như phát điên lên được. Anh không ngờ lại nghe chính miệng cô thốt ra những lời đó – Chẳng lẽ vì mất sự trong trắng mà em muốn lấy cậu ta làm chồng ư? – trái tim của anh như tan nát thành từng mảnh vụn. Chút hi vọng mỏng manh cuối cùng rằng cô sẽ là vợ của anh cũng đã tan biến.

26. Chương 26

em biết nè chưa có gì xảy ra hết trơn hết trọi á,thằng phong mún chọc tức thằng kỳ nên mới nói vậy,mà chị ui trễ 3 phút thì có quá ít hok _Không phải, em chưa mất. Anh ấy nói dối để làm anh phát điên – Tinh Vân ôm lấy mặt của Tinh Kỳ.

_Em... em chưa... mất sao? – Tinh Kỳ nói như không tin nổi vào chính tai của mình nữa.

_Em chưa... Anh ấy làm vậy vì muốn anh trả giá, đã cướp bạn gái của anh ấy. Nên giờ anh ấy cho anh thưởng thức lại mùi vị đó thôi – Tinh Vân ôm chặt lấy Tinh Kỳ để anh bình tĩnh lại.

_Thật may quá, em vẫn còn là của anh. Chưa bị ai cướp đi cả! – Tinh Kỳ cũng ôm lại cô – Nhưng anh cướp? Ai mới được? Ngoài em ra, anh chẳng có ai cả.

Tinh Vân thì thào vào tai Tinh Kỳ thật nhỏ, nhưng đủ để anh nghe thấy:

_Adrian...

Tinh Kỳ hơi bất ngờ một chút. Không ai ngờ được cả. Nhưng anh cũng mau chóng quay lại với hiện thực, mặc lại cho cô cái quần jeans rồi bế cô ra ngoài chiếc Bugatti màu xanh biển.

_Anh đưa em về. Chuyện Adrian anh sẽ giải quyết.

_Tinh Kỳ... - giọng Tinh Vân thổn thức bên tai anh. Cô ôm chầm lấy anh, làm chiếc áo vest của anh rơi xuống – Anh đừng thích Adrian nhé! Hoài Phong chưa làm gì em cả, anh ấy nói... anh ấy thích em và... không muốn làm tổn hại đến em. Vì Adrian thích anh nên mới bỏ anh ấy. Mong em hợp tác, nếu không anh ấy sẽ làm em thật.

Tinh Kỳ nhìn thấy phần thân trắng ngần của Tinh Vân, anh hơi rung động quay mặt đi. Nhưng anh khẽ cười vì Tinh Vân.

_Em ngốc quá! Anh nói rồi, ngoài em ra, anh không yêu hay thích ai cả. Mau khoác lại áo của anh đi – Mặt Tinh Kỳ đỏ bừng.

Tinh Vân lúc này mới nhận ra chiếc áo đã rơi xuống ghế, vội mặc vào. Mặt cũng đỏ không khác gì Tinh Kỳ. Tinh Vân chợt nhớ ra một chuyện.

_Thôi chết rồi Tinh Kỳ. Anh Hoàng Vũ. Hôm qua anh ném điện thoại của em, biết đâu hôm qua anh ấy tỉnh lại rồi mà không liên lạc được cho em? – Tinh Vân nhìn Tinh Kỳ nói lia lịa.

__Đây, điện thoại của em. Anh đã cài chip thông báo vào. Số nào ngoài danh bạ anh đã lưu gọi đến hoặc nhấn tin thì lập tức anh nghe lên được ngay. Số vẫn là như cũ – Tinh Kỳ chìa ra con Xperia mới nhất của Sony – Anh biết em thích loại này.

Tinh Vân nhìn Tinh Kỳ đầy cảm động. Anh thật quan tâm tới cô. Cô lập tức móc điện thoại ra. Hôm nay đã là 15/4. Vậy là còn 20 ngày nữa, mình và Tinh Kỳ sẽ....

__Mặt anh dính gì à? – Tinh Kỳ nhìn qua Tinh Vân hỏi.

Tự dưng mặt cô đỏ bừng.

Trong lúc chờ truyện chờ dở và chờ chờ post típ thì vào đây đọc 8 chap đầu của Đại Lộ Danh Vọng nhớ! /forum/4-324-1 __Không có gì – cô ngay lập tức bấm số cho Tuệ Châu.

__Alô?

__Tuệ Châu à? Tinh Kỳ... à Hoàng Vũ tỉnh lại chưa? – Tinh Vân nói hớ còn nói to làm Tinh Kỳ bật cười.

__Ừ, tỉnh lại tối hôm qua rồi. Bố mẹ anh ấy vừa mới về đến nhà là đến thăm rồi! Nên mình không gọi điện cho cậu để báo. Các bác ấy bảo kêu ít bạn bè đến thôi. Tối nay cậu và Tinh Kỳ đến thăm anh ấy nhé!

__Ừ... - Tuệ Châu cúp máy.

Đến trước cổng nhà, Tinh Kỳ nhanh chóng chạy xuống mở cửa xe và bế cô vào nhà.

__Cẩn thận nhé! – Tinh Kỳ nháy mắt

__Cẩn thận gì anh? – Cô không hiểu

__Đừng té xui! – Tinh Kỳ vừa nói vừa mở cửa phòng ra.

Đặt ở giữa phòng là một chiếc váy cưới trắng muốt, cổ điển. Chiếc đai nhỏ ở eo màu xanh nhạt, đuôi váy dài quét đất. Chiếc váy vừa đơn giản vừa rất trang nhã cùng với một ít hoa văn dọc theo chiếc đai vải và đuôi váy. Đúng kiểu cô thích.

__Tinh Kỳ... - cô nhìn anh như sắp khóc.

__Anh biết, anh dễ thương, anh hiểu em, anh là một người chồng tuyệt vời hay em rất cảm động – Tinh Kỳ biết cô sẽ thích nên mặt tươi như hoa – Thôi, anh còn việc phải làm. Tối nay sẽ về với em, được chứ? Thích thì mặc thử xem nếu không vừa bảo mấy cô người làm đem sửa nhé.

Tinh Vân gật đầu nhẹ. Tinh Kỳ thả cô xuống giường, hôn lên trán cô, và quay mặt đi ra khỏi phòng.

Cô hí hửng tắm rửa và thay chiếc váy cưới. Vừa như in, Tinh Kỳ đúng là rất hiểu cô. Cô liền gọi mấy cô người làm lên coi thử có hợp không.

__Cô Hoàng, bộ váy cưới này đúng là rất đẹp!

__Trông cô như một thiên thần vậy. Cậu chủ thấy nhất định sẽ rất thích.

Mấy cô người làm xuýt xoa hết mực, nhưng cô vẫn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Bộ trang sức đắt tiền màu trắng Tinh Kỳ mua từ bên Châu Âu về, cô cũng đã mang vào, nhưng tại sao, vẫn thấy thiếu một thứ gì đó.

__Nhưng em thấy nó vẫn còn thiếu...

__Thiếu gì nữa chứ cô, quá hoàn hảo rồi – mấy cô người làm nức nở

__Hay... là... nhẫn cưới? – một cô lên tiếng

__Đúng rồi, là nhẫn cưới – cô nhớ ra là cô để nó ở nhà – mấy chị giúp em cởi cái váy này ra được không ạ? Em cần về nhà lấy nhẫn cưới.

Mấy cô người làm nhanh chóng cởi chiếc váy ra giúp cô rồi treo lên. Cô thay một cái váy trắng đơn giản mà Tinh Kỳ đã mua, chạy xuống dưới nhà. Cô vẫy anh tài xế lái giúp về nhà.

Cánh cửa vừa bật mở thì cô đã nghe thấy có tiếng tranh luận.

_Cô có thể thôi đeo bám Gia Vệ nhà tôi không?

_Nhà chúng tôi vốn là một gia đình giàu có, sao có thể để ột con bé mồ côi, nghèo nàn, tri thức kém cỏi như cô về làm dâu được. Mong cô thông cảm, cho cô vào nhà chẳng khác nào đang phá hỏng tương lai của Gia Vệ.

_Tôi biết cô là một cô gái tốt, cô có thể quen được nhiều người khác tốt hơn con trai nhà chúng tôi. Tôi mong cô hãy buông tha nó. Nếu cô cần tiền chúng tôi có thể chu cấp cho cô.

Tinh Vân bước vào, đó không ai khác chính là bố mẹ của Gia Vệ. Bố mẹ cô cũng ở đó nhưng không dám hé răng. Vừa nhìn thấy cô, họ lập tức không cãi nhau nữa. Chỉ cõn nghe thấy tiếng Hạ Hy khẽ thút thít. Cô cũng định bỏ qua, không nhắc đến, nhưng cô đã không làm thế.

27. Chương 27

_Hai bác Vương đến đây để chỉ trích cô bé mà cháu nhận nuôi sao ạ? – cô đặt chiếc túi xách xuống ghế rồi ngồi xuống.

_Đâu ... Hai bác chỉ.... – bà Vương lúng túng

_Nếu hai bác nói vậy thì chắc bản thân cháu cũng không xứng với anh Tinh Kỳ. Hai bác nói Hạ Hy vậy chẳng khác nào nói cháu cũng đang đua đòi, leo cao, hám của – hai ông bà Hoàng nhìn nhau “hôm nay con bé bị sao vậy?”. Tinh Vân rất ít khi giọng này với người khác, thậm chí là không bao giờ.

_Không, bác không hề có ý đó – ông Vương lăm lét nhìn bà Vương – nhưng như cháu thấy gia đình bác khá là danh giá. Gia Vệ còn trẻ, có tài, lại là người thừa kế cả một tập đoàn lớn mạnh như vậy. Bác sợ rằng Hạ Hy sẽ ngáng chân đường sự nghiệp của nó.

_Thực ra thì... Hạ Hy đâu có đến nỗi đâu bác. Chính cháu là người nhận nuôi em. Nếu bác nói vậy thì chẳng khác nào nói cháu không có mắt nhìn người – tay Hạ Hy nắm chặt tay cô, thầm van xin cô đừng nói nữa. Nhưng cô lại hất tay cô bé ra, đặt tay mình lên tay cô bé vỗ về - Cháu chơi với hai anh Gia Vệ và Gia Hoàng từ nhỏ, cháu rất hiểu hai anh rất kính trọng hai bác, vậy nên đừng để chỉ vì một việc nhỏ như vậy mà khiến hai anh thay đổi cách nhìn. Gia Vệ là một thiên tài, cháu tin là không có gì lớn lao có thể ngăn cản anh ấy tiến đến thành công. Hai bác chắc biết rõ điều đó. Và nếu Hạ Hy thật sự tệ như hai bác nghĩ thì cháu tin rằng Hạ Hy sẽ làm cho tài năng của anh ấy được rèn dũa nhiều hơn thôi. Anh Gia Vệ dù sao cũng lớn rồi. Qua mấy tháng nữa là anh ấy sẽ kết thúc hợp đồng làm việc của tập đoàn Âu Long. Cháu tin rằng anh ấy biết chịu trách nhiệm những việc mình làm và hai bác nên tin tưởng anh ấy ạ. Cháu nói hết rồi. Xin phép hai bác!

Tinh Vân dứt lời liền đứng dậy, xách chiếc túi đi lên phòng. Không chờ ông bà Vương trả lời. Cô lục trong hộc bàn kế bên giường ra chiếc nhẫn. Cô đeo nó vào ngón áp út. Khi cô xuống dưới nhà thì không thấy ông bà Vương đâu cả.

_Cám ơn chị - Hạ Hy nhảy bổ ra ôm chầm lấy cô – hai bác cho phép em quen với anh Gia Vệ rồi nhưng mà phải học thật giỏi, luôn trong top 5 của trường cơ.

Tinh Vân cười đầy tự hào.

_Chị em mà!

_Hai đứa mau ra đây ăn đi – bà Hoàng cũng vui vẻ theo

_Để con gọi cho anh Tinh Kỳ một chút! – Tinh Vân vừa ra ngoài kêu anh tài xế về trước thì bên kia một giọng lạ hoắc bắt máy.

_Alô?

_Alô, tôi là Adrian đây. Anh Tinh Kỳ đang đi vệ sinh trong khách sạn. Có gì cô gọi lại sau nhé! Chúng tôi bận bịu lắm!

Adrian nói xong liền cúp máy. Tinh Vân đứng đó tái mặt đi. Chiếc nhẫn cô đang đeo lập tức cất trả vào trong túi. “trong khách sạn... chắc là đang đi thăm ông Hiyaki thôi, không có gì... cả”. Cô tự trấn an một lúc và quay trở lại bàn ăn.

__Hạ Hy, ông Hiyaki sao ở lại Việt Nam lâu thế? Ông ta chưa về à? – Tinh Vân nhìn Hạ Hy chan chứa hy vọng ít ỏi.

__Đâu có đâu chị, anh Hoàng Vũ vừa vào viện là ông Hiyaki đã về Nhật rồi! – Hạ Hy tỉnh queo gấp thức ăn, vừa cho đến miệng. Cô khựng lại – chị sao thế?

__Vừa nãy chị gọi điện cho Tinh Kỳ. Là... là... Adrian nghe máy. Cô ta nói... – Tinh Vân chợt im lặng hồi lâu.

__Nói gì chị? – Hạ Hy vẫn tỉnh khô.

__Anh ấy đang... đi vệ sinh trong khách sạn – Tinh Vân lấy tay bịt miệng mình lại.

Đôi đũa trên tay ông bà Hoàng rơi xuống. Ông bà Hoàng bốn mắt nhìn nhau. Ba Tinh Vân chợt rút điện thoại ra gọi.

__Alô, ông thông gia à? Gọi đến đây có việc gì thế? – ông Âu vẫn bình thản không biết chuyện gì.

Cả phòng ăn lúc này im lặng như tờ, không ai hé nửa lời. Nước mắt trên má Tinh Vân rơi xuống bàn nghe rõ thành tiếng.

__Tôi muốn hủy hôn. Tinh Vân nhà tôi không thể lấy Âu Tinh Kỳ được. Nhà tôi biết đã trèo cao. Tôi sẽ cho Tinh Vân đi du học. Tôi cũng xin ông cho tôi nghỉ việc.

__Ba...

__Ta trong công ty nhìn nhỏ Adrian và Tinh Kỳ chối mắt thay cho con. Đường đường là con dâu tương lai nhà họ Âu mà ai nhìn vào cũng tưởng Adrian mới là vợ chưa cưới của nó. Thằng Tinh Kỳ này quá đáng lắm rồi! Có chết ta cũng không để con bước vào nhà họ Âu nữa bước. Vào đây chưa gì đã bị người ta nói là ham của. Nay thằng Tinh Kỳ còn làm con mất hết sĩ diện như vậy. Ta thật sự không can tâm. Tiền ta tiết kiệm được vẫn còn đủ cho con cháu ta xài cả đời, ta không lo. Nghe lời ta, mai con sẽ đi du học.

Cô không nói gì cả, im lặng tiếp tục ăn. Tiếng chuông cửa vang lên.

__Để ba ra mở!

Tiếng cửa vừa bật mở.

__Bác Hoàng, có chuyện gì thế ạ? Tại sao lại hủy hôn? Cháu và Tinh Vân vẫn rất tốt cơ mà.

Ba Tinh Vân nhếch mép cười.

__Tinh Vân đi du học rồi. Tôi không cho phép nó lấy cậu, tôi cũng không muốn dính dáng gì đến nhà họ Âu. Mong cậu về cho.

Tinh Kỳ chưa kịp mở miệng thì cánh cửa đã sập lại trước mặt.

__Xin bác hãy cho cháu gặp Tinh Vân hoặc cho cháu một lời giải thích – Tinh Kỳ đập tay mạnh vào chiếc cửa gỗ. Nhưng bên trong vẫn hoàn toàn im lặng – Nếu không, cháu sẽ đứng chờ mãi ngoài cửa. Tinh Vân, anh biết em đang ở đó. Mau ra đây cho anh!

Tinh Kỳ ngồi sụp xuống dưới nền đá đầy bất lực. Cứ tưởng mọi chuyện sẽ đâu vào đấy, chỉ còn 20 ngày nữa thôi. Vậy mà người con gái anh yêu ngày mai sẽ đi xa anh hơn vạn dặm. Nhưng có chuyện gì ở đây? Sao tự dưng ba Tinh Vân lại đột ngột thay đổi ý định không cho cô lấy anh nữa? Anh cứ ngồi đó mà suy nghĩ chờ đợi.

Tiếng sấm ré lên xe nát cả bầu trời. Anh nhìn lên đầy ngán ngẩm. Anh vẫn ngồi trước nhà cô mặc ư rơi tâm tã. Tinh Vân từ trên phòng nhìn xuống thấy anh vẫn ngồi dầm mưa, cô toan chạy xuống nhưng đã bị ba cô chặn lại. Ông không muốn kéo dài mối quan hệ này của cô thêm nữa. Ông muốn Tinh Vân dứt khoát vứt bỏ mọi thứ mà đi du học. Ông lo sợ lấy Tinh Kỳ, cô sẽ không có được hạnh phúc. Cô lại lăm lăm lên trên phòng, ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Tinh Kỳ đang ở đó ướt nhẹp.

[color=blue] Tinh Kỳ vẫn bướng bỉnh ngồi đó, anh sợ nếu anh rời đi thì sẽ không còn cái đám cưới nào nữa. Nguồn động lực sống của anh sẽ rời xa anh mà anh chẳng biết lúc nào cô sẽ quay lại. Anh sợ cô đang hiểu lầm chuyện gì đó mà anh chưa kịp giải thích. 19 năm nay, anh luôn thầm lặng yêu cô. Vậy mà đến khi chỉ còn 20 ngày nữa anh sẽ có được cô thì cô lại chuẩn bị rời xa anh. Anh đã có thể có được cô bất cứ lúc nào anh muốn nhưng anh đã không thể làm.... Vì quá yêu và tôn trọng cô. Từ lúc mẹ anh qua đời, chính em là người đã khiến anh vượt qua tất cả. Tinh Kỳ trong cơn mê man:

_Tinh Kỳ, sao anh khóc vậy? – bé Tinh Vân mở hai mắt tròn xoe ra nhìn anh.

_Không... không có gì... Chỉ là... anh nhớ mẹ. Anh muốn như những đứa trẻ khác. Đi học về được cầm một mẩu phô mai mà mẹ mua. Khi bị thương thì có thể làm nũng với mẹ. Khi học giỏi, được cô giáo khen thì được mẹ ôm vào lòng.... Anh ước sao mình cũng được như vậy... - Tinh Kỳ vừa thấy Tinh Vân từ đâu nhô ra thì mau chóng quẹt đi nước mắt (giữ hình tượng!)

_Bác Âu không tốt với anh à?

_Không phải, nhưng bố anh là đàn ông. Sao dịu dàng được như mẹ anh được chứ? – Tinh Kỳ bật cười trước câu hỏi ngây thơ của bé Tinh Vân mới có 4 tuổi.

_Vậy... - Tinh Vân trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi hai mắt bé sáng lên như những vì sao trên trời – em sẽ làm mẹ anh. Khi nào anh đi học, em sẽ chia phô mai cho anh ăn chung. Khi nào anh bị thương thì có thể nũng với em. Khi nào anh học giỏi, em sẽ khen và ôm anh vào lòng.

_Đồ ngốc – Tinh Kỳ cốc đầu yêu cô một cái – Em an ủi kiểu gì mà buồn cười vậy? Anh không muốn em làm mẹ anh, anh muốn em làm cái khác cơ!

_Anh muốn em làm gì? – Tinh Vân lại ngây thơ hỏi – Em gái anh sao?

Tinh Kỳ quay qua bên kia, loay hoay với đám cỏ dại một chút, rồi anh lại quay sang cô.

_Wow, đẹp quá. Anh Tinh Kỳ thật là giỏi! – Tinh Vân xuýt xoa nhìn chiếc nhẫn cỏ trên tay Tinh Kỳ - Kỳ Kỳ à, thật đẹp quá.

_Muốn đeo nó không?

_Dạ có! – Tinh Vân rõ hơn hở

Tinh Kỳ đeo nó thật khế vào ngón áp út của Tinh Vân.

_Vậy đấy! Anh muốn em là người anh sẽ đeo nhẫn vào ngón áp út.

Cô bé ngây thơ vẫn chưa hiểu dụng ý bên trong là gì. Chỉ nghĩ đơn thuần là người mà Tinh Kỳ sẽ đeo nhẫn cho.

_Nhất định em sẽ cho anh đeo – cô bé Tinh Vân cười thật tươi. Nụ cười tinh khiết như những hạt nắng đầu tiên của ban mai.

_Mà sao em lại biết anh ở đây?

_Gia Vệ với Gia Hoàn bày trò trêu chọc em, nói em không có Tinh Kỳ thì không biết làm gì cả. Hoàng Vũ cũng a dua theo – Cô bé bĩu môi, phồng má vẻ giận dữ, nhìn thật là dễ thương.

_Và em tìm anh để xử lý tội nó phải không? – Tinh Kỳ cười Tinh Vân khó đỡ.

Tinh Vân vẫn bĩu môi phồng má gật nhẹ đầu.

_Đi nào, chúng ta đi xử lý chúng!

Tối hôm đó

_Bố ơi, con muốn em Tinh Vân là vợ con!

Ông Âu đơ ra nhìn đứa con bé xíu. Tuy biết là Tinh Kỳ thích Tinh Vân từ lâu nhưng không ngờ thẳng bé này lại... Ông đành giả bộ đồng ý để thẳng bé quên chuyện.

_Ừ, rồi rồi. Tinh Vân sẽ là vợ của con. Được chưa? Ăn đi, ăn đi! – Ông Âu cười cười.

Tinh Kỳ cầm đĩa lên gấp miếng ăn đến miệng rồi lại bỏ xuống.

__Không được, bố phải làm tờ hôn ước cho con! (Thông minh từ nhỏ có khác!) Rồi đưa cho con giữ bản sao.

__Ừ ừ rồi, nhưng ... bác Hoàng giờ này chắc ngủ rồi. Để hôm khác – Ông Âu chống chế.

__Không được, chừng nào bố làm xong hôn ước, đưa cho con, con mới ăn – Tinh Kỳ chạy phắt lên lầu.

1 ngày, 2 ngày, 3 ngày, Tinh Kỳ vẫn không thèm ăn lấy một chút (Nhưng đêm đêm có leo xuống tủ lạnh lấy một ít đồ để ăn).

__Anh Tinh Kỳ, bác Âu kêu anh xuống ăn cơm kìa – Tinh Vân mở cửa phòng Tinh Kỳ, nói nhỏ.

__Em ăn đi, kêu bố không làm xong thì anh sẽ không ăn! – Tinh Kỳ kéo chăn lên qua đầu.

Tinh Vân ôm con gấu bông nhỏ mà Tinh Kỳ tặng chạy xuống lầu.

__Bác Âu ơi, anh Tinh Kỳ không chịu xuống, bảo rằng khi nào bác làm xong việc anh ấy mới xuống.

Oè, qua ủng hộ bớt đại lộ danh vọng đi mà! Truyện đang ế quá! Nếu các bạn ủng hộ mình sẽ đăng 3 chap mỗi ngày

28. Chương 28

Ông Âu nghe vậy cũng đành bó tay. Bình thường khi nó bướng chỉ cần kêu Tinh Vân dỗ nó một chút là nó nghe ngay. Vậy mà... Tinh Kỳ là đứa con trai duy nhất của ông. Nhìn nó nhịn đói mấy ngày liền như vậy, ông cũng xót lắm. Đành chiều nó vậy.

__Được rồi Tinh Vân. Cháu ra ăn trước đi! Để bác bàn việc với ba cháu một chút đã... - Ông Âu thở dài đứng dậy rồi ra khỏi bàn.

Sau một hồi năn nỉ. Cuối cùng, ông cũng lấy được chữ ký trên tờ hôn ước...

Tinh Kỳ đã ngất đi nằm lả ra trên sàn đất. Tinh Vân hốt hoảng chạy xuống lo anh có chuyện gì. Chiếc trán Tinh Kỳ nóng hổi. Tinh Vân hốt hải quàng tay anh qua vai rồi đỡ anh lên lầu. Đặt anh nằm xuống giường cô. Cô cởi đồ ướt của anh ra rồi mang ra ngoài giặt và phơi. Lấy chăn đắp cho anh và đặt lên trán anh một chiếc khăn lạnh.

Sáng hôm sau khi Tinh Kỳ tỉnh lại thì Tinh Vân đã biến mất.

__Hạ Hy, Tinh Vân đi lâu chưa? – anh mặc vội đồng quần áo đã giặt và phơi khô để trên giường chạy vội xuống.

__Nguyên đêm qua chị Tinh Vân ở lại bệnh viện với anh Hoàng Vũ. Cách đây 5 tiếng thì ba em có đi đưa chị ấy ra sân bay rồi...

__Em có biết Tinh Vân đi nước nào không? Nói cho anh biết – Tinh Kỳ nắm lấy tay Hạ Hy, ánh mắt đầy khẩn cầu.

__Không... em xin lỗi... nhưng em không biết. Em cũng chắc là chị ấy cũng không biết mình đi đâu. Mà đến lúc ra sân bay. Ba em... không cho ai biết cả! – Hạ Hy nhìn Tinh Kỳ với ánh mắt đầy thông cảm.

Tinh Kỳ ngẩn người ra một lúc, hai tay anh ôm lấy trán, xước lên đám tóc bù xù đầy bất lực.

__Vậy... em cho anh biết được không? Đêm qua chuyện gì đã xảy ra? Sao bác Hoàng lại tức giận với anh như thế?

__Đêm qua anh làm gì, mọi người trong nhà đều biết cả... Anh bị vậy là đáng – Hạ Hy quay mặt đi.

Tinh Kỳ đã kịp chớp được cánh tay cô.

__Anh không hiểu... Hôm qua, anh ngồi trong phòng họp từ 3h đến tận 6h chiều mà. Vừa về đến phòng nghe bố anh gọi điện thông báo bác Hoàng hủy hôn, Tinh Vân đi du học. Anh đã luýnh quính chạy sang đây. Còn chưa kịp thở - Tinh Kỳ nhìn Hạ Hy với ánh mắt chân thật nhất.

Hạ Hy nhìn Tinh Kỳ đầy ngạc nhiên:

__Tinh Vân gọi điện cho anh thì nghe tiếng Adrian bắt máy... Cô ta... nói... anh đang ở trong phòng khách sạn với cô ta. Tinh Vân hỏi em rằng ông Hiyaki về nước chưa? Em bảo là... về lâu lắm rồi... - Hạ Hy nhìn Tinh Kỳ đầy tội lỗi - mọi người đã hiểu nhầm anh...

Tinh Kỳ ôm đầu. Tinh Vân sao lại cả tin đến thế? Bị đánh lừa chỉ vì một cú điện thoại... Cô thật ngốc nghếch. Anh rút điện thoại ra gọi cho Tinh Vân thì đã không liên lạc được. Anh tiếp đến lại gọi cho ông Hiyaki.

__Alô, Tinh Kỳ à? Anh gọi cho tôi có chuyện gì?

__Thưa ông, tiểu thư Adrian...

__Sao con bé làm sao?

__Đã đủ lông đủ cánh rồi ạ. Tiểu thư quả thật là một người tài năng và tôi nghĩ có thể kết thúc khóa nâng đỡ và hoàn thiện của tôi tại đây!

Tinh Kỳ cúp máy. Anh định chạy ra xe nhưng chưa đi được vài bước thì đã khụy xuống.

Ký túc xá Thụy Sĩ, 5 ngày sau

__Joce à, lại đây xem cái này này. Anh ta thật đẹp trai quá phải không? - Bing Bing tíu tít dán mắt vào màn hình tivi.

__Cậu có giỏi thì lại đây nấu ăn giúp mình đi. Sao cứ suốt ngày tivi với vi tính không thế? - Cô nhào ra phía cô bạn cứ nhìn nhìn rồi cười cười.

__Cậu nói cứ như mẹ mình ấy. Ra đây coi chút đi. Thật sự là rất đẹp trai! - Bing Bing vẫn không chịu rời mắt khỏi màn hình.

Cô bó tay với cô bạn của mình đành phải cời tạp dề ra ngồi coi chung. Cô ngồi xuống, giật lấy cái bông ngô trên tay cô bạn. Trên kênh CNN đang làm một cuộc phỏng vấn trực tiếp về thiên tài trẻ tuổi của châu Á. Máy quay vừa đưa về một anh chàng điển trai, Bing Bing lập tức la lên:

__Anh ấy đấy! - Bing Bing đập tay cô làm mất cô phải hướng lên màn hình.

Cô chết sững.

__Nghe nói anh sắp cưới vợ rồi phải không? Hai người hiện giờ sao rồi. Vẫn tốt đẹp chứ? Tôi cá cô ấy lấy được anh chắc phải rất hạnh phúc - Cô dẫn chương trình nói bằng một giọng tiếng anh rất mẫu mực.

__Buồn quá, anh ấy có vợ rồi sao? - Bing Bing mặt xù xuống như cái bánh tráng nhúng nước.

__Vâng, có lẽ vậy. Chúng tôi đang cãi nhau. Tôi hi vọng là cô ấy sẽ về sớm để kịp hôn lễ của chúng tôi - Tinh Kỳ nói tiếng anh như người bản địa.

__Ồ, thật đáng tiếc! Cô gái nào lại từ chối anh vậy? À, tôi nhớ rồi. Cách đây mấy ngày, tạp chí ELLE có đăng hình của cô ấy - cô dẫn chương trình tóc vàng hoe nói kèm theo một bức ảnh được phóng to lên màn hình tivi. Cô như chết sững.

__Joce à... Sao... sao... lại giống cậu thế? - Bing Bing nhìn bức ảnh rồi quay qua nhìn cô ngỡ ngàng.

__Mình... mình... - Cô không biết nói dối.

__Không phải, do cô ấy có chút hiểu lầm gì đó. Tôi hi vọng sẽ kiếm được cô ấy để giải thích cho cô ấy chịu quay trở về với tôi! - Tinh Kỳ nhìn vào màn hình như thể đang nói với cô vậy.

__Nghe nói anh và cô ấy là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Anh lại là hình tượng lý tưởng mà rất nhiều cô gái đang tìm kiếm. Thật là đáng ngưỡng mộ! Thôi chúng ta chuyển chủ đề... - Chiếc tivi lập tức bị tắt đi.

__Joce... - Bing Bing gọi cô lại nhưng không kịp. Cô đã kịp phóng ra ngoài trước khi bị tra hỏi bởi hàng ngàn câu hỏi của Bing Bing.

Cô đang cố gắng điều hòa nhịp tim mình lại. Mỗi lần nhìn thấy anh, cô lại như vậy. Tim cô lại loạn nhịp. Thấy anh vẫn sống tốt. Cô rất vui kèm theo một nỗi buồn không tên. Cô cứ nghĩ không có cô chắc anh sẽ đau đớn lắm. Vậy mà không phải vậy. Cô vừa đi vừa ngắm cảnh vật của công viên kỷ túc xá xanh rì. Anh nói hiểu lắm, có phải đang nói đến chuyện của anh và Adrian. Là hiểu lắm?....

Cô đang lan man trong đồng suy nghĩ, đang sắp tìm ra câu trả lời cho câu nói vừa nảy của Tinh Kỳ thì một bàn tay kéo mạnh lấy cánh tay cô lại làm cô giật bản mình.

__Andrew! – cô nói giọng đầy trách móc.

__Sao nào? Em dám làm gì anh? Anh đã nói anh sẽ theo đuổi em đến cùng cơ mà. Em nên lúc nào cũng ở trong thế phòng thủ đi chứ! – Andrew nhìn cô bé toe toét cười.

__Em nói rồi mà. Em yêu người khác! Không yêu anh – Tinh Vân tạt một gáo nước lạnh vào mặt Andrew cho anh tỉnh.

__Em thật là nhẫn tâm. Tài hóa trang cũng thật là kém cỏi! Em tưởng em có thể che giấu em là vợ chưa cưới của Âu Tinh Kỳ được bao lâu? Ai trong trường này cũng biết. Nhưng vì anh thích em, không muốn Tinh Kỳ biết em đang ở đây nên mới bịt miệng họ lại – Andrew nhìn Tinh Vân đầy đau đớn, anh cầm tay cô đặt lên ngực anh. Hành động đó làm cô ngượng ngùng rút tay lại.

__Andrew, ... em rất biết ơn anh... và... em xin lỗi. Em không thể yêu anh trai của người đã cướp mất người em yêu. Điều đó làm em... ghê tởm chính mình! – Tinh Vân rụt rè nhìn xuống đất, né ánh mắt đầy chân thành của Andrew.

__Đó là Adrian, không phải anh. Làm ơn đi! Anh là vô tội... - Andrew cưỡng ôm cô ngay giữa công viên kỷ túc xá. Ai đời một giáo sư như anh lại ôm cô học trò như vậy.

__Đừng mà Andrew! – một lần nữa, cô đạp chân Andrew một cái đau điếng làm Andrew phải buông cô ra khỏi vòng tay anh. Andrew khác Tinh Kỳ ở chỗ anh không cưỡng chế được cô – em xin lỗi! – cô chạy đi nhanh khỏi anh.

Việt Nam

Tinh Kỳ ngán ngẩm sau buổi phỏng vấn. Anh cảm tấm hình Tinh Vân cười tươi như hoa trên bàn lên ngắm nghĩa rồi chán nản úp nó xuống. Còn 15 ngày nữa. Anh vẫn chưa tìm thấy cô. Anh cảm thấy đầy mệt mỏi. Thời gian sao trôi đi nhanh quá! ¼ thời hạn đã trôi qua mà anh vẫn giống như đang quay về vạch xuất phát. Cô phóng viên vừa nảy đột nhiên nhắc đến Tinh Vân làm lòng anh đau nhói. Anh nhớ cô, chỉ 5 ngày thôi mà nỗi nhớ da diết kinh khủng. Nó thậm chí đã ăn sâu vào trong tiềm thức và giấc mơ hằng đêm của anh.

Anh mở máy tính bắt đầu công việc để bắt đầu quên những nỗi nhớ về cô. Tên thư ký mới của anh mới vào làm thay Adrian thật kém cỏi. Anh cần bản báo cáo thì anh ta vứt lung tung trong ổ chứa làm anh toàn phải tự mò. Và thông thường khi không mò được, anh sẽ lôi anh ta về bắt anh ta lấy nó ra. Nhưng bây giờ anh ta đang đi tiếp khách, không có mặt trong công ty. Thôi kệ, anh tự mò vậy. Chợt một cái file đập vào mắt anh. Tập tin của con chip định vị anh gắn vào đồng hồ của Tinh Vân ngày trước. Cô vẫn chẳng hay biết gì. Và biết đâu, nó vẫn còn ở trong đồng quần áo của cô. Anh vội mở phần mềm đó ra. Từ kết nối của chiếc máy tính của anh truyền lên trên vệ tinh rồi từ vệ tinh truyền lại tín hiệu ấy tính.

Tín hiệu là một dấu chấm xanh nằm trên màn hình. Nó phát ra từ một ký túc xá của đại học SEU ở Thụy Sĩ. Tinh Kỳ như lấy được niềm tin và hi vọng. Anh gọi điện đặt khách sạn loại 5 sao. Anh mau chóng về nhà chuẩn bị hành lý. Chưa đầy 1 tiếng sau, một chiếc trực thăng đã đáp xuống khuôn viên sau của biệt thự. Anh nhanh chóng leo lên.

__Đi đâu thưa cậu chủ?

__Đi Berne.

29. Chương 29

Thụy Sĩ

__Bing Bing à, mình xin lỗi... Mình đã định kể với cậu – cô cố lay cô bạn to lớn của mình xuống giường.

__Mình không sao đâu mà. Mình ... đã quen với việc bị người khác coi thường và không tin tưởng rồi! – Bing Bing ôm con gấu bông quay ra chỗ khác.

__Thôi mà, ... đi đi. Tại mình đi ra tiệm đồ ăn Trung Quốc ở trung tâm thủ đô ăn. Mình bao mà!

Bing Bing nghe thấy đồ ăn thì mắt sáng rực rỡ, vội vàng thay đồ quên luôn cả cơn giận. Tinh Vân nhìn vậy chỉ biết cười.

__Joce à, cậu thật là sướng! Một đại thiếu gia như cậu ta, có mà mua cả một đất nước còn được nữa. Cậu mà lấy hán thể nào cũng sẽ được cung phụng như một bà hoàng – Bing Bing tung tăng như một đứa trẻ.

__Cậu mà là mình... Cậu sẽ không nghĩ vậy đâu... - Tinh Vân nắm tay Bing Bing lại. Cảnh Bing Bing nhảy nhót xung quanh làm cô nhức đầu. Chợt cô dừng lại và quay đi.

__Ồ, Joce, đi đâu vậy? – Bing Bing la toáng lên làm cái người cô muốn tránh phát hiện ra cô.

__Bing Bing, cậu thật là... - Tinh Vân quay qua trách nhỏ Bing Bing.

__Joce, em cũng ở đây à? – Andrew, lại là Andrew.

__Hoàng Uyển Tinh Vân... - Adrian khoanh tay trước ngực chặn đứng.

__Xin lỗi, tôi không quen cô – Tinh Vân cầm tay Bing Bing chạy thẳng, mặc cho người Bing Bing đâm thẳng vào Adrian.

Bàn tay đầy móng vuốt của Adrian bấu chặt lấy Bing Bing mũm mĩm đang tấn tồ phía sau.

__Cô định đi đâu?

__A...a đau – Tay của Bing Bing đỏ rần như sắp chảy máu.

__Bỏ tay cô ra – Tinh Vân buông tay kia của Bing Bing, dùng cả hai bàn tay gỡ những ngón tay đang bấu mạnh.

Adrian dùng tay kia xô Tinh Vân ngã nhào xuống đất.

__Không có Tinh Kỳ, xem cô làm gì được. Con đàn bà yếu đuối – Adrian quắc mắt nhìn Tinh Vân.

__Joce... Adrian, mau buông tay ra – Andrew ra lệnh cho cô ta trong lúc đỡ Tinh Vân đứng dậy.

__Anh ... - Adrian đành ngậm ngùi quăng cánh tay của Bing Bing ra – mày thật là giỏi quyến rũ đàn ông đấy! – Adrian vẫn không chịu thua.

__Bing Bing, chúng ta đi – Tinh Vân không muốn gây chiến, đúng là không có Tinh Kỳ, cô chẳng làm được gì cả.

__Hoàng Uyển Tinh Vân, mày chính là vật cản của Tinh Kỳ - Cô ta la lên – Tinh Kỳ đã vào khách sạn với tao đấy! Mày làm gì được nào. Chứng tỏ tao giỏi hơn mày đúng không...

Andrew đã kịp bịt miệng Adrian lại trước khi Tinh Vân không chịu được nữa và quay lại phản pháo. Đi được một khúc, cô quay lại nhìn Bing Bing.

__Cậu có sao không? – Tinh Vân hạ gối xuống, vạch cổ áo của Bing Bing lên xem. Cổ tay đỏ ửng những vết lằn – Mình xin lỗi...

__Ngốc quá! Mình không sao – Bing Bing phẩy tay – Có phải vì cô ta mà cậu với anh chàng trên tivi mới...

__Ừ - Tinh Vân thở hắt ra – thôi mình đi ăn. Đừng nói chuyện đó nữa!

Hai đứa lại tung tẩy đi ăn. Khi về đến ký túc xá, cả hai đều đã mệt lử, nằm lăn ra ngủ. Bỗng, có tiếng gõ cửa.

_Joce à, cậu ra mở cửa đi... - Bing Bing mắt nhắm mắt mở lay cô dậy - Joce... Joce... Joce...

_Ừ, chờ mình tí ... - Tinh Vân ngáp ngắn ngáp dài.

_Ra đây... - Tinh Vân mở cửa ra. Tay cô vẫn đang dụi dụi mắt vì mới bị đánh thức.

Bỗng, một bàn tay ôm chầm lấy người cô. Bàn tay mạnh mẽ của hấn không để cô thoát, đẩy cô vào phòng và đóng cửa lại.

_A... a... ăn cướp! - Tinh Vân la ầm lên.

Nhưng định la tiếp thì đã có một thứ gì đầy hơi ẩm áp lấy môi cô. Hấn đã đè ngửa cô nằm trên sàn. Đôi môi hấn thật là ngọt ngào và quen thuộc.

Bing Bing thấy có tiếng la và tiếng ngã. Cô vội với tay mở đèn, đeo lại mắt kính. Làm hấn ta nhồm dậy, buông Tinh Vân ra.

_Ai vậy? - Bing Bing rời khỏi giường - Andrew à?

Lúc này cô mới mở mắt, nhìn rõ mặt của con người đó.

_Tinh... Kỳ... - cô lắp bắp trong miệng, lúng túng nhìn anh. Niềm đau mà bấy lâu nay cô chịu đựng như muốn bùng ra hết.

_A... đây là anh chàng trên tivi - Bing Bing la lên ầm ĩ - Anh là chồng chưa cưới của Joce à? Anh tên gì?

_À, tôi tên là... Tên tiếng anh của tôi là Shane - Tinh Kỳ chuyển qua nói tiếng anh, đưa tay ra bắt chào Bing Bing - Ai là Andrew vậy? Ngày nào, anh ta cũng mò qua đây chơi với Joce vào giờ này sao?

_Không, nhưng anh ta theo đuổi Joce rất quyết liệt. Chào anh, tôi là Bing Bing - Bing Bing cười toe toét.

_Chào cô... - Tinh Kỳ nói rồi quay qua nhìn Tinh Vân. Cô đang úp mặt xuống đầu gối khóc từ lúc nào.

_Joce à, cậu sao vậy? - Bing Bing lật đật chạy xuống hỏi.

Cô không trả lời gì cả. Tinh Kỳ ôm lấy cô. Cô vùng vẫy, không ăn thua. Tinh Kỳ đã khóa chặt người cô trong vòng tay anh.

_Anh xin lỗi, em hiểu lầm rồi. Anh với Adrian chẳng có gì cả...

Tinh Vân vẫn chẳng nói gì, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc và nấc của cô. Cô đắm vào vai anh, ôm ngực khóc to hơn.

_Anh nói thật đấy, Adrian bịa chuyện. Anh và cô ta không đi khách sạn. Lúc đó, anh bận họp, để điện thoại trên bàn. Cô ta đi vào thấy em gọi và bắt máy. Anh... thật sự không biết gì cả.

Tinh Vân vẫn không chịu nói lấy nửa lời, thút thít mãi trên tay anh cho đến khi thiếp đi luôn. Tinh Kỳ bế cô lên giường nằm với Bing Bing.

_Khi nào cô ấy tỉnh thì nói giúp tôi với cô ấy nhé! - Tinh Kỳ nói với Bing Bing.

_Anh yên tâm. - Bing Bing chắc nịch.

Tinh Kỳ cảm ơn Bing Bing và đi về khách sạn.

30. Chương 30

Trong lớp học, thấy Joce cứ mãi mơ màng. Andrew cảm thấy bất an.

_Jocelyn, em đứng lên cho tôi.

_Dạ?

_Nhắc lại từ nãy giờ tôi nói gì đi!

_Dạ... em...

Tiếng chuông tan học vang lên.

__Mau đi theo tôi học phụ đạo! – Andrew nạt làm Tinh Vân tê cứng người, cô nhìn Bing Bing cầu cứu.
Bing Bing nhìn cô lắc đầu bất lực. Cô đành đi theo Andrew khó chịu.

__Đi đâu vậy thầy?

Andrew vẫn lẳng lặng đi, còn cô thì cứ lẻo đẻo đằng sau.

Quán cà phê Linux

__Hôm nay, em sao thế Joce? Chẳng lẽ em còn để tâm chuyện Adrian? – Andrew nắm lấy tay cô.

Tinh Vân vội rút tay lại. Cô vội bỏ đi.

Vừa ra đến cửa tiệm, cánh tay cô đã bị giữ lại. Lưng cô cảm nhận được sức nóng ở đằng sau.

__Anh xin lỗi. Xin em đừng!

Tinh Vân vùng vằng để thoát ra khỏi cánh tay của Andrew. Anh vội ôm cô lại, quay mặt cô vào đối diện anh.

__Anh thật sự rất thích em. Thật đấy Joce!

__Andrew, anh đừng vậy mà. Đừng làm em khó xử nữa. Em thật sự mệt mỏi lắm! – Tinh Vân ôm lại Andrew nhưng chỉ là một cái ôm hữu nghị.

Nhưng có một cái gì đó đã giằng cô ra khỏi anh. Cô nhìn lại. Là Tinh Kỳ. Dưới chân cô là một bó hồng đã bị quăng xuống đất. Thật tội nghiệp! Cô nâng bó hồng đó lên, vẫn không nói nửa lời với anh.

__Ra anh là Andrew... Tôi là chồng của cô ấy. Anh chắc không phiền nếu tránh xa cô ấy ra chứ?

__Anh Tinh Kỳ! – Adrian vừa la vừa chạy.

Tinh Kỳ lập tức nắm lấy tay của Adrian.

__Tinh Kỳ,... anh làm gì... đau em... - Adrian cố gỡ những ngón tay ra nhưng không được.

__Đau ư? Đây... Ba mặt một lời cô nói cho vợ tôi rõ đi: Chúng ta không vào khách sạn! – Tinh Kỳ gằn lên từng chữ - Còn nếu không thì tôi sẽ không nói chuyện đằng hoàng với cô nữa!

Bàn tay Tinh Kỳ nắm chặt lấy cổ tay Adrian như muốn xé toang nó ra. Adrian bật khóc, từ trước đến nay chưa ai dám đối xử với cô như vậy. Tinh Kỳ thật đáng sợ.

__Được,... Em nói mà... Tinh Vân... Thật ra tôi và anh Tinh Kỳ không vào khách sạn – Adrian nhanh chóng nói ra hết.

Cánh tay của Adrian nhanh chóng được Tinh Kỳ thả ra. Hai tay anh bám chắc vào hai vai Tinh Vân

__Em nghe thấy chưa? Anh vô tội...

Mặt Tinh Vân không hề biểu thị một sắc thái nào cả. Tay cô vẫn ôm khư khư lấy bó hoa. Cô nhìn anh rồi quay lưng đi.

__Anh thấy không? Cô ta đâu cần anh nữa

__Cô im đi. Cũng tại cô mà ra – Tinh Kỳ gằn lên.

Sao cô khác đến thế? Chỉ mới 5 ngày. Cô với anh hoặc coi như là bù nhìn hoặc coi như là người câm. Dường như cô chỉ có thể bình thường được với duy nhất Bing Bing. Chỉ còn 13 ngày nữa để thuyết phục cô trở về.

__Joce, anh Shane bảo mình.... – Bing Bing chạy đến chỗ Tinh Vân.

__Bing Bing, đừng nhắc đến tên hắn trước mặt mình – Tinh Vân ngay lập tức chặn họng cô.

__Không, anh ấy sắp về nước rồi!

Tinh Vân đang ngồi chải lông cho con cún mà Tinh Kỳ tặng thì khựng lại giây lát. Sau đó cô lại giả vờ như không quan tâm.

__Liên quan gì đến mình chứ?

__Joce à, đừng giả vờ nữa. Mình biết cậu rất yêu Shane. Tối mai anh ấy có tiệc ở nhà bác Hiyaki. Anh ấy bảo mình đưa cái này cho cậu – Bing Bing chìa cái một cái phong bì ra cho Tinh Vân, đặt xuống bệ tường. Kế bên còn có một cái hộp lớn để đựng bộ đồ đi dự tiệc

Cô nhìn Bing Bing chạy đi, liền mở ra coi.

__Kỳ Kỳ à, mày thấy có nên đi hay không? – Cô đưa ngón tay ra trước miệng cục bông nhỏ.

Con cún ngay lập tức liếm liếm ngón tay cô.

__Cô là Hoàng Uyển Tinh Vân? – ông vệ sĩ nhìn cô từ đầu đến chân – Cho vào!

Cánh cửa vừa mở ra. Mọi con mắt đều đổ dồn vào cô làm cô lúng túng. Chiếc váy Armani mà Tinh Kỳ tặng đã gây sự chú ý cho tất cả mọi người. Nó ôm sát cơ thể của cô làm bật lên những đường cong tuyệt mỹ. Dây áo liền nhau qua cổ cô, để lộ bờ vai trắng và cái lưng nõn nà. Hai tay cô vò vào nhau đầy khó xử. Cô bước một bước. Tất cả mọi người đã lùi ra cho cô đi. Đám phóng viên được dịp lia lịa bấm máy. Cô bị những cái đèn flash làm cho lóa mắt. Cô đi theo bản năng, thật đáng sợ. Loạng quạng sao chân cô đạp vào đuôi váy.

Một bàn tay đã kịp đỡ lấy cô. Mà không phải, là hai bàn tay. Mỗi tay một cánh tay của cô. Tinh Kỳ và Andrew đều đứng ra đỡ làm cô càng bối rối. Cô không muốn làm cho ai phải xấu hổ cả. Andrew tuy hơi làm quá khi theo đuổi cô nhưng anh rất tốt với cô. Tinh Kỳ lại là người cô yêu...

__Em... cảm ơn thầy... - Tinh Vân áp tay lên tay của Andrew, kéo nhẹ tay anh ra.

Cô nhanh chóng dựa đầu vào ngực Tinh Kỳ. Hai tay cô quàng qua eo anh. Tinh Kỳ nhìn Andrew cười nhếch mép.

__Cảm ơn... chồng – Cô nói nhỏ đủ cho đám phóng viên nghe thấy.

Bản nhạc đầu tiên vang lên, Tinh Kỳ ôm cô thật chặt nhảy điệu Valse.

__Rốt cuộc em cũng chịu nói chuyện với anh à? – Anh thì thầm vào tai cô.

Cô vẫn im lặng chẳng nói gì nhưng trong lòng bắt đầu nhen nhóm một ít hạnh phúc. Mắt cô lại tiếp tục tìm anh trong đám đông nhìn trộm. Tinh Kỳ trông thật nam tính trong bộ vest màu đen. Anh tiếp khách chẳng khác nào một người đàn ông chừng chạc và thành đạt. Càng hoàn thiện cho vẻ ngoài nam tính. Cô cứ tùm tùm cười một mình. Adrian dường như nhận ra được điều đó, ra tay ngay. Nhân lúc ông nội cô – Hiyaki đang nói chuyện với Tinh Kỳ, cô liền chạy ra bám lấy tay anh. Tinh Vân đang đứng ở bàn Buffet nhâm nhi ly rượu trái cây thì dừng lại. Cô chỉ muốn chạy đến giành giật Tinh Kỳ với cô ta. Cô ả chẳng yên được, cứ éo lả vào bờ vai Tinh Kỳ. Đám phóng viên lại được dịp phóng flash. Cô ta liếc nhìn cô cười khúc khích y như là đang khiêu khích. Ông Hiyaki cũng cười theo. Tinh Kỳ thấy ông Hiyaki cười cũng gắng gượng cười nghiêng ngả. Không ngờ lựa lúc Tinh Kỳ nghiêng qua bên Adrian, cô nàng hôn lên má anh. Tinh Vân dù không phải là lần đầu tiên trông thấy cảnh này nhưng có cái gì đó cửa vào tim cô đau lắm. Đau đến nỗi bàng hoàng.

[color=blue]Tinh Kỳ như nhận thấy điều đó trong mắt Tinh Vân. Anh chạy đến chỗ cô mặc cho đám phóng viên dò xét. Còn 5 bước nữa, thì cô bỗng biến mất khỏi tầm mắt anh. Tinh Kỳ dừng lại, anh đau đớn cầm ly nước vừa nãy cô cầm trên tay. Anh vừa lấy được một chút niềm tin của cô thì một lần nữa bị Adrian phá hoại. Đám người trong giới nhìn anh không chớp mắt như muốn coi cảnh phim tiếp theo là gì. Anh quay lại đứng đối diện ông Hiyaki, Adrian vẫn chai mặt bám anh như đĩa. Anh lấy tay lau vết son trên má anh. Mặt anh lạnh như băng.

__Ông Hiyaki, tôi nói điều này e hơi thất lễ. Ông nên dạy dỗ lại đứa cháu gái yêu quý của mình đi! – Anh giật phắt tay mình ra khỏi bàn tay dơ bẩn của Adrian. Anh đi ra xe không thèm ngoái lại nhìn.

__Andrew... - Tinh Vân thấy có cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ, cô cảm thấy vô cùng có lỗi với Andrew.

__Không sao, không có gì – Andrew mỉm cười nhìn cô làm cô nhớ lại những ngày đầu tiên ở Thụy Sĩ.

Ngày đầu tiên cô bước vào lớp. Trong lòng có chút hồi hộp vì là học sinh mới. Vị giáo sư đảm nhiệm lớp cô bước vào làm cả lớp nhốn nháo.

__Có chuyện gì vậy? – Cô quay qua hỏi Bing Bing.

__Cậu không biết sao, đó là giáo sư Andrew. Đẹp trai vô đối! – Bing Bing cũng đang nhìn không chớp mắt.

Vị giáo sư vừa đập cuốn sách xuống bàn thì cả lớp mới ổn định ngồi xuống chỗ. Đúng là Bing Bing nói không ngoa chút nào. Mái tóc vàng bồng bềnh khiến người ta chỉ muốn vuốt thử. Đôi mắt xanh sẫm nhưng lại sáng trong như nước biển Palm. Làn da trắng mịn như con gái. Trông anh chẳng khác nào một thiên thần từ trong phim bước ra.

__Nghe nói hôm nay lớp ta có học sinh mới. Mời em đứng lên giới thiệu về bản thân mình – giọng Andrew ngọt tựa miếng bánh mật thơm ngon.

__Em tên là Jocelyn, một du học sinh đến từ Việt Nam. Mong các bạn giúp đỡ! – Cô nói ngắn gọn, xúc tích và ngồi xuống.

[/color] Andrew cảm thấy khá ngạc nhiên. Lần đầu tiên một cô nữ sinh giới thiệu về bản thân mà không nhìn dăm dăm vào anh. Từ sự ngạc nhiên ban đầu Andrew chuyển qua sự thích thú. Andrew tìm cách đi cô đủ trò. May mắn là lần nào cô cũng thoát nạn nhờ Bing Bing giỏi nhất trường đang ngồi kế bên. Chỉ đến khi Andrew mời cả hai người lên bảng thì...

__Joce, trưa nay tôi cần em đi học phụ đạo! – Andrew khiến cả lớp choáng vì nụ cười tươi của mình.

__Vâng ạ... - cô đành lằm lũi về chỗ.

Quán cà phê Linux

__Chúng ta bắt đầu học – cô ngây thơ giở cuốn sách ra.

__Xin lỗi em nhưng tôi kêu em ra không phải để học mà để uống cà phê – Andrew bật cười khi thấy một nữ sinh ham học hơn ham tìm cách cua thầy.

__Vậy thì không để thầy tốn tiền. Em về đây! – Cô đứng phắt dậy, thu dọn đồng sách vở trên bàn.

__Ngày em mà bước ra khỏi đây. Em sẽ bị điểm F trong tất cả các môn. Còn nếu em ở lại tôi sẽ cho em A hết.

Cô suy nghĩ giây lát rồi quyết định ngồi xuống.

__Em chắc biết tôi là ai – Andrew lại khơi mào câu chuyện.

__Cháu nội cả của ông Hiyaki, người thừa kế tập đoàn Rôbôt lớn nhất thế giới – Cô đáp bằng giọng không gì bình thản hơn.

__Vậy mà em vẫn từ chối sức hút của tôi sao? – Andrew không khỏi ngỡ ngàng.

Tinh Vân bật cười vì người thầy quá dối tự tin của mình.

__Em không yêu một con người qua cửa cải và vẻ bề ngoài của họ - Cô lại xúc tích – Có điều em không hiểu, sao thầy lại làm giáo sư mà không làm trong tập đoàn để lấy kinh nghiệm?

__Tôi cần lấy kinh nghiệm sao? – Andrew cười to – Tôi quá giỏi rồi nên mới đi làm giáo sư cho trường của ông. Với lại hiện giờ trường đang thiếu giáo sư nên tôi vào giúp.

Tinh Vân quan sát Andrew biết rõ anh là một kẻ hiếu thắng. Andrew nhìn cô cứ loay hoay mãi với ly cà phê nhỏ trông thật dễ thương. Và bất giác anh nhận ra cô trông rất quen thuộc.

__Sao nhìn cô quen thế nhỉ?

31. Chương 31

Cô giật bản mình vì có người nói trúng tim đen nhưng vẫn giả vờ không nghe thấy gì vì biết khả năng nói dối của mình yếu kém.

__Joce à, em là... - Andrew như đoán được ra.

Lúc này cô mới nhìn lên thẳng Andrew. Đôi mắt to tròn đen láy của cô trong một giây phút nào đó đã làm Andrew mê mết.

__À không, chắc tôi nhầm. Tôi cứ thấy em giống cô vợ chưa cưới của Shane – Andrew cố tình nói ngoáy để xem phản ứng của cô.

Chiếc muống nhỏ trên tay cô bỗng nhiên rơi ra chạm vào thành cốc nghe rõ thành tiếng.

__Joce à, nếu em đồng ý làm bạn gái của tôi. Tôi hứa sẽ không nói ra – Andrew đe dọa cô, nhếch một bên mép cười.

__Không – cô nói nhẹ bằng không cần suy nghĩ nhiều, đứng dậy và đi khỏi quán mặc kệ Andrew đang ngồi ở đó.

Andrew lại một lần nữa thấy choáng ngợp vì hành động này của cô. Bản tính hiếu thắng của anh lại trỗi dậy. Chưa ai dám chống đối anh bao giờ. Điều đó lại càng khiến anh bám riết lấy cô.

__Tôi dẫn em đi ăn, chắc em đói rồi! – Andrew nhanh nhậy.

Tinh Vân không biết có nên cho anh chàng cố chấp này một cơ hội hay không. Cô bây giờ quá chán nản với Tinh Kỳ quá nhiều cô gái vây quanh. Andrew chở cô đến một nhà hàng Ý hạng sang ở thành phố Berne này.

__Em cảm ơn anh – Tinh Vân lí nhí trong miệng.

__Không sao mà – Andrew dắt cô vào trong.

Tinh Kỳ phóng xe như điên trên những con đường lớn của phố Berne. Anh đã hỏi Bing Bing cô về ký túc xá chưa. Bing Bing nói cô chưa về. Trong lòng anh, anh biết chắc cô bây giờ đang ở bên Andrew. Điều đó làm anh cảm thấy khó chịu. Biết thế anh đã gắn luôn một con chíp định vị vào cái váy Armani của cô. Tay anh liên tục vỗ vào cái vô lăng. Lòng anh bứt rứt không yên. Anh chỉ muốn mau chạy đến tách cô và Andrew ra. Nhưng anh đã không tìm thấy cô. Anh trở về mà cứ đi qua đi lại trong phòng khách sạn mãi, đứng ngồi không yên. Chỉ còn 12 ngày nữa.

__Joce à, Shane tìm cậu dữ lắm đó – Bing Bing vừa thấy cô về liền than thở và rút điện thoại ra bấm.

__Cậu làm gì vậy? – Cô nhìn vào cái điện thoại của Bing Bing.

__Nhắn tin cho Shane. Anh ấy bảo cậu về đến ký túc xá thì nhắn ngay cho anh – Bing Bing khai báo thật thà.

Cô liền chớp lấy cái điện thoại từ tay Bing Bing.

__Cậu không được nhắn. Sáng hôm sau anh ấy hỏi. Cậu cứ nói rằng mình đi suốt đêm với Andrew chưa về! – Cô hậm hực.

__Đừng vậy chứ, tội nghiệp Shane lắm. Cậu ấy rất lo lắng cho cậu đấy, Joce à! – Bing Bing nói đỡ cho Tinh Kỳ.

__Cậu mà không nói vậy. Mình sẽ không thêm nói chuyện với cậu nữa – Tinh Vân thay đồ và trèo lên giường ngủ.

__Vừa nãy, ... hình như Shane trông rất buồn. Anh ấy nói rằng anh ấy rất muốn cưới cậu – Bing Bing không chịu thua năn nỉ.

Tinh Vân nằm quay lưng lại phía Bing Bing, không nói gì cả. Bing Bing cũng đành bó tay với cô bạn của mình, nhắn cho Tinh Kỳ đúng như những gì cô nói ban nãy.

Cả ngày hôm sau, cô không thấy bóng dáng Tinh Kỳ, trong lòng có chút buồn bã. Mãi đến tối, mới có một tin nhắn đến: “Mai anh về Việt Nam.” Một tin nhắn ngắn cùn cùn. Cô ôm gọn con Kỳ Kỳ vào lòng. Nó như cảm nhận được điều gì đó. Hai tai nó cụp xuống, đôi mắt nó mở to long lanh nhìn cô như sắp khóc. Bing Bing nhìn thấy cô như vậy, không nói gì cả.

Sáng sớm, cô cứ dắt con Kỳ Kỳ đi loanh quanh mãi trong khuôn viên ký túc xá. Lòng cô ngổn ngang như đồng tơ vò. Tinh Kỳ về nước, vậy là anh đã từ bỏ cô, từ bỏ luôn chuyện cưới xin. Chợt, theo một bản năng nào đó. Cô ầm cục bông về phòng ký túc xá. Lập tức đến những khách sạn cao cấp nhất của phố Berne tìm Tinh Kỳ.

Khách sạn Bellevue Pallace

Tinh Vân ồa vào hỏi ngay cô tiếp tân.

__Có ai tên là Shane đặt phòng ở đây không ạ?

Cô tiếp tân đang nghe điện thoại, ra hiệu cho cô chờ một chút. Cô thấp thỏm hết nhón chân rồi lại nhón gót. Mắt đăm đăm nhìn về phía chiếc cầu thang máy đang nhảy số, cầu cho anh vẫn chưa kịp đi. Nếu anh xuống dưới, ngay lập tức cô sẽ nhận diện anh và ngăn anh lại. Con số điện tử phía trên không nhảy nữa. Tiếng kình coong vang lên. Cửa thang máy bật mở. Mắt cô sáng rực rỡ khi thấy gương mặt Tinh Kỳ bắt đầu hé lộ. Cô giơ tay lên vẫy anh. Cô cất tiếng gọi:

__Tinh... - Âm thanh đó như bị chặt đứt đi ngay khi cô nhìn thấy Adrian đi ngay phía sau Tinh Kỳ.

Cô lập tức rút tay xuống. Họ đang tiến về phía cô. Theo phản xạ, cô vội lấy tay kéo chiếc mũ áo khoác lên che đầu mình. Tinh Kỳ đang tiến sát đến gần cô. Cô có thể nghe rõ tiếng anh thở ở sau lưng cô. Cô tiếp tân chợt cúp điện thoại xuống, quay qua nhìn cô.

__Vừa nãy cô nói cô tìm anh Shane ạ? – cô ta lễ phép đáp lại.

Tinh Kỳ vừa nghe thấy tên anh liền đứng lại, Adrian cũng đứng lại theo. Sau đó thấy cô tiếp tân lục lọi cuốn sổ ghi chép. Cô nuốt nước miếng cái ực. Tinh Kỳ nhìn vào quầy lễ tân một lúc. Anh nghĩ là anh đã nghe nhầm, đang định bước đi thì cô tiếp tân lại ngó lên nhìn cô.

__Vâng, anh ấy ở phòng vip 505 – xong cô tiếp tân lại nhìn qua – Anh ấy đây nè – Cô tiếp tân khẽ lắc tay cô.

[/b]Tinh Kỳ bắt đầu nhìn cô đầy dò xét. Cô gỡ tay cô tiếp tân ra rồi chạy thật nhanh ra khỏi khách sạn. Tốc độ làm chiếc mũ cô rơi xuống lưng.

__Tinh Vân – Tinh Kỳ nhận ra cô, liền chạy vội theo.

Nhưng tất cả đều đã là quá muộn.

Bing Bing nhìn cô bạn mình khóc, hai mắt đỏ hoe mà mình không làm được gì ngoài chuyện đi mua khăn giấy. Cô cảm thấy mình thật vô dụng. Nghe Tinh Vân kể, cô mới biết là mình đã nhìn nhầm người, cứ tưởng Âu Tinh Kỳ là người tốt, còn nói tốt, còn bênh hấn trước mặt Tinh Vân. Con người đó thật là xấu xa quá!

Tinh Vân giờ đã tận mắt chứng kiến. Hóa ra khi không có cô, Tinh Kỳ luôn tìm đến bên Adrian. Có thể hai người họ còn thuê phòng ở chung luôn. Hai bọn họ tính qua đây đi chơi riêng nhưng tình cờ gặp được cô. Vậy mà cô cứ tưởng Tinh Kỳ qua đây để tìm cô...

5 ngày trôi qua, cô luôn trông ngóng bóng dáng Tinh Kỳ đến giải thích mà chẳng thấy đâu. Chắc anh ấy đã về Việt Nam với Adrian rồi. Nghĩ đến đây, cô chỉ muốn khóc. Nằm trên giường quần quai suốt mấy ngày nay, không ăn một miếng nào. Bing Bing đi đâu mà khuya vậy rồi vẫn chưa về. Cô đành lồm cồm bò dậy đi kiếm cô bạn. Ngó đồng hồ đã 12h đêm. Cô loạng choạng đi vào cái thang máy ký túc xá vắng teo. Mấy ngày không ăn thôi mà cô cảm thấy mình chẳng còn sức lực nào để làm việc gì cả.

Cô cảm thấy người mình như đang bay trên trời. Lơ lửng, lơ lửng. Đầu óc cô quay mòng mòng. Hơi thở cô bắt đầu gấp gáp. Chỉ còn nghe thấy âm thanh vang vang bên tai

__Tinh Vân... Tinh Vân...!

Khi cô mở mắt dậy thì trời đã sáng, cô đang nằm trên giường.

_Bing Bing?

_Em dậy rồi à? – Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nhưng đầu cô đang đau như búa bổ, chẳng phân biệt được ai vào ai.

_Đây, ăn tí cháo đi! – giọng nói đó vẫn văng vẳng bên tai.

Một thứ nóng nóng mềm mềm tan đều vào miệng cô.

_Mặn quá! – cô kêu lên.

Tên đó vội chạy đi lấy nước lọc cho cô.

_Xin lỗi đây là lần đầu tiên anh nấu ăn.

Cô cố ăn được thêm 5 muỗng nữa, đầu óc mới tỉnh táo được một chút. Bắt đầu nhìn rõ được mọi vật.

_Thế nào? Đỡ hơn chưa? – cô bây giờ mới nhìn rõ được mặt hắn.

_Tinh Kỳ? – cô chớp mấy môi. Cô giờ mới nhớ ra mọi chuyện, vội xô anh ra – Anh ra đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa. Đi ra đi mà!

Nói là xô nhưng thực ra cô chẳng đủ sức để cầm được thứ gì thì sức đâu mà xô đấy. Tinh Kỳ nắm lấy hai bàn tay yếu ớt của cô, áp chúng vào nhau.

_Ngốc à, em xô kiểu gì thế? Không có anh, không chịu ăn uống gì cả sao? Em yêu anh như thế à? – Tinh Kỳ vén những lọn tóc xòa xuống mặt cô.

_Ai nói với anh vậy chứ? Tôi không yêu anh – cô vẫy vùng nhưng không ra khỏi. Chút sức lực cuối cùng cạn kiệt, cô lại ngã lặn xuống giường. Nước mắt cô buồn bã rơi.

_Này, mau ăn lấy sức đi – Tinh Kỳ cố đút muỗng cháo vào miệng cô.

Cô đành ăn trong làn nước mắt vì biết không đủ sức để đuổi anh ra ngoài. Anh đỡ cô ngồi dậy, tựa đầu cô vào vai anh. Một tay anh vòng qua người cô cầm tô cháo. Tay còn lại liên tục thổi và đút cho cô ăn.

32. Chương 32

_Sao nhiều thế? – Tinh Vân thở thê.

_Mấy ngày em không ăn rồi mà còn chê nhiều? – Tinh Kỳ tiếp tục mớm cho cô.

Nhìn cô như một đứa trẻ vậy. Thật đáng yêu quá. Trong vòng tay anh, cô thật yếu đuối, làm anh chỉ muốn che chở cho cô. Chút nữa Tinh Kỳ đã không kiềm được lòng mình.

_Tại sao anh lại quay lại? – cô ngược lên nhìn Tinh Kỳ.

_Còn phải hỏi nữa sao? Để đưa em về làm đám cưới – Tinh Kỳ hôn lên trán cô.

Cô lại bật khóc.

_Này này, sao em cứ khóc hoài thế? – Tinh Kỳ lúng túng lấy bàn tay thô to của anh lau nhẹ những giọt nước mắt nóng hổi – Hôm đấy, ở khách sạn cũng vậy. Tìm chồng thôi mà, có gì xấu hổ đâu mà phải chạy đi?

_Anh ở chung khách sạn với Adrian... - cô hít một hơi sâu để nói rõ ra câu.

Tinh Kỳ nhìn vào mắt cô có thể thấy rõ nỗi đau đớn mà mấy ngày qua cô phải chịu đựng. Anh thấy có cái gì đó làm trái tim mình thất lại.

_Không, không. Đừng hiểu lầm. Adrian nghe tin anh sắp về nước nên cô ấy tìm lên phòng anh xin lỗi. Chẳng có gì cả! Ngốc à. Anh về Việt Nam để giải thích rõ ràng với ba em rồi còn phát thiệp cưới. Chọn

hoa, chọn bánh cưới, chọn nhà hàng... Ôi, thật mệt mỏi! Anh cũng chuẩn bị xong tuần trăng mật của chúng ta luôn rồi! – Tinh Kỳ kể lể.

_Sao anh biết em sẽ đồng ý mà còn đi đặt? Em nhớ hôm trước có dặn Bing Bing là nói với anh em ở với Andrew cả đêm mà! – Tinh Vân ngạc nhiên. Cô đã nín khóc, thay vào đó là nụ cười tươi rói.

_Ừ, có cô ấy nói, còn thêm vào cụm từ em bắt cô ấy nói ở phía trước nữa. Hôn ước mà. Em không đồng ý lấy anh thì Hạ Hy sẽ bị đuổi học. Em nhẫn tâm thế sao? – Tinh Kỳ nháy mắt với cô – Hôm nay phải đón em về Việt Nam mau thôi!

_Khoan,... còn Bing Bing...? Em không nỡ xa cô ấy! – Tinh Vân làm mặt cún con nhìn Tinh Kỳ.

_Anh biết thế nào em cũng nói thế nên đã thu xếp cho cô ấy một chỗ ở trường Âu Long rồi, khỏi lo. Đồng thời, khi cô ấy tốt nghiệp sẽ nhận được một tấm bằng tương đương với việc học ở đây, do ông Hiyaki hỗ trợ. Ông ấy muốn chuộc lỗi cho Adrian nên đã làm thế. Dĩ nhiên là cô ấy đồng ý vì sống bên Việt Nam rẻ hơn bên đây rất nhiều mà... Với lại cô ấy là người Trung Quốc nữa, có thể về nhà bất cứ lúc nào.

_Cảm ơn Tinh Kỳ - Tinh Vân hôn lên má anh.

_Ăn nhanh lên còn lên trực thăng nào! – Tinh Kỳ giục.

Tinh Kỳ lại mới mua về cho Tinh Vân thêm một chồng áo cưới từ các nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới nữa.

_Sao lại nhiều vậy anh?

_Cô dâu của anh thì nhất định phải hơn người rồi! – Tinh Kỳ nhìn Tinh Vân cười thắm. Anh đề cô xuống giường, dí sát mặt anh vào cổ cô. Anh nhìn cô không chớp mắt.

_Hoàng Vũ về nhà chưa anh? Thôi chết, em quên đi thăm anh ấy rồi! – Tinh Vân hốt hải chuyển chủ đề.

Cô định đẩy Tinh Kỳ ra để cô chạy đi nhưng anh đã kịp siết chặt tay cô lại.

_Giờ em qua là làm phiền họ rồi. Hoàng Vũ với Tuệ Châu vừa mới cưới mà. Đêm tân hôn của họ còn dài lắm – Tinh Kỳ vẫn chưa chịu buông tha.

May mắn thay, cánh cửa phòng Tinh Kỳ bật mở. Tinh Kỳ vội buông cô ra đầy tiếc nuối. Anh vẫn chưa chịu rút kinh nghiệm phải khóa cửa phòng lại. Tinh Vân thở phào nhẹ nhõm.

_Bố, có chuyện gì sao? – Tinh Kỳ hỏi đầy giận dữ.

Ông Âu nhìn thoáng qua Tinh Vân và Tinh Kỳ cũng đoán được chuyện gì vừa xảy ra.

_Ồ,... ờ... Tinh Vân không được ở chung phòng với con nữa. Ta sẽ chuyển cô bé lên lầu 3 – Ông Âu nói không chớp mắt.

_Nhưng... lầu 3 làm gì có ai ở đâu ạ? Con... sợ ma... - Tinh Vân ấp úng.

_Không được. Con muốn Tinh Vân ở chung phòng với con – Tinh Kỳ ôm khư khư lấy tay cô.

_Không được, không được. Từ nay hai đứa không được gặp nhau nữa! – Ông Âu nói chắc nịch.

_Sao ạ? – Tinh Kỳ la toáng lên như có ai vừa mới đốt cháy con Ferrari mui trần yêu dấu của anh.

_Đó là cấm kỵ! – ông Âu vẫn bình tĩnh.

_Dạ... hay... - cả ông Âu và Tinh Kỳ đều hướng mắt về cô – cho con về nhà con đi ạ!

_Em nói cái gì thế? – Tinh Kỳ gầm lên.

_Được, được... - ông Âu cười hà hà – bây giờ con về luôn đi.

Tinh Vân đứng lên định xách chiếc vali về.

_Không được mà! – Tinh Kỳ ôm chặt lấy cô từ đằng sau – Bố, để lát nữa đi. Hôm nay đằng nào tụi con cũng gặp nhau rồi. Con hứa đến 12h đêm sẽ đưa cô ấy về nhà mà...

_Ừ, làm theo ý con đi – ông Âu đi ra ngoài đóng cửa lại.

Nhìn thấy vậy, Tinh Kỳ lập tức rút tay lại.

_Tinh Kỳ à... - Cô biết là Tinh Kỳ đang giận.

Anh nằm quay lưng lại với cô. Cô đành đi vào thay đồ ngủ rồi bước ra, leo lên giường ôm lấy anh.

_Tinh Kỳ... - cô thỏ thẻ bên tai – anh giận em sao?

Tinh Kỳ vẫn chẳng thèm nói gì với cô.

_Kỳ Kỳ à – cô rúc đầu kẹp giữa vai anh và cổ anh – đừng giận em nữa mà!

Chẳng hiểu sao mỗi lần cô kêu anh bằng cái tên Kỳ Kỳ là lòng anh lại mềm như mới luộc. Đó là một điểm yếu của anh mà chỉ có cô biết và áp dụng. Anh quay lại, nhìn gương mặt tội nghiệp của cô. Anh ôm chặt lấy cô.

_Có biết anh nhớ em lắm không? 5 ngày anh về Việt Nam, em ở Thụy Sĩ. Anh nhớ em phát điên lên được. Vậy mà giờ còn bắt anh chịu đựng thêm sao? – giọng Tinh Kỳ ầm ập khiến cô thật dễ chịu.

_Em biết chứ! – cô rúc vào lòng anh – Nhưng anh chỉ cần chờ thêm 4 ngày nữa thôi. Đến ngày thứ 5, em đã là của anh rồi... - Tinh Kỳ có thể cảm nhận thấy gương mặt cô nóng bừng áp vào ngực anh.

Chỉ cần nghe thấy 4 từ: “Em là của anh” của Tinh Vân. Tinh Kỳ đã quá đổi hạnh phúc, anh ôm cô vào lòng quên đi sự mong mỏi của 4 ngày sau. Hai người cùng ngủ cho đến 11h đêm. Chiếc đồng hồ báo thức kêu đều đều.

_Em không muốn xa Tinh Kỳ... - Tinh Vân ôm chặt lấy anh.

_Anh cũng vậy, nhưng biết làm sao được... là em nói mà – Tinh Kỳ vuốt ve má cô.

_Tinh Kỳ à... - cô càng ôm chặt hơn – em yêu anh nhiều lắm.

Từ trước đến nay, Tinh Vân rất ít khi nào nói câu này với anh. Điều này càng khiến anh tỉnh táo hơn để chuẩn bị cho những ngày xa nhau sắp tới. Anh buông cô ra, đứng dậy đi thay đồ.

Con Ferrari đậu lại trước nhà Tinh Vân. Hai người nhìn nhau chẳng nói lời nào cả. Tinh Vân mở cửa xe định đi xuống thì bị tay Tinh Kỳ níu lại. Anh ghì sát cô lại, hôn lên môi cô. Nụ hôn kéo dài hơn 10 phút. Tinh Kỳ hôn lên má cô một cái rồi buông cô ra. Môi cô như tan chảy cả vào trong đôi môi anh. Anh ôm siết lấy cô một cái cuối cùng rồi mở cửa xe đi xuống lấy vali cho cô. Anh đỡ cô đến tận thêm nhà mới chịu đi ra lại. Cô ôm anh thật chặt lại từ đằng sau.

_Ngốc à, em vào nhà đi. Nhớ anh thì cứ nhắn tin cho anh. Dù có bận bịu gì anh vẫn sẽ hồi âm nhiệt tình. – Anh gỡ đôi bàn tay của cô ra, xoay người lại ôm lấy cô – Anh cũng yêu em nhiều lắm! – Anh nói nhỏ vào tai cô và quay mặt đi, leo lên con Ferrari phóng thẳng về nhà, không dám quay đầu lại.

_Chị Tinh Vân – Hạ Hy vừa thấy cô vội ôm chầm lấy cô khi cô vừa bước vào nhà – em nhớ chị quá đi! Mọi người đều nhớ chị. Hôm nay em ngủ với chị nhé!

_Ừ, em lên lầu đi

_Đây, em xách lên cho chị

Cô bé xách lên trước. Cái điệu bộ của nó làm Tinh Vân bật cười.

Ngày thứ 1 qua đi đều đều.

Ngày thứ 2 cũng như vậy.

Ngày thứ 3 thì cả đám con gái kéo qua nhà cô chơi.

_Đây là quà cưới của em – Hạ Hy đưa ra một cái hộp nhỏ.

_Là gì vậy? – Tinh Vân nhìn cái hộp đầy tò mò.

_Chị mở ra đi! – Hạ Hy thúc.

Đó là một bộ đồ bơi màu xanh biển rất hớ hang. Cô bé có vẻ như được Tinh Kỳ tiết lộ sẽ đi tuần trăng mật ở đâu rồi.

_Em biết đi chị với anh Tinh Kỳ đi đâu à? Nói cho chị biết đi – Tinh Vân nài.

_Không được đâu! Anh Tinh Kỳ không cho em hé môi

Cả đám nhìn nhau bó tay. Đúng là Tinh Kỳ, ai anh cũng có thể khiến cho tuân theo răm rắp.

_Đây là quà của mình – Tuệ Châu đưa cái hộp quà còn bé hơn của Hạ Hy.

Cả đám cùng mở ra. Là... bộ nội y cũng màu xanh biển.

_Cám ơn cậu nhiều nhé! – Tinh Vân thì thầm – Nhưng sao cậu biết size của mình mà lựa thế?

_Anh Tinh Kỳ tiết lộ đấy – Tuệ Châu cười toe.

Hình như ai cũng đều bị Tinh Kỳ mua chuộc hết.

_Mà xin lỗi cậu nhé, tiệc cưới của cậu và Hoàng Vũ. Mình đã không đến dự - Tinh Vân cúi gằm mặt đầy ảm đạm.

_Có tổ chức đâu mà dự - Tuệ Châu nói thẳng ra.

_Sao? Anh Hoàng Vũ ... không tổ chức cho cậu à? – Cô hốt hải.

_Không, là mình không muốn. Có nhau là được rồi. Có đám cưới hay không thì cũng chỉ là hình thức thôi mà. Mình không quan trọng chuyện đó! – Tuệ Châu phẩy tay.

Tinh Vân thở phào, tưởng Hoàng Vũ vô trách nhiệm với Tuệ Châu. Cô liếc nhìn qua hộp quà cuối cùng của Á Mỹ. To đùng!!

_Tivi trong đó sao chị? – Hạ Hy lắp bắp.

_Không phải.

33. Chương 33

_Chứ là gì? – Tuệ Châu thắc mắc – Tủ lạnh à?

_Nghĩ sao thế? – Á Mỹ lắc lắc đầu.

Tinh Vân thò tay vào mở ra. Dưới đáy chiếc hộp là một cái đầm ngủ.

_Trời, sao mỏng te à? – Tinh Vân nhìn cái váy rồi tưởng tượng ra cái cảnh tượng Tinh Kỳ mà nhìn thấy cái này.

_Cái này là mặc trong đêm tân hôn nghe chưa? Còn cái này – Á Mỹ lục dưới cái váy ngủ là một cái đầm lưới.

Tuệ Châu nhanh tay chộp lấy giơ lên:

_Cái này cũng mặc được sao?

_Em mà mặc cái này thì thế nào trông cũng như con cá mắc lưới à xem! – Tinh Vân cười to.

_Này đừng coi thường thế nhé. Chừng nào mặc lên cho Tinh Kỳ xem rồi sẽ thấy... chất lượng ngay thôi! – Á Mỹ phản bác.

_Eo ôi... - Cả đám kêu lên.

Ngày thứ 4 thì cô không sao ngủ được. Tinh Kỳ tuy nói vậy nhưng cô vẫn chẳng dám nhấc cho anh lấy một tin từ đêm đó đến giờ. Bỗng cô thấy nhớ anh da diết. Nhớ cái mặt nâu như Bao Công của anh. Nhớ mắt anh nhìn cô đầy tha thiết. Tim cô đập rộn lên rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau khi thức dậy thì trong phòng cô đã có một đồng người. Nào là chuyên viên trang điểm, chuyên viên sửa chữa trang phục, chuyên viên mát xa, chuyên viên làm tóc, chuyên viên spa. Mọi thứ cứ rối tung kể từ khi họ vào nhà. Họ làm cô cảm thấy quá gấp rút. Đi xuống dưới cầu thang để ra xe đến nhà thờ mà cô cứ té lên té xuống. Trong lòng cô đầy hoang mang, lo sợ. Cô tưởng tượng ra đầy những cảnh đang đi mà cô té. Thật là xấu hổ! Đôi Jimmy Chou cao chót vót làm cô cảm thấy càng thiếu tự tin vô bờ bến. Trên tay cô là một bó hoa hồng trắng xen kẽ với những bông hồng trắng màu xanh dương. Tình yêu bất diệt ư? Tinh Kỳ thật là chu đáo quá! Nghĩ đến anh, cô lấy lại được đôi chút bình tĩnh.

Nhà thờ trắng muốt mọc lên giữa một rừng cây xanh bạt ngàn. Cô bước xuống xe hít thở không khí trong lành mà nó mang đến. Mẹ cô rưng rức khóc mặc cho cô nói rằng cô sẽ về với bà bất cứ lúc nào cô có thể. Nhưng bà vẫn cứ sụt sùi không ngừng. Cô hiểu mẹ cô rất thương cô nên mới như vậy. Cô cũng muốn khóc nhưng ông chuyên viên trang điểm ngồi kế bên không cho cô làm điều đó.

Chiếc váy cưới đầu tiên mà Tinh Kỳ đặt người may cho cô, tuy không đắt giá nhưng cô vẫn chọn nó để bước vào lễ đường. Vì đó là chiếc váy mà Tinh Kỳ thiết kế chứ không phải là Vera Wang hay ai khác cả. Cánh cửa lễ đường bật mở làm cô choáng ngợp. Ánh sáng từ ô cửa sổ hắt ra làm Tinh Kỳ trong bộ tuxedo màu trắng mà cô cứ ngỡ là thiên thần. Cô khoác tay vào tay ba cô. Ông phụ trách đưa cô đến chỗ Tinh Kỳ. Cô đã dẹp hết nỗi lo sợ, giờ đây cô chỉ muốn tiến thật nhanh đến chỗ anh.

Tinh Kỳ đứng đó trầm ngâm vì cô quá đẹp. Chuyên viên trang điểm đã làm thật tốt nhiệm vụ được giao. Từng đường nét trên gương mặt cô được tôn bật lên lộng lẫy. Chiếc váy quây ngang vai càng làm cho cô càng thêm trang trọng và rực rỡ.

Ba cô buông tay cô ra, ngồi lên hàng ghế đầu tiên. Tinh Kỳ lập tức đỡ lấy cô, giúp cô lên bậc thềm. Hai người còn không biết cha đang đọc gì ở trên kia. Chỉ còn nghe thấy tim họ loạn nhịp. Đến khi, cha hỏi: Con có đồng ý không thì hai người mới bật lên theo quán tính rằng con đồng ý. Tinh Kỳ đeo lại chiếc nhẫn đính hôn cho Tinh Vân, cô cũng đeo lại chiếc nhẫn dành cho nam cho Tinh Kỳ. Đến lúc cha tuyên bố: “Hai con chính thức là vợ chồng, con có thể...” thì điều mà Tinh Vân lo lắng nhất đã xảy ra. Đôi giày Jimmy Chou làm cô ngã nhào ra sau. Tinh Kỳ nhanh nhạy nắm lấy bàn tay cô, kéo cô vào lòng và đặt lên đôi môi cô một nụ hôn ngọt ngào. “hôn nhau...” – cha sứ vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, tuyên bố nốt.

Tinh Kỳ nhắc bổng cô lên. Mọi người kéo nhau ra khỏi nhà thờ, chờ lối cho đôi vợ chồng mới cưới đi. Con đường trải đầy hoa hồng. Lòng cô ngập tràn hạnh phúc. Cô tung bó hoa lên mà không để ý nó đã rơi vào tròng tay em gái mình. Tinh Kỳ cho cô lên xe. Anh phóng vù chiếc xe đi ra nhà hàng. Các vị khách cũng ngay lập tức lấy xe đi theo họ. Vừa đến nhà hàng thì ngoài trời đổ mưa tầm tã. Tinh Vân thay váy như đang trình diễn thời trang. Bộ váy nào cô mặc ra cũng khiến mọi người ngợp thở vì vẻ kiêu sa và cái giá đắt đỏ của nó.

_Tinh Kỳ à,... em đói quá! – Tinh Vân than thở với Tinh Kỳ.

_Ráng chịu một chút đi, tiếp hết khách chúng ta lên trực thăng. Anh đã kêu người chuẩn bị xong sẵn rồi. Chỉ cần phải uống rượu với ... 20 bàn nữa thôi – Tinh Kỳ thở dài nhìn những dãy bàn tiệc còn lại – Thôi, đi thay đồ nào – Anh kéo tay cô vào phòng.

_A... Đồ ăn... Kỳ Kỳ à, anh thật đáng yêu quá! – Cô cầm lấy cái đùi gà cạp lấy một miếng to.

_Anh cũng đói đến hoa cả mắt rồi đây – Tinh Kỳ ngồi xuống kế bên cô cùng ăn – nhớ là phải ăn nhanh lên nhé! Còn phải kịp giờ lên trực thăng đấy...

Tinh Kỳ nhìn Tinh Vân ăn như đứa trẻ chết đói. Anh bật cười. Bộ dạng ngộ nghĩnh nào của cô đối với anh cũng thật đáng yêu. Tinh Vân như nhận ra được điều đó. Mặt cô đỏ ửng lên.

_Sao cứ ... nhìn em chăm chăm...?

Tinh Kỳ thấy cô càng dễ thương. Anh càng thích thú chọc cô.

_Thì sao nào. Em quên mất tối nay sẽ xảy ra chuyện gì à? – Anh mơn trớn từ má cô xuống cổ.

_Tinh Kỳ à... đừng mà... - Tinh Vân bắt đầu gấp gáp.

Anh càng cảm thấy thú vị.

—Em thật là nhát gan. Vậy thì tối nay ... sao mà... sinh con cho anh được? - Tinh Kỳ tiếp tục rê các ngón tay xuống vai cô, cổ tình tuột một dây áo của cô xuống.

Cô hốt hoảng ra khỏi ghế ngồi, đánh rơi cả miếng thịt đang cầm trên tay. Tinh Kỳ cười nghiêng ngả trước hành động đó của cô. Anh cười chảy cả nước mắt.

—Àu Tinh Kỳ... Anh.... - Tinh Vân biết mình đang bị Tinh Kỳ trêu chọc. Cô đe dọa lại - Em nhát gan. Vậy thì tối nay đừng động đến người em nữa!

—Ấy, ấy, ...thôi mà - Tinh Kỳ vội chạy ra ôm lấy cô, lắc lắc người dỗ ngọt - Anh xin lỗi mà! Thôi, ăn xong rồi thì em thay đồ đi, tiếp hết 20 bàn còn lại nữa thôi.

Tinh Vân lại tiếp tục phải thay đồ, chỉ tiếp 20 bàn mà cô đã phải thay đến 5 cái váy cưới. Tiếp xong thì đồng hồ đã chạm mốc 11h đêm. Tinh Kỳ nhanh chóng cho cô thay đồ và đưa cô ra sân bay Tân Sơn Nhất, nơi chiếc phi cơ của anh đã đậu sẵn. Hai người lại ăn tiếp một đồng đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn trên đó. Anh và cô đều đã thấm mệt vì phải chạy đi chạy lại. Tinh Kỳ đã phải uống rất nhiều rượu thay cho cô nên càng mệt hơn. Cả hai người dựa lưng vào ghế, dựa đầu vào nhau, đánh một giấc say nồng từ khi phi cơ cất cánh.

[/b]Cannes, 1h đêm

Tinh Kỳ thức dậy trước khi phi cơ đến nơi vài phút, cô vẫn còn ngủ say như chết. Tinh Kỳ nhìn cô ngủ cũng không nỡ đánh thức cô dậy. Từ chỗ phi cơ ra taxi về khách sạn, anh đã bế cô hết và xách cả một lô hành lý.

Cô ngủ say quá. Tinh Kỳ đặt cô xuống giường rồi cô vẫn chưa chịu dậy. Anh đành tranh thủ tắm rửa. Tắm xong, anh nhìn cô ngao ngán. Cô ngủ thế này thì làm ăn gì được cơ chứ. Anh tiếc nuối đặt lưng xuống giường ngủ. Ôi, cái đêm tân hôn!

Cô vừa nhìn thấy anh ngủ, lập tức chạy vào phòng vệ sinh để tắm rửa và thay cái đầm ngủ mà Á Mỹ tặng. Cô nàng là con gái của chủ tịch tập đoàn đồ lót nổi tiếng cơ mà, thua mỗi Victoria's Secret trên thế giới. Tinh Vân ngấm mình trong gương. Quả thật, chiếc váy này rất đẹp, có thể phô hết những đường cong cơ thể cô ra nhưng đồng thời lại rất kín đáo, che đi được những chỗ cần che. Cô đi ra, leo lên giường, bật cái đèn ngủ hai bên giường lên. Cô ngồi lên người anh. Anh lúc ngủ trông như một nam thần vậy. Thật điển trai. Cô hôn lên đôi môi anh thật nồng nhiệt để đánh thức anh dậy. Anh cuối cùng cũng chịu mở mắt ra.

—Anh không định làm gì em thật sao? - Tinh Vân ôm lấy anh, tay cô vuốt ve cơ ngực cường tráng của anh.

—Em tưởng em qua mặt được Áu Tinh Kỳ này sao? - Tinh Kỳ ngay lập tức lật ngược người đè cô xuống mặt nệm giường.

Anh úp mặt xuống cổ cô, hai tay luồn qua váy, vuốt ve tấm lưng trần của cô.

—Khoan đã ... Tinh Kỳ... - cô đột nhiên đẩy anh lên.

—Em sao vậy? - Anh liền ngừng lại.

—Em... sợ... Nhẹ và từ từ thôi... - cô lí nhí trong miệng, thậm chí còn không đủ can đảm nhìn vào đôi mắt của anh.

—Ừ - Tinh Kỳ áp xuống, làm cô bớt sợ bằng một nụ hôn trên môi.

Nụ hôn nóng bỏng ấy tan nhẹ trong miệng cô đầy ngọt ngào. Anh ôm thật gọn cô trong hai cánh tay rắn chắc của mình. Bờ môi anh hôn nhẹ lên từng đốt cơ thể của cô. Cô thoáng rung mình. Cổ họng cô phát ra những âm thanh khe khẽ càng kích thích Tinh Kỳ. Anh càng dồn dập, hơi thở cô càng gấp gáp. Anh cười đầy thỏa mãn và hạnh phúc khi một vệt máu thấm xuống tấm ga giường. Tinh Vân mím chặt môi để ngăn thốt lên tiếng kêu đau. Từ khóe mắt cô, những giọt nước mắt khẽ rơi. Anh thấy vậy đầy lo lắng, hôn nhẹ lên đôi mắt cô. Tay anh luồn xuống, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ. Và cứ thế, hai người tan vào nhau.

[/b] 3 tuần sau

—Về nước rồi sao? Nhanh thế? - Tuệ Châu hỏi.

_Ừ... - Cô trả lời.

_Đi chơi được nhiều không chị? - Hạ Hy hớn hở - em nghe anh Tinh Kỳ nói sẽ đưa chị đi biển Cannes, sau đó đi tham quan Bora Bora và cuối cùng quay về Paris.

_Thật ra... chưa đi được đâu cả... - Cô thở thở.

_Chắc là ở trong khách sạn không chứ gì? - Á Mỹ cùng cả bọn cười òa.

Cô không trả lời gì cả, đồng nghĩa với đúng.

_Đây là quà của mọi người - Tinh Vân xách lên để 4 chai nước hoa trên bàn.

_Sao tốt đột xuất thế? Làm gì sai với tụi mình à? - Tuệ Châu chất vấn, nhìn bốn chai hàng hiếm của Channel trên bàn.

_Làm gì thì mau khai ra đi - Á Mỹ chăm chăm nhìn cô.

_À... Chuyện là... mấy bộ đồ mà mọi người tặng cho em đó... Tinh Kỳ vừa nhìn thấy em mặc... đã xé rách tươm rồi... - Tinh Vân cúi gầm xuống.

Ba người kia nghe xong thì đưa miệng chữ a, đưa mồm chữ o.

_Vậy là may rồi, chứng tỏ là Tinh Kỳ không có vấn đề về giới tính! - Á Mỹ phán ột câu xanh rờn.

_Đúng đó, Tinh Kỳ ở với cậu suốt 7 tháng trời mà hai người chẳng làm gì nhau như vậy là giỏi lắm rồi! - Tuệ Châu gật gù.

_Nhưng nhờ vậy mà mới có quà tặng chị em mình nè - Hạ Hy giơ chai nước hoa lên.

_Cũng đáng lắm! - Á Mỹ cầm lên ngửi thử mùi.

Tinh Vân chờ mãi mà không thấy Tinh Kỳ về. Đã hơn 8 giờ tối rồi.

_Cô chủ à, cô ăn trước đi, chắc cậu chủ bận nên không về được! - Ông quản gia nói.

_Ba Tinh Kỳ đi đâu rồi bác?

_Ông ấy thấy cậu Tinh Kỳ về, cũng xách vali đi du lịch rồi. Kêu giao toàn bộ công ti cho cậu chủ tập làm quen với chức chủ tịch tập đoàn. Ông chủ nói chừng nào cô chủ hoàn thành lời hứa với ông thì cậu chủ lập tức sẽ lên thay ông làm chủ tịch - Ông quản gia tường thuật.

_Vâng... - cô đột nhiên cảm thấy choáng váng, xây xẩm cả mặt mày. Chắc là áp lực chất chồng quá. Lỡ đâu cô bị vô sinh thì sao? Vậy thì mãi mãi Tinh Kỳ sẽ không thừa kế và Hạ Hy bị đuổi học sao? - Cháu thấy hơi mệt một chút. Chừng nào anh Tinh Kỳ về, bác gọi cháu xuống ăn cơm nhé!

_Vâng thưa cô chủ.

Cô vừa nằm lên giường một lúc thì đã ngủ thiếp đi.

_Vợ à, anh về rồi đây! - tiếng Tinh Kỳ thì thầm bên tai cô làm cô giật mình tỉnh giấc. Mùi hương trên người anh xộc vào mũi cô. Cô chợt thấy khó chịu. Anh mới tắm xong.

Cô dụi mắt. Đã 12h rồi.

_Anh về trễ vậy sao? - cô thấp thỏm.

_Ừ, ... công ti nhiều việc quá! - Tinh Kỳ mau chóng thay đồ.

_Anh ăn cơm chưa? - Tinh Vân nhỏ nhẹ hỏi.

_Chưa, không có vợ sao anh dám ăn tối ở ngoài cơ chứ? - anh bế bổng cô lên, xoay một vòng.

_Em cũng chưa ăn, chờ anh về đó - cô nheo mũi anh.

_Anh biết nên anh đã cố gắng về sớm rồi đây... Nhưng xem ra vẫn trễ. Để vợ chờ lâu, anh xin lỗi - Tinh Kỳ làm mặt ăn năn - Thôi, để anh bế vợ xuống ăn cơm...

Tinh Kỳ gấp thật nhiều thức ăn cho cô. Ngược lại, cô cũng gấp cho anh quá trời. Hai người nhìn nhau mỉm cười. Đúng là vợ chồng mới cưới có khác. Ăn xong, Tinh Kỳ giúp cô rửa bát đĩa vì cô không muốn đánh thức mấy cô người làm dậy. Anh lại bế cô lên phòng. Anh ôm lấy cô ngủ.

_Tinh Kỳ... - cô khua anh dậy.

_Có chuyện gì à? - Tinh Kỳ lấy tay vuốt lên má cô.

_Lỡ... em bị vô sinh thì sao? ...

_Ấy, ấy... em lại nói bậy rồi - Tinh Kỳ lập tức bịt miệng cô lại.

_Em đang hỏi anh đang hoang chứ bộ - Tinh Vân gỡ tay Tinh Kỳ ra.

_Anh sẽ lấy người khác! - Tinh Kỳ trả lời tỉnh queo.

_Thật sao? - Tinh Vân nhìn như sắp khóc.

_Ngốc, em dễ tin quá à! Không sinh được con thì chúng ta nhận con nuôi.

_Vậy lỡ bây giờ em đang mang trong bụng đứa con của anh thì sao?

_Không được, anh không thích - Tinh Kỳ trả lời chắc nịch làm cô xịu mặt xuống.

_Sao vậy chứ?

_Dạo này công ti rất lu bu. Anh đang lo làm cho công ti lên hạng nhất châu Á. Anh sợ nếu em có thì thứ nhất là anh sẽ không có thời gian chăm sóc cho em và thứ hai là anh sẽ bị áp lực, không tập trung được.

_Vậy thì em phải cố mang thai ngay bây giờ mới được! - Cô cười khúc khích.

Tinh Kỳ cũng cười theo và ngủ lúc nào không biết.

34. Chương 34

Sáng hôm sau, cô dậy thì đã không thấy anh ở cạnh. Cô chợt thấy nhớ những ngày hai đứa ở Pháp. Thật hạnh phúc biết bao. Giờ thì cô thấy thật trống trải.

Mấy ngày sau cũng vậy, Tinh Kỳ luôn ở trong tình trạng đi sớm về khuya. Có đêm thậm chí không về nhà, có đêm thì say khướt.

_Dạo này, Tinh Kỳ và em có hoạt động gì về đêm không? - Á Mỹ lo lắng hỏi

Tinh Vân ngán ngẩm lắc đầu.

_Vậy chắc Tinh Kỳ đã có người phụ nữ khác ở ngoài rồi... - Tuệ Châu không ngần ngại nói thẳng.

Tinh Vân cũng bồn chồn không kém. Cô cũng biết là như vậy. Không thể trách Tuệ Châu được, trước giờ Hoàng Vũ có bận bịu mấy thì vẫn luôn về trước 10h để ăn cơm cùng vợ. Chủ nhật thì luôn dẫn Tuệ Châu đi chơi. Cô nhìn thấy được điều đó trong mắt Tuệ Châu mà phát ghen lên được.

Tối hôm đó, Tinh Kỳ về muộn. Cô diện một cái váy ngủ thật gợi cảm nhưng đã bị anh từ chối thẳng thừng.

_Tinh Vân à, tha cho anh. Anh mệt lắm rồi!

Anh nói xong thì lăn ra ngủ, làm cô càng cảm thấy bất an hơn.

Đêm đó, cô đang ngủ thì bị chuột rút chân bên trái. Bình thường anh ôm cô vào lòng ngủ, thì sẽ biết ngay, lo lắng xuất xoa và tìm đủ mọi cách chữa cho cô. Nhưng hôm nay, anh đã không... Cô bật khóc. Anh vẫn ngủ say như chết.

Sáng cô dậy, như thường lệ đã không thấy anh. Trưa cô buồn đi dạo quanh các con phố. Cô dừng lại ở một quán cà phê. Đang phân vân không biết có nên vào hay không thì thấy qua cửa kính là Tinh Kỳ và một cô gái khác. Họ đang nói gì đó với nhau. Tinh Kỳ nhìn thật sự rất vui vẻ với cô ta, khác hẳn thái độ hôm qua anh đối với cô.

Đêm hôm đó, anh lại vắng về trễ. Vào đến phòng thì thấy cô đang khóc nức nở.

__Âu Tinh Kỳ, anh thật quá đáng! – Tinh Vân hét vào mặt anh.

__Em lại làm sao nữa thế? Anh đi làm về, chưa đủ mệt hay sao? – Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

__Trưa nay, em bắt gặp anh đang hẹn hò cùng một cô gái khác...

__Đó là đối tác của anh – Anh phán ột câu cụt lủn rồi đi ra khỏi phòng.

Tinh Vân tức giận cầm một cái gối ném vào cánh cửa. Bình thường Tinh Kỳ có vậy đâu. Anh luôn an ủi, ôm cô vào lòng, hoặc làm một điều gì đó khiến cô cảm thấy ngọt ngào, dễ chịu và tin tưởng tuyệt đối. Bây giờ thì anh phũ phàng như vậy, mặc kệ cô khóc lóc. Chắc là anh chán ghét cô rồi nên mới vậy. Cô nghĩ đó là do lúc trước anh chưa có được cô nên tìm mọi cách cưỡng đoạt, còn hiện nay thì cô đã là của anh. Anh ăn hết, vứt đi. Cô cứ thế khóc với những suy diễn của mình. Cô chờ anh vào xin lỗi cả đêm và kết quả là cả đêm, anh không bước vào phòng ngủ. - Cô chủ, có cậu Kiến Bằng mới về nước muốn gặp cậu chủ - Tiếng một cô người làm vang lên làm cô giật mình ra khỏi suy nghĩ.

Cô thay đồ và xuống nhà, không khỏi giật mình khi thấy Kiến Bằng.

- Tinh Vân, lâu rồi không gặp em... - Kiến Bằng thấy cô liền ôm lấy – xin lỗi em vì đã không dự được hôn lễ của em và Tinh Kỳ.

- Không... không sao – Tinh Vân cố tìm lại giữa Kiến Bằng ngày xưa và bây giờ - Anh trông thật khác...

- Đương nhiên rồi. Em xinh đẹp ra nhỉ? Nhưng trông sắc mặt không được tốt lắm. Tinh Kỳ làm em không vui à?

Vẫn cái kiểu bắt thóp ấy, Kiến Bằng...

Cô không trả lời gì cả làm cho Kiến Bằng hiểu ra tất cả.

- Sao ngày đó anh đi lại không nói gì với em cả?

Kiến Bằng đang uống ngụm nước mà sắc muốn bắn hết cả ra.

- Gì cơ? – Anh ngạc nhiên hỏi lại.

Đôi mắt sẫm màu này thì đúng là của anh rồi. Anh trông còn chừng chạc hơn Tinh Kỳ rất nhiều.

- Sao hồi xưa đó, anh đi sang nước ngoài mà không nói gì với em cả? – Tinh Vân nhắc lại lần nữa.

Kiến Bằng trở mắt ra nhìn cô. Một lát sau, anh lấy lại bình tĩnh.

- Là Tinh Kỳ, hóa ra là nó! – Anh động cái ly xuống thật mạnh. Nó như muốn vỡ làm đôi.

- Sao vậy ạ? – Tinh Vân hoảng hồn.

Anh chợt ôm chầm lấy cô, giữ cô lại trong tay anh thật chặt.

- Kiến Bằng... Sao lại... - Cô cố thoát ra khỏi anh, ai ngờ lại đi ôm nhau trước mặt cả đám người làm và ông quản gia như thế, thật mất mặt.

- Anh thích em. Ngày đó anh đã muốn nói ra... - Kiến Bằng nói vào tai cô. Dù chuyện đã xảy ra khá lâu, nhưng sao những lời nói đó lại làm tim cô loạn nhịp. Cô khựng lại để cho anh ôm.

- Anh, mau bỏ vợ em ra! – Một âm thanh quát lên. Kiến Bằng lập tức bị giật ra khỏi người cô.

- Mà còn tư cách nói câu đó với tao sao? – Kiến Bằng vung tay ra khỏi tay của anh.

Tinh Kỳ quay qua phía Tinh Vân. Ánh mắt anh đầy vẻ sợ sệt. bé công thi đại học em à! Chị phải bye bye laptop w mạng dt trong vòng 2 năm nữa. Ráng chờ hén. Chắc mãi đến lúc đó mới viết tiếp đc đại lộ danh vọng

- Anh đã nói gì với cô ấy? – Tinh Kỳ lại gầm lên.

- Tao nói mày là một thằng dối trá – Kiến Bằng xô ngã Tinh Kỳ.

Tinh Vân hốt hoảng chạy lại chỗ anh.

- Kiến Bằng, anh... - cô đỡ Tinh Kỳ dậy.

- Hôm đó, Tinh Vân à... - Kiến Bằng nắm chặt lấy cổ tay cô – Tinh Vân à... Anh đã tỏ tình với em... Thật đấy, hôm trước đó anh có nhờ ông quản gia nói lại với em giùm anh rằng anh thật sự rất thích em. Và nếu em cũng thích anh, hãy tìm anh trước ngày mai, khi anh đi Mỹ. Anh cá chắc rằng nó, chính nó đã ... kêu ông ta không được nói lại với em.

- Tôi... tôi... - ông quản gia ấp a ấp úng.

Tinh Vân nghe như sét đánh bên tai. Cô nhìn Tinh Kỳ đầy oán hận.

- Tinh Kỳ,... sao anh có thể...? – Cô bật khóc, khụy xuống.

- Anh xin lỗi, vì anh quá yêu em... Anh không thể nhường em cho Kiến Bằng – Tinh Kỳ ôm chặt lấy cô.

Cô đã xô anh ra và chạy nhanh lên lầu. Nước mắt cô thấm ướt cả chiếc váy. Cô nhớ lại:

Chiều hôm đó mưa rất to. Cô nhớ hình như đã nghe được tin Tinh Kỳ đang quen với một cô gái khác trong trường. Cô run rẩy nấp dưới chiếc ghế đá sân trường. Nước mắt hòa với nước mưa ướt đầm.

- Cô bé à, em sao thế? – Cái chất giọng trầm ấm đó vang lên.

Tay cô vẫn ôm chặt con búp bê vải mà Tinh Kỳ tặng cho. Cô bé không nói gì òa lên khóc.

- Em muốn ăn gì không? Đi ăn kem với anh nhé!

Người đó khoác cho cô cái áo của anh ta. Nụ cười anh ấy thật ấm, khiến người ta thấy dễ chịu vô cùng.

- Àu Kiến Bằng, anh tên là Âu Kiến Bằng. Vừa nãy anh đi đón Âu Tinh Kỳ về nhưng thằng bé đã về trước rồi – Kiến Bằng trả lời một loạt các câu hỏi mà Tinh Vân đặt ra trong đầu.

Nếu nói Tinh Kỳ là mối tình đầu của cô thì Kiến Bằng chính là người thứ hai làm cô rung động. Anh thấy con búp bê vải của cô ướt nhẹp thì tặng cho cô một con gấu nhồi bông to hơn, làm cô cười toe toét. Năm đó cô học lớp 6, Tinh Kỳ học lớp 10. Anh thấy cô cứ quần quít mãi với con gấu của Kiến Bằng. Anh tìm mọi cách giật nó ra khỏi cô. Và đỉnh điểm là giờ ra chơi, cô để con gấu trong học bàn. Anh đã ném nó qua cửa sổ làm cô khóc mãi, cho đến khi Kiến Bằng lên đỡ và dắt cô đi mua con khác thì cô mới chịu nín. Thời gian đó là thời gian cô ghét Tinh Kỳ nhất. Anh ấy lúc nào cũng giành những món đồ mà Kiến Bằng tặng cho cô. Kiến Bằng và cô đi ăn ở dưới căn tin cũng bị anh thấy ột xô nước.

Còn có một đợt thấy anh và Kiến Bằng đánh nhau trong trường nữa. Tinh Vân thấy bác Âu la Tinh Kỳ quá trời. Còn Kiến Bằng thì không sao do ba mẹ anh đang ở Mỹ. Tinh Kỳ không thềm nói chuyện với cô nữa, vì người đầu tiên cô chạy tới lúc thấy đánh nhau là Kiến Bằng chứ không phải là anh. Mấy tháng sau, đột nhiên Kiến Bằng biến mất. Chỉ đến khi Tinh Kỳ nói với cô rằng anh ấy đã đi sang nước ngoài, cô mới biết chuyện. Cô khóc sụt sùi suốt 3 ngày 3 đêm. Hóa ra người đó là Tinh Kỳ. Anh đã ngăn cản cô đến với Kiến Bằng.

Nếu không, biết đâu, chồng cô bây giờ không phải là Tinh Kỳ mà chính là Kiến Bằng. Chợt bụng cô thấy đau nhói. Tay cô bám chặt vào tấm ga giường. Mồ hôi trán chảy ra như tắm.

- Tinh Vân, em sao vậy? Để anh gọi bác sĩ – Tinh Kỳ lo lắng, vội bế cô lên giường.

- Anh đi ra đi. Tôi không cần anh lo. Anh đi đi – Tinh Vân xô anh ra.

Một lúc sau, bác sĩ đến nhưng cô không cho khám. Ông ta đành lăm lăm ra về. Tinh Kỳ tức giận nhưng chẳng dám làm gì cô.

- Hân ta quan trọng với em vậy à? – Anh gầm lên, đẩy hết đồng đồ trên bàn xuống.

Cô không nói gì cả, vẫn cứ thút thít khóc. Điều đó càng như khiêu khích Tinh Kỳ. Anh tiếp tục đập phá phòng ngủ làm đám người làm và ông quản gia chết khiếp. Anh hất mạnh làm cho tấm ảnh cưới trên đầu giường vỡ tung. Đó là những tấm ảnh mà Tinh Kỳ muốn đi tuần trăng mật rồi chụp luôn lấy cảnh trên bãi biển ở đó cho chân thật. Cô nhìn thấy tấm hình vỡ nát trên sàn, vội cúi xuống nhặt từng mảnh vỡ. Nước mắt cô rơi còn nhiều hơn khi này. Cô cảm giác như cuộc hôn nhân của cô đang đổ vỡ như tấm hình cô cầm trên tay.

- Em thích thì đi mà theo Âu Kiến Bằng. Nhà này không có em vẫn sống tốt. Thích thì chúng ta ly dị – Tinh Kỳ nói xong liền rời nhanh khỏi phòng và ra khỏi nhà.

Chỉ còn lại mình cô với đồng vỡ nát. Cô mở cánh cửa tủ, vơ lấy một xấp quần áo nhét vào vali. “Hết, hết, hết thật rồi!” – Những từ đó cứ tua đi tua lại trong tâm trí cô. Cô lấy giấy bút ra ghi tờ đơn ly hôn và ký tên vào. Nước mắt vẫn cứ rơi. Cô ra khỏi căn biệt thự lạnh lẽo đó, đi bộ ra đến ngoài phố. Đầu cô bỗng nhiên đau nhức nhối. Cô ngã lún trên sàn đất.

Khi tỉnh dậy thì đã nằm trên một chiếc giường êm ái. Căn phòng đẹp đẽ này làm cô nhớ đến phòng khách sạn mà Tinh Kỳ và cô đã đi hưởng tuần trăng mật. Cô bật khóc.

- Em dậy rồi à? – Giọng nói quen thuộc ấy vang lên.

Kiến Bằng tiến đến chỗ cô đang nằm, tay khoắc khoắc ly sữa.

- Uống đi nè – Anh đưa cho cô.

Tinh Vân nhận lấy, không nở từ chối lòng tốt của anh.

- Thằng Tinh Kỳ nó không biết em đang mang thai à?

35. Chương 35

Tinh Vân suýt sặc.

- Sao cơ ạ?

- Vừa nãy bác sĩ nói với anh là em thiếu một chút nữa thôi là mất đứa bé rồi. Cái thằng này... Thật là... - Anh ngán ngẩm quay qua nhìn cô đang hết sức ngạc nhiên – Vậy là em cũng không biết rằng mình đang có thai?

Tinh Vân lắc nhẹ đầu cười trừ nhìn anh.

- Xem ra anh hết hi vọng thật rồi! – Kiến Bằng thở dài – để anh gọi nó đến đón em về.

Kiến Bằng vừa rút điện thoại ra. Tinh Vân liền ngăn lại.

- Đừng anh...! Em không muốn...

- Là con của nó nữa mà, đâu phải con của mình em? – Kiến Bằng nhìn cô, lại thôi không hỏi nữa – Thôi được rồi, em nghỉ đi. Anh ngủ ở phòng khách là được rồi. Ráng giữ gìn sức khỏe đấy!

Nhìn tướng anh lủi thủi ra phòng khách, cô bật cười. May là Tinh Kỳ đã gỡ mấy con chíp ra khỏi đồng quần áo của cô hết rồi. Nếu không chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

1 tuần sau

- Tuệ Châu, em có nghe tin gì của Tinh Vân không? Anh lo cho cô ấy quá! – Đây là lần thứ 200 Tinh Kỳ gọi cho cô để hỏi thăm tin tức.

- Em không biết thật mà. Anh không tin thì hỏi chồng em ấy! – Tuệ Châu ngán ngẩm trả lời đi trả lời lại duy nhất một câu.

Tinh Kỳ một lần nữa lo lắng cúp máy. Điều anh nghi ngờ chính là cô vợ nhỏ của anh đang ở trong khách sạn cùng với người anh họ Âu Kiến Bằng của anh. Nhưng anh cố để không lộ ra rằng mình đang lo lắng

hay tức phát điên vì cô trước mặt Kiến Bằng vì sợ sẽ nhìn thấy nụ cười đắc thắng sẽ hiện lên trên mặt anh ta. Anh thật sai lầm khi gỡ con chip đó ra khỏi máy bộ đồ của cô.

Tiếng gõ cửa làm anh giật mình.

- Thưa phó chủ tịch, cô Ân đang chờ bên dưới để ký hợp đồng.

Anh đứng lên và đi ra khỏi phòng.

- Chào cô Ân Nhã Trí!

- Chào anh, tôi muốn ra quán cà phê đằng kia – cô ta chỉ.

Anh đang tự hỏi sao lúc nào cô ta cũng phải tỏ thái độ như vậy. Đến khi ra quán cà phê thì cô ta lập tức quay ngoắt 180 độ thành một con người cực kỳ nhiệt thành và có khiếu hài hước. Anh cũng không biết phải nói sao với cô gái này. Nhưng nói về ấn tượng, cô ta là cô gái ấn tượng nhất mà anh từng gặp. Tuy nhiên cái sự kiêu kỳ của cô thì chẳng dễ chiều chút nào.

- Vậy, cô cuối cùng cũng muốn ký hợp đồng với công ty chúng tôi? – Anh gọi đồ uống xong quay qua cô ta.

- Tất nhiên, tôi nghe nói anh và vợ đã chia tay. Tôi thấy tội nghiệp nên muốn lấy bản hợp đồng để bù đắp.

- Này, ai nói với cô rằng chúng tôi đã chia tay rồi chứ? – Tinh Kỳ như bị chọc trúng vết thương, lập tức nổi giận đùng đùng.

- Chính thái độ của anh đã nói lên điều đó – Cô ta nháy mắt với anh và mau chóng đổi chủ đề - Bản hợp đồng đâu?

Anh rút ngay ra bản hợp đồng trong cái bì nhựa màu xanh. Anh quan sát cô ta không cần đọc qua điều lệ đã ký luôn. Đúng là khinh người quá đáng!

- Cô...

- Tôi thế nào? Nếu tôi không thế này, làm sao có khả năng chinh phục Âu Tinh Kỳ anh chứ? Chẳng phải anh bỏ vợ anh là vì tôi sao? – Cô ta nâng cằm anh lên.

Sự tự tin của cô ta làm anh bật cười nghiêng ngả, anh rút vội cái hợp đồng vào trong cái bì sơ mi.

- Xin lỗi nhé, cô tự tin quá rồi! – Anh rút đầu ra khỏi bàn tay của Ân Nhã Trí.

Trong lúc quay đầu, anh nhìn lướt qua cửa sổ có một hình bóng nào đó quen quen. Anh tua lại trong đầu mình hình ảnh ban nãy. Tinh Vân... Là cô. Đúng là cô ấy. Anh nhớ ra có lần cô ấy khóc vì thấy anh qua lại với Nhã Trí. Cô ấy biết anh và Nhã Trí đang ngồi đây. Chắc vì nhớ anh nên cô ấy mới ra đây nhìn trộm. Anh ngay lập tức đứng dậy phóng ra ngoài quán cà phê.

- Tinh Vân, Tinh Vân... - Anh gọi to giữa phố đông làm ai nấy đi qua đều nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ. Anh chạy đi chạy lại xung quanh quán cà phê để tìm nhưng không thấy đâu. Chợt lúc ra đến vỉa hè, anh nhìn thấy chiếc BMW màu đỏ đang đỗ lại. Anh đoán chắc đó là Kiến Bằng và người ngồi trên đó có thể là vợ anh. Anh không thể nào hoa mắt được. Anh vội chạy ra thì con BMW đã lao vút đi.

Khác với những người khác. Tinh Vân mang bầu không nghe nhạc của Mozart mà toàn nghe nhạc Beethoven và ... Châu Kiệt Luân. Cô cũng chẳng hiểu sao cô lại ghiền nghe mấy thứ này.

- Em có muốn đi ăn gì không? – Kiến Bằng nhìn cô ngồi đằng sau lúc lắc mà bật cười – Đang nghe bài gì thế?

- Dạ khúc của Châu Kiệt Luân ạ. Em thèm ăn bún thịt nướng và... - Tinh Vân ấp úng một hồi

- Và gì? – Kiến Bằng hỏi lại.

- Vú dê nướng – Câu trả lời của cô làm Kiến Bằng suýt chút nữa tông vào cái xe đằng trước vì cười.

Quán vú dê đông nghịt người. Tinh Vân thấy cũng có nhiều người mang bầu như mình, đi ăn chung với chồng. Người chồng luôn tay gấp cho bà vợ ăn trông rất là hạnh phúc. Trong khi cô thì... Đột nhiên cô thấy tủi thân vô cùng. Nước mắt cô rơm rớm. Kiến Bằng nhận ra được điều đó.

- Em tử tế thì sao không về với Tinh Kỳ đi? Đây để anh gấp cho! – Kiến Bằng đưa một miếng thịt vào bát cô.

Cô nhìn anh đầy cảm kích.

- Nếu anh nói anh vẫn còn rất thích em. Liệu em có đồng ý...

- Kiến Bằng, em hiểu chúng ta lúc trước có rất nhiều tình cảm sâu đậm. Em biết là vì Tinh Kỳ đã chia cắt nhưng... em mới hiểu được rằng trong tim em lúc này chỉ còn lại Tinh Kỳ thôi. Đừng trách em... - Tinh Vân ngắt lời anh.

- Không sao, anh hiểu mà... Anh vẫn sẽ là anh họ của em chứ nhỉ? – Kiến Bằng cười.

Cô cũng cười toe vì câu nói này của anh. Đúng là Kiến Bằng, lúc nào cũng hiểu được cô làm cô rất nhẹ nhõm. Bên anh ấy thật dễ chịu.

Tinh Kỳ như bản loạn. Rõ ràng là vợ anh đang ở cùng với Kiến Bằng. Anh như lộn hết gan tiết lên được. Nhớ lại hồi xưa nếu anh không ra tay thì có lẽ cô cũng chẳng còn là của anh mà nay đã là của Kiến Bằng mất rồi. Có khi nào “Tình cũ không rủ cũng tới không”. Anh vò đầu bứt tai, giờ thì chẳng còn tâm trí đâu để mà lo cho công việc nữa rồi.

Anh quyết định ngày mai sẽ đến nhà của Kiến Bằng.

- Kiến Bằng anh đi đâu vậy? – Tinh Vân bị tiếng loạch quạch trong phòng tắm làm tỉnh dậy.

- Sáng sớm này anh có việc phải đi ra ngoài. Em ở nhà ngoan nhé! – Tiếng Kiến Bằng từ trong toilet vọng ra – anh hứa sẽ về sớm.

Kiến Bằng phóng ra khỏi phòng khách sạn. Tinh Vân buồn ngủ quá lại kéo gối ngủ tiếp. Nhưng chưa đầy nửa tiếng sau thì lại có tiếng gọi cửa. Cô cứ nghĩ là mấy cô phục vụ phòng đem đồ ăn sáng lên. Cô vươn vai, dụi mắt đứng dậy. Tiếng đập cửa vẫn không ngừng vang lên thúc giục. “Phục vụ gì mà bất lịch sự quá!”

- Cô nghĩ nhầm.

Cánh cửa mở ra. Hai mắt cô như muốn rơi xuống đất khi người đứng ở đó là Âu Tinh Kỳ. Cô vội đóng cửa lại. Tinh Kỳ biết được ý định đó nên lập tức lách vào trong. Anh giờ mới là nỗi giận thật sự. Dù biết trước là cô đang ở đây nhưng khi tận mắt thấy được cô vợ của anh chung phòng khách sạn với một gã đàn ông khác. Anh không khỏi lộn lộn. Tinh Vân có thể nhìn ra điều đó trong ánh mắt anh. Cô run lẩy bẩy. Anh thì lại nghĩ cô có tật giật mình. Anh không nói không rằng vào trong phòng xách cái vali của cô ra và vác cô lên vai như vác bao tải. Cô vùng vẫy nhưng anh không chịu buông. Anh khóa trái cửa phòng lại, nhanh chóng đưa cô ra khỏi khách sạn.

- Âu Tinh Kỳ bỏ em xuống – Tinh Vân nhấn mạnh từng chữ.

Anh lập tức thả cô xuống ghế sau xe, đóng cánh cửa xe một cái rầm. Anh nhét vali vào cốp và ngồi lên ghế trước. Cô tự hỏi sao không ai ngăn cản anh nhỉ? Trông cô không giống nạn nhân của một vụ bắt cóc sao?

Chiếc xe vào trong căn biệt thự. Chẳng hiểu sao cô lại có cảm tưởng như mình đang đi gần đến chỗ chết vậy. Mặt Tinh Kỳ đỏ ửng sát khí. Anh xuống xe lại vác cô lên vai và xách cái vali lên lầu.

- Âu Tinh Kỳ... - cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đám người làm lại được dịp xì xầm to nhỏ.

Tinh Kỳ thả cô xuống giường. Anh lật ngửa cô ra. Anh úp mặt vào cổ cô. Không hiểu lúc đó đầu óc cô để đi đâu mà chẳng thèm quan tâm anh đang làm gì. Tấm ảnh trên bàn đã được sửa lại, treo rất đẹp. Đường như phòng ngủ đã được sửa lại, đây áp những tấm ảnh cưới của cô và anh. Trên bộ ghế sofa là một tấm ảnh che kín tường. Bức tường trên chỗ giường cũng đầy ảnh. Cô có cảm giác âm cúng lạ. Chợt cô cảm thấy ngọt ngào, người cô căng cứng. Ngó lại thì thấy chiếc váy ngủ đã được cởi ra từ thuở nào.

- Tinh Kỳ, đừng... - Cô với tấm chăn quấn quanh người mình.

- Anh là chồng em cơ mà – Anh lại lao đến cô.

- Không được mà... - Tinh Vân nói gấp gáp, đẩy anh ra.

Lúc này thì Tinh Kỳ nổi điên thật sự. Anh đứng dậy ra khỏi giường.

- Lẽ nào em đã có người khác... ? – Giọng anh đầy đau khổ. Biết là khi cưới cô về anh đã làm sai nhiều điều. Anh cũng đã sám hối rất nhiều. Nhưng không ngờ chỉ vì những chuyện như vậy mà anh đã để vuột mất cô. Cô đã thực sự nối lại tình xưa với Âu Kiến Bằng?

- Phải! – Tinh Vân nhìn thẳng vào mắt anh nói.

Anh cười đầy cay đắng. Mắt anh tối sầm lại.

- Âu Kiến Bằng – Anh rít lên.

- Không – Tinh Vân cầm lấy hai tay anh đang chống trên giường – Hấn ở đây... - cô đặt bàn tay anh lên bụng mình.

Tinh Kỳ chết trân. Một lúc sau anh mới hiểu ra. (Con người thông minh lâu lâu chậm hiểu ý mà!)

- Con... là của anh sao? – Tinh Kỳ lắp bắp.

- Chứ anh nghĩ là của Kiến Bằng à? – Tinh Vân ra vẻ giận dỗi.

- Thôi mà, anh xin lỗi! – Tinh Kỳ ôm cô vào lòng – Vậy là lần trước... Em đau bụng ... là vì... - Tinh Kỳ tỏ ra lo lắng.

36. Chương 36

Tinh Vân gật đầu nhẹ.

- Anh suýt làm nó bị sẩy đó! – Cô vuốt nhẹ bàn tay anh.

- Được mấy tháng rồi em? – Tinh Kỳ gấp gáp.

- Em nghe anh Kiến Bằng nói là thụ thai đúng vào đêm tụi mình cưới luôn đó. Vậy là... - Tinh Vân lẩm bẩm tính.

- Gần 3 tháng rồi – Tinh Kỳ thất thanh la lên.

- Sao giọng anh lạ vậy? Anh không thích em mang thai sao? – Tinh Vân bồn chồn.

- Không phải, mà là... nó quá nhỏ! – Tinh Kỳ xoa bụng cô – Nhỏ như không ... có vậy...

Lần này thì chính cô cũng hốt hoảng theo. Tiếng nấc cô bắt đầu vang lên.

- Chẳng lẽ ...

Cô toan nói thì bị tay Tinh Kỳ chặn lại.

- Em không được nói bậy. Mau thay đồ đi, anh đưa em đến bệnh viện.

Cô nhanh chóng thay đồ, lөө đөө chạy theo Tinh Kỳ xuống cầu thang. Chợt chân cô mất thăng bằng ngã nhào. Cô la lên. Tinh Kỳ may mắn đỡ kịp cô.

- Em thật là...! – Anh bế bổng cô lên.

- Em xin lỗi – Cô thở thễ.

- Chắc phải gắn thêm một cái cầu thang máy trong nhà cho em đi riêng quá!

Trước khi đi, Tinh Kỳ không quên dặn mấy cô người làm mua một đồng hồ ăn tắm bồn. Cô nghe mà không nhớ nổi món nào vào món nào.

Ngồi trên xe, lòng cô cứ nôn nao.

- Tinh Kỳ, lỡ đâu...

- Anh nói rồi, xin em đấy, đừng nói bậy nữa – Lòng Tinh Kỳ nóng như lửa đốt.

Tinh Vân nhìn anh có chút hạnh phúc. Anh thực sự rất trân trọng cô.

Tới nơi, Tinh Kỳ đỗ xe lại, nhanh chóng mở cửa xe, bế cô vào trong. Tinh Vân cảm thấy ngượng.

- Sao anh không để em tự đi?

- Để em té nữa à? Em ngốc, em hậu đậu – Tinh Kỳ nạt cô.

Cô rưng rưng khi bị anh mắng. - Anh xin lỗi mà, đừng khóc mà! – Tinh Kỳ nhìn như người cha đang dỗ dành con gái đi tiêm vậy. Trông thật buồn cười.

Bác sĩ siêu âm cho Tinh Vân xong, phán một câu xanh rờn:

- Thai nhi bị teo nhỏ, chắc do buồn phiền, lo nghĩ nhiều quá!

Tinh Vân cúi gằm mặt xuống như con cún con sợ bị Tinh Kỳ khiển trách. Tinh Kỳ nhìn Tinh Vân không nói gì cả. Trên đường về, anh cũng không nói nửa lời với cô. Đến khi ăn tối cũng vậy.

- Tinh Kỳ... em... em xin lỗi! – Tinh Vân lại sắp khóc.

Tinh Kỳ nhìn cô, quay đi, lại cúi gằm mặt xuống chén cơm.

- Em có lỗi gì chứ! Là tại anh không tốt. Từ khi cưới về không quan tâm em nhiều. Rượu chè bê bối, đi sớm về khuya...

- Đừng nói vậy mà... - Tinh Vân ôm lấy cánh tay Tinh Kỳ - mà anh đã nói chuyện em về nhà anh cho Kiến Bằng chưa? Em sợ anh ấy sẽ lo.

- Anh chưa nói thì lúc đưa em đi bệnh viện đã nhận được tin nhắn của anh ấy: “Chúc hai em hạnh phúc!”. Anh ấy có khả năng tiên đoán trước mọi việc thì phải. Thôi, ăn đi – anh gấp cho cô một miếng bụng cá dài bằng cả gang tay.

Cô vừa đưa lên đến miệng là cảm giác khó chịu lại dâng lên. Cô buồn nôn. Mặt mày xấp xỉm.

- Em sao thế? – Tinh Kỳ vuốt lưng cô nhẹ nhàng.

- Khó chịu quá... - Cô ngất ngay trên tay anh.

- Này... này... - anh bế thốc cô lên lầu.

Đặt cô nằm xuống giường, anh thầm trách mình. Cô ốm nghén như vậy mà không ở nhà chăm sóc cô, lại còn trách móc cô đủ điều. Anh tự hỏi lúc ở khách sạn với Kiến Bằng, cô cũng ngất lên ngất xuống thế này sao? - Tinh Kỳ... - Cô mò mẫm anh trong đêm tối nhưng anh đi đâu mất rồi.

Nhìn qua bên phần giường trống trải nằm bên, cô khóc nức. Cô tưởng là anh thay đổi rồi, cô tưởng nghe tin cô có em bé, Tinh Kỳ sẽ quan tâm và chăm sóc cô như lúc trước.

Cánh cửa phòng bật mở. Cái bóng to cao ấy bước nhanh về phía cô, vội với tay mở cái đèn ngủ.

- Ngốc à, em lại làm sao thế? – Tinh Kỳ vỗ vai cô.

- Kỳ Kỳ, em tưởng anh không còn ở đây nữa – cô ôm cứng lấy anh.

- Em cứ khóc như vậy thì con anh lại teo đi thì sao? Không được khóc nữa đâu đấy! – Tinh Kỳ lau nước mắt cho cô – Anh pha sữa cho em này. Từ nãy giờ anh đi hỏi mấy cô người làm nấu món gì cho em bớt nghén đó. Em ăn thử đi, không buồn nôn nữa thì phải ăn hết đồng này – Tinh Kỳ chỉ vào một đồng đồ ăn đang để trên bàn.

Cô ăn thử một miếng, không sao cả.

- Không ngon... - Cô thốt lên.

- Không sao, em ăn được là được rồi. Tại miệng bà bầu ăn mới vậy thôi, chứ anh ăn thử hết rồi, ngon lắm.

Tinh Kỳ đút cho cô ăn từng muỗng cháo cá. Lòng cô bỗng rộn ràng hạnh phúc.

Kể từ hôm đó, Tinh Kỳ lúc nào cũng về nhà sớm hơn 4 giờ để ở với cô.

- Anh không phải làm vậy đâu! Em ổn mà...

- Ổn gì chứ? Anh vẫn chưa thấy bụng em to lên tí nào cả - anh nhìn cái bụng của cô than thở.

- Em thấy to hơn trước nhiều rồi mà - Cô xịu mặt xuống - anh định bắt em ở nhà cứ chơi với con Kỳ Kỳ hoài sao?

- Ngoan đi, anh không chịu nổi nếu em đi ra ngoài và bị một tên nào đó bắt cóc tống tiền đâu.

- Nhưng Kỳ Kỳ, em không muốn ở nhà đâu. Con cũng không muốn nữa - Cô nhõng nhẽo với Tinh Kỳ.

- Thôi được, em muốn đi đâu thì anh sẽ chở em đi.

- Không được...

Ông quản gia ở đâu tự nhiên chạy bịch bịch vào nhà.

- Thưa cậu chủ, ông chủ về rồi ạ.

Ông Âu về mặt sáng bừng.

- Sao bố về sớm thế? - Tinh Kỳ có vẻ không vui.

- Tại ta nghe thấy sắp có cháu bông nên rảnh ở đó thêm hai tuần rồi về luôn. Ta muốn về sớm bông cháu nội - ông Âu cười - và nhân tiện trông giúp con Tinh Vân trong lúc con đi công tác nước ngoài. Về sau của ông Âu làm cả Tinh Kỳ và Tinh Vân đều hoang mang.

- Ba à, sao lại vậy ạ? Sao Tinh Kỳ lại phải đi công tác?

- Vì công ty của ba Kiến Bằng đang gặp chút khó khăn, cần Tinh Kỳ sang bên đó phụ bác ấy một tay đồng thời kiếm thêm nhiều khách hàng mới cho Âu Long...

- Không được... con không muốn Tinh Kỳ đi đâu... - Tinh Vân nắm lấy tay Tinh Kỳ.

- Không sao đâu, chuyến đi này ngắn thôi. Ta tính rồi, dài lắm cũng chỉ 3 tháng!

- Con không muốn đi - Tinh Kỳ cương quyết.

- Đây là một cơ hội tốt. Không phải lúc nào cũng gặp đâu. Tinh Vân, ta hiểu con lo lắng. Nhưng mà chẳng lẽ con không thể vì công ty xa nó ít ngày được hay sao? - ông Âu nói như thể cô là một người ích kỷ lắm.

Tinh Vân lúng túng hết nhìn Tinh Kỳ lại nhìn sang ông Âu.

- Thôi được rồi, Tinh Kỳ... anh đi đi - cô đi thật nhanh lên phòng, không dám nhìn vào Tinh Kỳ.

- Con chuẩn bị đi, mai đi rồi...- ông Âu ra hiệu cho anh đuổi theo cô.

Anh lập tức phóng lên lầu. Đúng như anh đoán, cô đang khóc.

- Em khóc trông thật xấu xí - anh véo má cô.

- Vậy thì bỏ em đi... - Tinh Vân đưa đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh.

- Ấy da, sao cái miệng này thích nói bậy thế? Anh không muốn bỏ con anh chút nào! - Anh xoa lên cái bụng đã tròn xoe của cô.

37. Chương 37

Cô đánh tay anh một cái.

- Anh yêu em hay yêu con đây?
- Em ghen với con à? Đương nhiên là yêu em hơn rồi – anh nâng cằm cô lên.
- Em không muốn xa anh chút nào cả, Kỳ Kỳ à... - Cô nắm lấy bàn tay anh, chà chà lên má.
- Có em bé rồi. Không có anh, có con làm bạn. Em ghen nhiều như vậy, không còn sức nhớ anh đâu – Anh ôm lấy cô.
- Vì em ghen nhiều nên mới cần anh chăm sóc. Em cần hơi ấm của anh – cô dụi đầu vào vai anh.
- Anh hứa sẽ mau chóng làm xong để về với em và con mà.

Cô đưa tay lên, vuốt dọc những đường nét trên khuôn mặt của anh để nhớ anh cho thật rõ. Cô hôn lên môi anh. Anh giữ chặt tay cô, hôn lại.

Anh đã đi từ sáng sớm, cô không muốn ra tiễn sợ mình sẽ níu anh ở lại. Vắng anh, cô rủ bạn bè đến nhà cho đỡ trống vắng.

- Ui cha, đã to như vậy rồi sao. Mới mấy tuần không gặp... - Á Mỹ không giấu nổi sự ngạc nhiên.
- Cậu thật hạnh phúc quá đi. Minh và anh Hoàng Vũ rất muốn mà không có được – Tuệ Châu cũng sờ thử bụng cô.
- Mấy tháng nữa em mới có cháu đây? – Hạ Hy ngẩn ngơ hỏi.
- Chỉ khoảng 6 tháng nữa thôi...
- Mình muốn có em bé quá Tinh Vân à... Có khi nào mình bị vô sinh không? – Tuệ Châu lo lắng.
- Trời ơi, đừng nói vậy chứ! –Tinh Vân véo nhẹ tay Tuệ Châu.
- Hoàng Vũ rất muốn có con, Tinh Vân à... - Tuệ Châu bật khóc
- Hay em và Hoàng Vũ... đi khám thử đi. Lỡ có chuyện gì còn kịp chữa – Á Mỹ thành thật khuyên.
- Ừ, tốt nhất cứ đi khám trước đi – Tinh Vân cũng đồng tình.

Tuệ Châu lẳng lặng không nói gì.

Tối hôm nào, Tinh Vân cũng nhận được nhiều cuộc gọi đến của Tinh Kỳ. Nhưng cô đều từ chối hết. Cô nhớ anh lắm nhưng lại không muốn nghe điện của anh. Một là cô muốn cho anh lo lắng, hai là cô sợ nghe giọng cô xong, cô sẽ càng nhớ anh da diết hơn. Cô chỉ cần nhìn thấy màn hình điện thoại hiện lên Tinh Kỳ đang gọi là cô đã có thể yên giấc rồi.

- Tinh Vân à...

Mới sáng sớm Tuệ Châu đã gọi điện cho cô. Cô nghe rõ tiếng Tuệ Châu khóc nức nở.

- Sao vậy?
- Anh Hoàng Vũ... Anh ấy... không thể có con được. Anh ấy... đòi ly hôn... - Tuệ Châu gào lên qua điện thoại.
- Sao cơ? Sao... anh ấy... anh ấy lại...
- Bác sĩ nói là do di chứng của khối u... - Tuệ Châu nói đứt quãng trong tiếng nấc.
- ...
- ...
- ... - Mình không có chỗ nào để về hết... Anh Hoàng Vũ mình sợ gặp mặt, anh ấy lại nhắc chuyện chia tay. Về nhà lại sợ ba mẹ tra khảo...

- Qua nhà mình đi. Anh Tinh Kỳ đi công tác rồi. Cậu ở đây mình cũng bớt buồn hơn. Ba chồng mình cũng không cảm thấy phiền đâu!

- ... Thôi được. Cậu chờ mình chút. Mình bắt taxi...

Đầu dây kia cúp máy. Cô lập tức gọi ngay cho Hoàng Vũ.

- Kim Hoàng Vũ, anh làm gì con bạn em thế hả? Anh cười nó rồi giờ lại muốn bỏ rơi nó là sao? – Tinh Vân xả một tràng ngay khi đầu dây bên kia bắt máy.

Hoàng Vũ không trả lời một lúc lâu.

- Anh bị vô sinh, Tinh Vân à. Nếu em muốn giúp anh thì hãy khuyên Tuệ Châu ly dị đi, anh không muốn cô ấy vì anh mà không thể có nổi một đứa con.

- Anh... Từ nhỏ đến lớn, em luôn nghĩ anh là người điềm đạm nhất và chín chắn nhất. Sao giờ anh lại như thế này. Tuệ Châu muốn có con với anh và anh không cho cô ấy được một đứa con, không đồng nghĩa cô muốn lấy người khác. Sao anh không nghĩ anh là người duy nhất cô ấy yêu cơ chứ? Cô ấy đã hạ thấp mình đến mức không cần một đám cưới với anh luôn mà...

- Anh hiểu. Nhưng... - Hoàng Vũ chặn đứng lời Tinh Vân.

- Nghe đây, em cho anh thời gian 1 tuần. Nếu anh không suy nghĩ kỹ, em sẽ bắt Tuệ Châu ký đơn ly dị. Đến lúc đó anh đừng có mà hối hận.

Cô gác máy. Bỗng cảm thấy thương cho hai người bạn của mình. Một người thì luôn như người anh hai, lúc nào cũng hiểu cô và che chắn cho cô. Một người là người bạn thân nhất cũng như là người bạn đầu tiên trong trường của cô. Không ngờ khi họ lấy nhau rồi lại gặp nhiều bất trắc như vậy. Cô không trách ai được cả. Nếu là cô và Tinh Kỳ thì chắc... - Thưa cô chủ, có cô Tuệ Châu đến – Tiếng một cô người làm vọng ra từ cánh cửa gỗ.

- Chờ tôi một chút... - Tinh Vân lật đật đứng dậy. Vậy mà Tinh Kỳ cứ nói là bụng cô còn bé.

Vừa mở cửa phòng ra thì Tuệ Châu đã nhào đến ôm lấy cô. Hai vai Tuệ Châu run run làm cô cảm thấy thật tội nghiệp cho cô. Nhưng nhân tiện, cô cũng phải hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện của cô. Làm sao cô tin được người anh lại có thể vô sinh được. Chẳng phải lúc đó bác sĩ chữa cho Hoàng Vũ có nói rằng cuộc phẫu thuật thành công trên cả dự tính đó ư?

- Tinh Kỳ....

- Sao anh gọi, em không bắt máy? – Anh to tiếng trong điện thoại. Thấy cô im lặng, anh lập tức đổi tông dịu dàng lạ – Con anh sao rồi?

- Nó làm em đứng ngồi không được đây – Tinh Vân thở thê.

- Chắc to quá rồi. Anh đã làm xong được một nửa công việc bên đây. Chừng nào anh về sẽ dẫn em đi siêu âm. Anh nhớ em quá! – Tinh Kỳ tùm tùm.

- Không, em gọi là vì chuyện khác... - Tinh Vân làm anh cực kỳ chững chặc.

Anh hắng giọng.

- Em cũng nhớ anh! – Cô lập tức sửa làm anh khá hài lòng.

- Được rồi, chuyện gì? Em nói đi.

- Anh Hoàng Vũ nghe bệnh viện nói là bị vô sinh do di chứng của bệnh cũ để lại. Nhưng em không tin điều đó lắm. Anh giúp em hỏi lại ông bác sĩ đã từng giải phẫu cho Hoàng Vũ nhé! – Cô nói nhỏ nhẹ nhất có thể.

- Thằng đó mà bị vô sinh, anh cũng hơi bất ngờ. Được rồi. Anh sẽ hỏi giúp em... nhưng anh được gì nào? – Tinh Kỳ chưa chịu buông tha cho cô.

Cô suy nghĩ một hồi.

- Em yêu anh... – Dù qua điện thoại, nhưng anh vẫn có thể đoán được mặt cô đang đỏ ửng rất dễ thương. - Em nói gì anh nghe không rõ – Tinh Kỳ cố tình chọc ghẹo.
- Em... yêu... anh... - Cô nói nhỏ hơn lần trước.
- Hử, em nói gì vậy? Anh không nghe được...
- Ầu Tinh Kỳ, em đau bụng quá. Máu... Đứa bé.... Nó... - Tinh Vân đột nhiên nói to, thở hổn hển.
- Tinh Kỳ bên kia xanh mặt vì sợ.
- Đây, em sao thế... Đây...? – Tinh Kỳ hấp tấp trong điện thoại.
- Vậy là anh đồng ý rồi nhé – Tinh Vân cười khi khi vì đã trêu lại được anh.
- Tinh Kỳ nghe thấy thế thở phào nhẹ nhõm.
- Ừ, rồi. Anh liên lạc ngay đây. Có tin anh sẽ báo cho em liền. Đừng đùa kiểu đó nữa – giọng Tinh Kỳ nghe có vẻ bức.
- Sao vậy? – Tinh Vân cố tình hỏi thêm.
- Ngốc à! Anh sợ... mất... Cả em và con...- Tinh Kỳ thật thà. Tinh Vân nghe thấy tim cô loạn nhịp vì hạnh phúc. Mặt cô đỏ ửng nhưng tươi sáng.
- Thôi, anh làm việc nhé – Tinh Vân nhanh chóng cúp máy và cô biết điều cô lo sợ đã xảy ra. Cô sẽ lại nhớ anh da diết.

CÒN TIẾP ĐÓN CHỜ NGÀY MAI NHA

38. Chương 38

- Lúc đó mình muốn đi khám thử coi hai đứa có bị vấn đề gì không, nhưng anh Hoàng Vũ gần. Sau đó thì mình có nhiều triệu chứng lạ... như người mang thai vậy đó. Anh Hoàng Vũ mới chịu đưa mình đi khám. Nhưng khám xong... Bác sĩ nói Hoàng Vũ ...
- Mình có tin của Tinh Kỳ rồi, anh ấy nói theo bác sĩ phẫu thuật cho Hoàng Vũ thì chẳng có di chứng gì cả!
- Tinh Vân nháy mắt với Tuệ Châu.
- Sao lại thế được? – Tuệ Châu như không tin nổi vào tai mình.
- Đi, chúng ta đi. Đi gặp ông bác sĩ gần đó ấy! – Tinh Vân khệ nệ kéo tay Tuệ Châu đi.
- Nhưng chưa ra đến cổng thì đã bị một đám người chặn lại.
- Các người...
- Thưa cô chủ, cậu chủ có lệnh không cho cô chủ ra ngoài – Một tên vệ sĩ sốt sắng khai ra.
- Tinh Kỳ thật là... Mọi người có thể theo tôi, được chứ? Tôi có chuyện gấp cần phải ra ngoài – Tinh Vân nhìn họ đầy kiên quyết và cô nắm ngay tay Tuệ Châu ra ngoài.
- Cô chủ, chờ đã! Tôi lấy xe – Mấy tên vệ sĩ của Tinh Kỳ đứng là không xoàng tí nào.
- Chiếc xe limo chở hơn 10 tên vệ sĩ trang bị đầy đủ súng ống làm Tinh Vân hơi bị choáng. Không ngờ Tinh Kỳ chu đáo cỡ này. Chiếc xe đậu trước cửa bệnh viện. Cô dẫn đầu một đám vệ sĩ đi vào. Nhìn như sắp đánh nhau đến nơi.
- Chính là ông ta – Tuệ Châu chỉ vào ông bác sĩ đang ngồi coi sổ sách trong góc phòng khám.
- Ông ta giật mình, liền nhìn lên cô.

- Tôi yêu cầu ông khám lại cho cô ấy – Tinh Vân kéo Tuệ Châu xuống ngồi.

Đám vệ sĩ thấy vậy liền vây quanh tên bác sĩ. Tên này còn khá trẻ, nhìn cũng sáng sủa. Không hiểu sao lại cố tình lừa dối Hoàng Vũ như vậy. Hắn ta đột nhiên run bần khi nhìn thấy Tuệ Châu cùng đám vệ sĩ. Có tật giật mình đây mà. Tinh Vân nhìn ra điều đó.

- Bác sĩ, chắc anh biết tôi và cô ấy đến đây là vì điều gì. Tôi mong anh có thể thành thật nói lý do tại sao anh lại nói dối cô ấy có được không?

- Tôi... tôi... Tên bác sĩ loay hoay tìm điểm nào đó mình có thể trốn được. Nhưng thứ mà hắn ta tìm được chỉ là ánh mắt trừng trừng của mấy người vệ sĩ. Rõ nhất gan. Hắn ta run lên cây sậy, tưởng rằng mình lừa nhầm người, trúng vào những loại ... xã hội đen. Hắn ta lập tức khai ra ngay.

- Tôi làm vậy là vì cô bạn của tôi... Cô ta đưa tôi tiền... Nhờ tôi... nói dối... - Hắn ta nắm chặt lấy tay Tuệ Châu – tôi xin lỗi, ... cô ta biết cô đã có bầu nên... bắt tôi nói dối... Tôi xin cô hãy tha thứ... Đừng giết tôi...!

- Giờ thì hắn ta quỳ xuống nắm lấy chân váy của Tuệ Châu mà lạy.

Tuệ Châu nghe thấy câu mình đã có bầu thì đầu óc đã bay đi đâu từ lâu. Cô chẳng quan tâm đến chuyện gì xung quanh nữa. Ánh mắt cô mơ màng.

- Cô ta là ai? – Tinh Vân quát mắt lên nhìn hắn.

- Là... thư ký của ... chồng cô này – Hắn ta vẫn bám chặt lấy váy Tuệ Châu không rời.

Cô hơi ngỡ ngàng một chút nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh.

- Được rồi, anh buông váy cô ấy ra đi. Tôi tha cho anh

Cô lại kéo cô bạn đang ở chín tầng mây ra ngoài xe mặc cho đằng sau là những tiếng cảm ơn của tên bác sĩ.

- Đến công ty Kim Lộc – cô ra lệnh. Hoàng Vũ đang ngồi trong bàn làm việc, mặt anh đầy vẻ mệt mỏi. Anh đã bắt đầu nhớ Tuệ Châu. Nhớ những lúc cô luôn lạnh chanh, sốt sắng lo cho anh những thứ không cần thiết, nhớ cái cách cô liên thiên đủ thứ chuyện bên tai anh... Anh lấy tay xoa nắn vầng trán rộng của mình. Đã 3 đêm rồi, anh không thể nào chợp mắt. Bình thường nếu còn ở công ti Âu Long, sẽ còn có Gia Hoàn và Gia Vệ hay Tinh Kỳ chia sẻ chung với anh. Nhưng giờ thì không còn nữa. Gia Hoàn và Gia Vệ về công ti Vương Lực, anh thì thừa kế công ty Kim Lộc. Hợp đồng của trường Âu Gia đã kết thúc. (Chú thích thêm: mỗi học sinh trường Gia Âu đều có một bản hợp đồng. Đó là sau khi tốt nghiệp xong sẽ phải về làm việc tại công ty Âu Long trong vòng 1 năm. Chúc vụ gì thì sẽ được ban lãnh đạo của công ty phân bổ).

Bỗng, anh cảm thấy có cảm giác dễ chịu lạ. Một bàn tay mềm mại ôm lại vầng trán anh, xoa bóp hai bên thái dương thật nhẹ nhàng. Anh đoán chắc là Tuệ Châu đang chọc ghẹo anh. Cô ấy đã trở về. Trong phút chốc, anh cảm thấy chỉ cần cô kề bên anh. Anh sẽ quên hết mọi chuyện, anh sẽ trở nên thật ích kỷ. Anh muốn làm cho bản thân hạnh phúc, không lo lắng nhiều gì cả. Anh lập tức cầm lấy bàn tay ấy. Chúng cũng ngừng mát xa cho anh. Anh vòng cánh tay rắn chắc của anh qua eo cô, đặt cô ngồi lên đùi. - Chủ tịch...

Mắt anh căng ra. Không phải là Tuệ Châu. Là cô thư ký đang ồng à ồng ẹo trên lòng anh. Cô ta quàng tay qua cổ anh, không nhận ra nét ngỡ ngàng trên mặt vị chủ tịch yêu dấu của mình. Cô ta quần chặt lấy anh. Anh đang định xô cô ta ra, cửa phòng bật mở.

- Tuệ... Tuệ Châu... - Anh lấp ba lấp bắp vội đứng dậy.

Nước mắt Tuệ Châu ứa ra, chảy dài hai má. Cô đang nghĩ không phải vì anh yêu cô, lo cho cô không có được niềm vui có con nên chia tay, mà chính là do anh đang ngoại tình với cô thư ký trẻ. Cô quay mặt định chạy đi. Hoàng Vũ mau chóng chuẩn bị phóng theo. Cô cảm thấy tay mình bị thứ gì đó giằng lại.

- Cậu đi như vậy chẳng khác nào làm cô ta hả dạ cả! – Tinh Vân lườm Tuệ Châu một cái làm cô quên cả khóc.

Nhiều lúc cô thấy Tinh Vân thật khác thường, cô ấy mất đi nét dịu dàng vốn có. Thay vào đó là một sự nghiêm túc đến đáng sợ. Đó là những lúc Tinh Vân nhìn thấy những người mình yêu quý nhất bị người

khác làm cho tổn thương. Trước đây Hạ Hy là một ví dụ điển hình. Tinh Vân thấy mình đã kiềm được Tuệ Châu rồi mới bắt đầu xông đến. Cô lấy ly nước uống dở trên bàn dội vào mặt cô ả.

- Anh không bị vô sinh. Tuệ Châu cũng chẳng có bầu. Cô ta đã lừa tất cả mọi người – Tinh Vân nói ngắt ra từng đoạn, nhấn mạnh vào từng chữ làm đến cả bọn vệ sĩ cũng phải rợn người.

Hoàng Vũ nhìn cô thư ký của mình từ ngạc nhiên sang căm giận. Cô ả đứng lặng người đi một lúc. Cô ả biết mình đã bị dồn vào đường cùng. Cô ả cũng không phải loại vừa định bước tới xô ngã Tuệ Châu. Tinh Vân bắt thóp được cô ả liền xông ra đỡ. Cô ả mất thế nhưng theo quán tính đè ngã Tinh Vân ra bờ lan can hành lang ngoài phòng.

- Mày, chính mày... đã phá hỏng kế hoạch của tao...

Tinh Vân bỗng nhiên thấy hối hận về hành động của mình ban nãy. Tự đứng lại tạt nước vào mặt cô ả để làm cô ả giận điên. Cô quên mất còn có giọt máu của Tinh Kỳ trong bụng. Cô chơ vơ vì nửa mình đang trên không trung. Đám vệ sĩ được dịp ra tay. Hai tên lập tức kẹp cánh tay của cô thư ký điên lại. Một tên vệ sĩ khác thì dùng chắc tay gồng cổ cô ta ra xa cô nửa mét. Tinh Vân lấy lại thế, đứng thẳng dậy thở phào.

- Tinh Vân à, không sao chứ? Mình xin lỗi... - Tuệ Châu lập tức chạy đến, vẫn nước mắt ngấn nước mắt dài
- Mình xin lỗi cậu... - Cô ôm chầm lấy cô.

- Không sao rồi mà. Mình cảm thấy hơi mệt... - Tinh Vân vỗ nhẹ vai cô và buông cô ra – mình về trước nhé!

- Ủ... - Tuệ Châu chưa kịp trả lời thì đã thấy bóng Tinh Vân đi khuất khỏi công ty. Mở mắt ra, cô quần mình trong chiếc chăn dày mềm mại. Chiếc giường êm không thể làm dịu đi cơn đau lưng. Lo xong vụ Hoàng Vũ, cô cảm thấy thật mệt mỏi. Cô lẩn qua lẩn lại trên chiếc giường rộng lớn. Chợt nhớ lại cảnh bị cô thư ký của Hoàng Vũ đè ra xém rớt xuống tầng trệt từ lầu hai, cô lại mệt muốn ngất. Cô xoa xoa cái bụng bắt đầu quá khổ của mình nhẹ nhõm vì đứa con vẫn còn đây. Giờ mới thấy Tinh Kỳ lo lắng quả thật không thừa chút nào. Nay có cho thì cô cũng chẳng dám ra ngoài nữa bước. Cô với tay lấy cái điện thoại trên bàn. Hơn 100 cuộc gọi nhờ của Tinh Kỳ và hơn 15 tin nhắn đến. Lúc về, cô mệt quá đã quên mất dặn mấy tên vệ sĩ đừng nói gì với anh. Cô cảm thấy lo sợ vì sẽ bị Tinh Kỳ trách mắng. “Không sao, không sao, còn khoảng 1 tháng nữa Tinh Kỳ mới về” – cô tự nhủ lòng mình như thế. Cô điều hòa hơi thở mình lại thật đều để bình tĩnh lại.

- Thưa cô chủ, cậu chủ đã về rồi ạ!

Âm thanh một lần nữa phát ra từ cánh cửa phòng. Tay cô đang xem từ từ những tin nhắn của anh. Một tin nhắn hiện ra: “Mai anh về!”. Tim cô lúc này đập loạn xạ. Cô lập tức chạy ra khỏi phòng. Từ cái hành lang nhỏ bé có thể thấy Tinh Kỳ trong bộ vest đen đã về đến cửa phòng khách. Cô định chạy xuống đón anh, niềm nở và nhiệt tình với anh để anh mỉm cười phạt nhẹ đi một chút. Nhưng khi anh nhìn lên cô thì cô đã chạy tót vào phòng trùm chăn lại. Cô đếm từng bước chân vang lên nhỏ bé và thầm liên tưởng xem anh đã đi đến đâu cái cầu thang. Cửa phòng bật mở, anh lách người vào phòng. Anh im lặng làm cô càng sợ hơn. Anh thả cái vali xuống giữa phòng, cởi cái áo vest nặng trĩu ra. Có cái gì đó vướng vướng. Tinh Kỳ nhìn xuống thì đã thấy tay cô vòng qua eo anh từ lúc nào.

- Em ... xin lỗi... Tinh Kỳ...

39. Chương 39

- Nhanh, anh đưa em đi khám – vẻ lạnh như băng của Tinh Kỳ làm cô thấy sợ. Cô nhớ lại mặt anh lúc này trông chẳng khác gì lúc anh đuổi cô ra khỏi nhà vì đã xúc phạm đến mẹ anh.

Tinh Kỳ ngồi trên xe chẳng nói lời nào cả. Anh nắm tay cô vào trong bệnh viện, tiến thẳng đến phòng của một ông bác sĩ. Vì đây cũng là bệnh viện riêng của nhà họ Âu nên không cần phải lấy số hay xếp hàng. Anh vẫn lẳng lặng. Nét mặt không một chút biểu cảm. Cô nhìn anh mím môi khế.

- Cô thay đồ, nằm xuống đây – ông bác sĩ chỉ tay vào cái ghế mà xung quanh là hàng tá những cỗ máy điện tử.

Cô thoáng sợ sệt, nhìn anh rồi lại thôi. Cô tiến về hướng mấy cô y tá phụ trách việc thay đồ. Cô nằm xuống bất động trên cái ghế bè dài. Ông bác sĩ bắt đầu rê rê cái máy trên cái bụng của cô. Cô cảm nhận được thế, mắt cô nhắm tịt lại. Được một lúc, cô thấy lạ vì chẳng ai trong căn phòng này thốt nên lấy một lời. Cô từ từ mở mắt ra nhìn vào cái màn hình nho nhỏ kế bên. Một cục thịt nhỏ hiện lên trên màn hình, cái đầu của nó đang giãy giụa thật to lớn. Cô không kiềm được bản thân tò mò lấy tay lên sờ mó cục thịt trong cái màn hình điện tử. Cô suýt nữa là khóc.

- Cậu Ấu, cái thai có vẻ đã phát triển rất nhanh. So với thời điểm hiện tại thì đã khỏe như bao cái thai cùng tháng khác. Cậu không cần phải lo lắng nhiều nữa – ông ta đưa cái máy ra khỏi người cô. Màn hình vụt tắt.

Cô nhìn qua Tinh Kỳ. Anh cũng đang liếc nhìn cô nhưng lại lập tức quay đi. Tay anh đỡ cô đứng dậy. Cô bước vào phòng thay đồ lại trong khi Tinh Kỳ trò chuyện với ông bác sĩ. Khi cô bước ra thì đã thấy trên tay Tinh Kỳ là một tờ danh sách dài những thứ thuốc cần mua. Cô lại lật đặt đi theo Tinh Kỳ ra khỏi phòng khám. Cô mãi mê nhìn anh. Anh đang bận nhắn tin hình như là nhờ người khác mua giúp thuốc. Chân cô chạm vào cái gì đó cứng cứng làm cô bật ngửa. Đúng lúc anh nhớ ra là cô đang leo đèo đằng sau, quay lại. Anh vội đỡ lấy cô. Cô nhìn anh thở phào nhẹ nhõm. Miệng cô mở ra định nói gì đó thì Tinh Kỳ lập tức quay đi. Tay anh siết chặt lấy cổ tay cô. Đã sắp tối mà mặt anh vẫn lạnh tanh. Cô nằm trên giường, anh thì ngồi trên chiếc sofa đọc báo. Cô chịu không nổi nữa, đứng dậy và ra khỏi giường. Tay cô vòng qua vai anh, cô hôn lên một bên má anh.

- Em xin lỗi... Đừng giận em nữa mà... Đừng làm mặt như vậy nữa. Em... và con đều rất sợ...

Tinh Kỳ hạ tờ báo xuống, đặt nó ra bàn. Anh gỡ tay cô ra và kéo cô vòng ra ngồi lên đùi anh. Anh ôm cô vào lòng.

- Em đúng là đồ ngốc. Anh chẳng giận gì em cả, chỉ giận mình lại bỏ em đi trong khi có thể từ chối bố... Em gặp chuyện anh lại chẳng giúp gì được... - Anh mân mê cái bụng của cô.

- Đừng nói vậy mà. Là em không tốt... Không nghe lời anh, cứ đòi đi ra ngoài... Nếu không nhờ mấy người vệ sĩ mà anh thuê... Thì em đã...

Đôi môi Tinh Vân đã bị một vật gì đó mềm mại chặn lại, không cho cô nói thêm lời nào. Ngọt ngào và dè dặt. Đó là tất cả những gì mà cô cảm nhận được từ đôi môi của anh.

- Em phải cẩn thận đấy! – Tinh Kỳ đột nhiên ngừng lại làm cô hơi chưng hửng.

- Sao ạ?

- Trong đây... - anh vỗ nhẹ cái bụng cô -... không chỉ có một đứa đâu...

Cô mở to mắt ra nhìn anh, vẫn chưa hiểu ý anh.

- Ngốc à, ai bảo lúc siêu âm em nhắm tịt mắt lại cơ chứ? Em ... sẽ phải đẻ hai đứa... - Tinh Kỳ hôn nhẹ lên má cô.

Tinh Vân đẩy nhẹ anh ra.

- Không được đâu, đau lắm... - Cô giãy đành đạch trên người anh.

- Chứ biết làm sao bây giờ - Anh nhéo nhẹ mũi cô.

- Ai kêu đêm đó anh làm mạnh tay quá làm chi. Làm nhẹ tay hơn thì có phải chỉ có một đứa rồi không?

- Cũng tại em cả. Bắt anh chịu đựng nên nó mới bực phát ra thôi... - câu trả lời của anh làm cô cười nắc nẻ.

- Anh muốn em sinh cho anh con trai hay con gái nào? – cô quàng tay qua cổ anh.

- Chỉ cần là con của em, ai cũng được cả!

- Em muốn sinh con gái cơ, giống như bé Boo trong phim Monster.Inc hay bé Agnes trong phim Kẻ đánh cắp mặt trăng á!

- Vậy thì ai sẽ thừa kế gia tài của anh đây? Với lại, em hứa với bố anh là sẽ sinh con trai cơ mà.

- Hứa là hứa thôi. Chẳng lẽ em mà sinh con gái thì anh đuổi em ra ngoài đường ở sao?

- ... Có thể lắm chứ...

- Này, em đau bụng quá, Tinh Kỳ à – Cô ré lên.

- Anh nói đùa thôi mà. Đừng dọa anh thế! – Tinh Kỳ hốt hải thấy rõ.

Cô trông thấy bộ dạng ấy của anh lại liên tục chọc phá. Anh vừa về đến nhà thì ném ngay cái cặp xuống bàn kê cái rằm, làm mấy cái tách trên bàn rơi vỡ xuống đất không thương tiếc và cô đang ngủ phải giật thót mình tỉnh dậy. Anh ngồi sụp xuống ghế, tay chống lấy hai trán. Tinh Vân liền chạy đến bên cạnh anh.

- Có chuyện gì vậy anh? – cô thì thào.

- Tên tổng giám đốc mới thật hách dịch – Tinh Kỳ đập bàn tay vo cứng như đá của anh xuống mặt bàn thủy tinh. Tinh Vân thấy mừng vì nó chưa vụn vỡ - Từ ngày ba em từ chức, trong công ty có một tên là Lý Thập Toàn đến thay ngồi lên vị trí đó. Nhưng anh nói gì hần ta đều không coi ra gì cả. Ngược lại, còn lên đời với anh.

Tinh Vân nhanh chóng rót cho anh một ly nước lạnh.

- Đây, anh uống đi cho hạ hỏa và từ từ kể em nghe.

Tinh Kỳ tu một hơi hết sạch cốc nước.

- Từ lâu anh đã nhìn ra bộ mặt thật của hần. Chẳng tầm thường chút nào đâu. Hần ta có vẻ rất thích vị trí phó chủ tịch và thậm chí còn muốn thao túng cả vị trí chủ tịch. Anh bắt gặp một số cổ phiếu lớn của công ti đã bị hần mua về hết. Hơn 10%. Trong khi anh chỉ có 30% và bố anh có 40%. Anh đến hỏi hần thì bị hần lên mặt dạy đời. Em xem hần có quá coi thường anh không. Người anh sai đi pha giùm một ly cà phê cũng bị hần điều đi làm việc khác. Mãi 3 tiếng sau anh mới thấy được ly cà phê trên bàn. Rõ là ...

Bàn tay Tinh Vân nắm chặt lấy tay anh làm anh ngưng lại.

- Tinh Kỳ chồng em tuyệt đối không phải là một người tầm thường đâu. Hần sẽ phải trả giá cho những việc hần làm thôi. Đối với em, dù thắng hay thua, anh vẫn là người anh hùng vĩ đại nhất trong lòng em. Em là của anh. Dù anh thế nào, em vẫn sẽ theo anh đến cùng. Em tin tưởng anh, Âu Tinh Kỳ.

Cô làm anh cảm động đến sắp rơi cả nước mắt. Anh ôm cô trọn vào lòng.

- A... - tiếng cô la khê lên làm Tinh Kỳ giật mình.

Tay cô ôm lấy bụng. Nhìn mặt cô, anh biết rõ ràng cô không đùa.

- Em không sao đấy chứ? – Tinh Kỳ nhìn cô đầy lo lắng. Tay anh áp chặt lấy hai má cô.

- Không, là hai nhóc đạp em thôi... - Tinh Vân nhìn mặt anh khê mỉm cười.

- Ủ nhỉ? Còn mấy tháng nữa em sinh? – Tinh Kỳ nhắm nhắm trong đầu – gần 3 tháng nữa... Quên mất, để anh đi lấy sữa và thuốc cho em uống.

Tinh Vân nhìn theo dáng anh lom còm đứng dậy và vội vã đi ra ngoài. Cô cảm thấy thật hạnh phúc. Giá như ngày nào cũng trôi qua như vậy có phải tốt không? Một gia đình ấm cúng, một ông chồng tuyệt vời, hai đứa con kháu khỉnh sắp chào đời và một tình yêu hoàn hảo đều là của riêng cô. Tinh Kỳ ra khỏi công ti xuống dưới tầng giữ xe. Anh nhếch mép cười khi nhớ lại bộ dạng của Lý Thập Toàn lúc nãy. Anh đe dọa hần sẽ giao bằng chứng hần mua những cổ phần trái phép ra để buộc hần từ chức. Hần ngoan ngoãn quỳ xuống dưới chân anh, trông chẳng khác nào một con chó đang nịnh chủ. Dù sao cũng phải cảm ơn Tinh Vân, những lời nói của cô ấy có một sức mạnh thần kỳ thúc đẩy anh. Anh vui vẻ thâm vè ra gương mặt cô đang ngủ trông như một thiên thần ở nhà làm anh chỉ muốn ôm lấy. Anh đang rất háo hức để được nhìn thấy cô.

Có một tiếng kịch lạ phát ra từ đám xe anh đang tiến đến. Anh chần chừ giây lát, đảo mắt nhìn xung quanh. Chân anh thận trọng tiến lên.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Anh cảm thấy dòng thời gian xung quanh chuyển động nhanh đến kỳ lạ. Từ đâu, một đám người lao ra. May mắn là anh đã ở trước thể phòng thủ. Anh né từng cú đá, cú đâm đang dồn dập về phía anh. Ngay khi bọn người thất thế, anh mới xông lên đón ngã từng tên một. Bỗng có một cái gì đó dí sát vào đầu anh. Anh chúa ghét cái xúc cảm này. Là nòng súng...

- Chơi giỡn thế đủ rồi, Âu Tinh Kỳ - giọng của Lý Thập Toàn vang lên đằng sau.

Anh thả chiếc cặp xuống, giơ tay lên đầu hàng hấn. Chiếc còng số 8 khóa chặt tay anh lại. Một miếng vải nặc mùi hóa chất được buộc gọn quanh miệng và mũi. Làm anh muốn nín thở để thoát cái trò ngất đi này cũng không được.

Tinh Vân đang nằm yên trên chiếc giường rộng lớn chìm đắm trong giấc mơ đẹp thì bỗng cái bụng cô đau thắt lại. Cô giật mình tỉnh dậy ôm lấy cái bụng. Mặt cô tái mét. Cô nhớ lúc Tinh Kỳ bị ai đánh đập, cũng có những dấu hiệu bất thường như thế này. Cô với tay lấy cái điện thoại trên bàn gọi cho anh. Chỉ có tiếng tít trả lời. Cô thụp xuống, vội mặc áo đi đến công ty. Tiếng chuông điện thoại của Tinh Kỳ vang lên vô tình làm bọn người chú ý. Tên Lý Thập Toàn biết đã bị người khác phát giác lập tức quyết định thủ tiêu Tinh Kỳ.

Gió lồng lộng hất vào mặt anh mát lạnh. Dưới chân anh bây giờ là vực thẳm. Bọn chúng đã chịu thả cho hai tay cùng với cái miệng của anh ra nhưng có vẻ không tha cho sinh mạng của anh. Anh ngó xuống cái vực hun hút. Một hàng xanh rì đập vào mắt anh là cây. Bên dưới là những cái dốc sâu hoắm như muốn hút người ta vào những đường cong bất tận của chúng. Nhưng ngôi nhà lác đác nhỏ chỉ bằng một nửa đốt ngón tay của anh. Anh nhìn vào chúng. Những đầu súng sẵn sàng phóng viên đạn vào người anh bất cứ lúc nào. Anh chợt nhớ đến cô, chợt nhớ đến hai đứa con nhỏ, chợt nhớ mình phải sống sót.

Anh thấy nụ cười của Lý Thập Toàn nở rộng trên môi. Anh hiểu chuyện gì sắp xảy đến. Anh kiễng gót chân lên cao, lùi về mép vực. Tiếng súng cồng cào vang lên. Trong đầu anh chỉ kịp vang lên vài câu: “Anh xin lỗi nhé Tinh Vân. Chăm sóc con anh cho thật tốt!”

Tiếng đôi giày bệt của cô vang lên trên sàn công ty. Bụng cô đau đớn đến ngộp thở. Cô cuối cùng cũng đang đứng trước cửa phòng ông Âu, nước mắt cô đột nhiên cứ trào ra mãi.

- Tinh Vân? Con đến đây làm gì? – ông Âu ngạc nhiên khi thấy cô đứng ngoài cửa.

- Bố à, Tinh Kỳ... Hãy cứu Tinh Kỳ của con – Tinh Vân quỳ xuống dưới chân ông Âu van lạy.

- Con sao thế? Tinh Kỳ làm sao? – ông Âu gấp gáp.

- Linh cảm... Con có linh cảm không tốt! Điện thoại anh ấy kêu nhưng không bắt máy. Anh thư ký bảo anh ấy đã về nhà với con cách đây nửa tiếng nhưng con cũng chẳng thấy đâu... Chắc chắn anh ấy đã xảy ra chuyện gì đó... Xin ba... hãy tin con... - Tim Tinh Vân hỗn hển hết như có ai đang bóp nghẹn nó. Bụng cô đau, tim cô cũng tê tái.

Không hiểu sao ông Âu nhìn vào đứa con dâu đang bụng mang dạ chửa, ông lại tin hoàn toàn những lời chân thành cô nói. Ông kêu cô ngồi xuống chiếc tràng kỷ đối diện nghỉ ngơi và cho người đi xem xét. Ông vội vàng chạy xuống chỗ để xe, chiếc Porsche của con trai ông vẫn còn ở đây... Linh cảm của con dâu ông không sai chút nào...

Một tuần rồi, Tinh Kỳ vẫn chưa về. Mất Tinh Vân thì lúc nào cũng trong tình trạng đổ hoe. Cô nhớ anh. Giờ chỉ cần nghe thấy câu nói quen thuộc của Tinh Kỳ: “Em nhớ anh à?” thôi cô cũng hạnh phúc lắm rồi. Cô cứ tưởng tượng ra Tinh Kỳ đang nằm đây vuốt ve khuôn mặt cô. Đôi mắt anh sâu thẳm. Bàn tay anh to lớn đầy sự ân cần và chở che.

40. Chương 40

- Tinh Vân – tiếng gõ cửa làm cô giật nảy mình.

Cô ra mở cửa.

- Kiến Bằng... - cô không khỏi ngỡ ngàng – sao anh lại ở đây?

- Anh nghe nói Tinh Kỳ...

Anh chưa kịp nói gì cô đã ôm chặt lấy anh.

- Anh nghĩ nó sẽ mong em chăm sóc tốt cho đứa bé trong bụng.

Tinh Vân nhìn anh. Dù lòng cô đầy đau đớn, nhưng anh là một người có khả năng thần giao cách cảm tuyệt vời. Cô tin vào những lời anh nói. Cô chợt nhớ ra là Tinh Kỳ con vẫn còn ở trong bụng. Hóa ra cô không hề cô đơn. Ở một nơi nào đó, cô tin...

- Anh có nghĩ rằng Tinh Kỳ còn sống không? – Tinh Vân nhìn Kiến Bằng không chớp mắt.

- Có, chắc chắn nó còn sống – Kiến Bằng nói chắc nịch. Đây là tất cả những gì cô muốn nghe.

- Cô chủ - giọng cô người làm gấp gáp – ông chủ nói... đã... đã tìm thấy xác cậu Tinh Kỳ rồi ạ.

Tinh Vân và Kiến Bằng bốn mắt nhìn nhau.

Ông Âu không cho cô nhìn thấy xác Tinh Kỳ. Ông sợ làm đứa bé trong bụng cô kinh động. Điều đó càng làm cô thấy tổn thương và xót xa hơn tột cùng. Cô ôm quan tài của anh khóc nức nở, không cho ai được chôn nó xuống. Ông Âu thấy vậy cũng không trách cứ gì, chỉ thấy tội nghiệp cho cô.

- Tinh Vân, em thôi ngay đi! – Kiến Bằng hét vào mặt cô, hai tay anh bấu chặt lấy vai cô.

- Anh nói dối. Anh lừa đảo. Em ghét anh – cô la lên, cổ vùng vẫy.

Tuệ Châu nhìn thấy cô như vậy, cũng núp vào vai Hoàng Vũ mà khóc. Gia Vệ, Gia Hoàn, Hạ Hy, Á Mỹ chỉ biết đứng nhìn. Trên đời này chỉ có hai người có thể trị nổi cô. Một là Tinh Kỳ, hai là Kiến Bằng. Những người khác biết mình chỉ làm mọi chuyện rối thêm nên không xen vào.

- Nghe anh đây – Kiến Bằng lần này hét to hơn làm cô cứng đờ người ra – Tinh Kỳ chưa chết. Anh không nói dối em. Nó ở đây này! – Anh chỉ vào cái bụng to lớn của cô – Và nếu em cứ tiếp tục như vậy thì sẽ là chính em giết chết Tinh Kỳ...

Anh buông cô ra không thêm ngăn cản nữa. Tinh Vân đứng bất động. Cô nhìn vào cổ quan tài nằm trước mặt. Đôi mắt đầy đau đớn. Cô thêm muốn được nhìn thấy nụ cười của anh ghê gớm. Nhưng thay vào đó, hình ảnh hai đứa bé cười tươi lại thay thế và đập vào mắt cô. Cô lấy tay xoa lấy bụng mình. Chưa bao giờ cô lại mong muốn hai đứa bé này lại là con trai... như bây giờ. Mắt cô lim dim mơ màng. Cô khụy xuống. Mờ mắt ra thì đã thấy mình đang ở trong phòng. Cô vuốt ve tấm ga giường kẻ bên trông vắng đầy lạnh lẽo. Cô lê dần tay lên chiếc gối Tinh Kỳ rộng và êm ái. Cô vo cái gối lại, ôm trọn vào tay. Cô hít hà cái gối để nhớ lại cái mùi thân quen và dễ chịu của Tinh Kỳ. Chợt thấy có vật gì đó cộm cộm trong gối ngủ của Tinh Kỳ. Cô lần theo mép gối luồn vào trong. Một chiếc chìa khóa nhỏ bằng bạc?! Cô liền đứng lên khỏi giường. Cô đoán chắc đây là một chiếc chìa khóa phòng. Cô chạy khắp nhà, tra khóa vào từng ổ.

“Cạch” – một tiếng động nhỏ vang lên. Một cánh cửa phòng ngủ ở lầu ba bật mở. Cô không tin nổi vào mắt mình nữa... Đó là phòng dành cho em bé. Tinh Kỳ đã lên làm chiếc phòng này cho con ư? Những tia nắng len lỏi qua ô cửa sổ to lớn làm Tinh Vân hơi lóa mắt, nhưng lại làm bật lên hai cái nôi lớn đặt hai bên. Một bên màu xanh, một bên màu hồng. Những con thú nhồi bông to lớn được xếp dọc theo cạnh tường của căn phòng. Có cả những món đồ chơi nhỏ bằng nhựa. Những chiếc chuông gió kêu lên leng keng theo từng bước chân của cô. Tim cô đập rộn lên.

- Tinh Kỳ... - cô kêu tên anh khe khẽ.

Cơn gió thổi qua thật mạnh. Cô ngỡ rằng anh đang hiện về. Một tờ giấy bị cơn gió cuốn bay đi đến chạm vào những ngón chân nhỏ bé của cô. Cô cúi người xuống chạm chạp, lượm tờ giấy nhỏ lên. Trên đó ghi vắn vện mấy dòng nhưng đủ làm cô ứa nước mắt.

“Tinh Vân à, cảm ơn em.

Vì đã mang lại cho anh sinh lực.

Vì đã yêu anh.

Vì đã làm vợ của anh.

Và vì đã chịu nhiều đau đớn để sinh cho anh những đứa con thật dễ thương.

Anh yêu em, vợ à!”

Nét bút của Tinh Kỳ dù đã không còn xa lạ gì với cô nữa. Nhưng không hiểu sao, lần này cô thấy nó sao đầy ắp tình cảm. “Em sẽ sống tốt, Tinh Kỳ à. Em sẽ cố gắng chăm sóc con của chúng ta thật tốt!”. Cô áp tờ giấy vào ngực mình. Hai vạt tóc đã ướt đầm nước mắt. Ôi trời mãi mới đăng ký đc username :’< .=” bạn=“” bỏ=“” bên=“” kia=“” luôn=“” rồi=“” à=“” tác=“” giả=“” haiz=“” chắc=“” tinh=“” kỳ=“” k=“” chết=“” đâu=“” nhĩ=“” bạn=“” đừng=“” làm=“” mình=“” thất=“” vọng=“” thế=“” chứ=“”>< tiếng=“” cửa=“” âm=“” âm=“” làm=“” cả=“” nhà=“” đang=“” ăn=“” ngon=“” lành=“” giặt=“” nấy=“” mình=“” lên=“” một=“” bà=“” lão=“” vội=“” vãi=“” chạy=“” ra=“” mở=“” cánh=“” cửa=“” tòi=“” tào.=“” mở=“” ra=“” thì=“” bà=“” cùng=“” ông=“” lão=“” muốn=“” hết=“” cả=“” hồn.=“” một=“” người=“” đầy=“” máu=“” me=“” từ=“” đầu=“” đến=“” chân.=“” không=“” cả=“” thấy=“” mắt=“” mũi=“” đầu.=“” vết=“” thương=“” nào=“” trên=“” người=“” anh=“” ta=“” cũng=“” bị=“” rách=“” toang.=“” chưa=“” một=“” vệt=“” máu=“” nào=“” được=“” đủ=“” đông=“” lại=“” cả.=“” chắc=“” là=“” anh=“” ta=“” đã=“” phải=“” dùng=“” hết=“” sức=“” lực=“” để=“” tới=“” được=“” đây.=“” cô=“” bé=“” con=“” thấy=“” vậy=“” nhanh=“” nhay=“” đi=“” sắc=“” ít=“” thuốc.=“” ông=“” lão=“” lọ=“” mọ=“” thay=“” đồ.=“” coi=“” và=“” rửa=“” giúp=“” anh=“” những=“” vết=“” thương.=“” những=“” số=“” vãi=“” vụn=“” được=“” đắp=“” lên=“” người=“” anh=“” nóng=“” ran.=“” rát=“” rạt=“” và=“” tê=“” buốt.=“” miệng=“” hắt=“” ta=“” luôn=“” miệng=“” lẩm=“” bẩm:=“” “tinh=“” vân...”=“”>

Mắt anh lim dim mở ra. Anh đang định cử động nhẹ.

- Đây, anh chưa khỏe đâu. Đừng vội – Một cô bé nhỏ con chạy đến ngăn anh những đầu ngón tay đang cố gắng động đậy của anh – ông em phải đi tìm cây trong rừng cả đêm để bó lại cho anh đấy. Anh mà nhúc nhích thì những mảnh gỗ nhỏ bé này có thể sẽ bị cong vẹo và mai một chân, tay anh đau cong vẹo như người siêu dẻo luôn á!

Anh bật cười vì cái kiểu nói chuyện này quá giống Tinh Vân. Tinh Vân... cô ấy... Anh chợt nhớ ra là anh đã mất tích hơn cả tuần lễ. Chắc chắn cô vợ nhỏ bé của anh đã lo lắng và khóc rất nhiều. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh cô bé xiu đang ôm cái bụng bắt đầu bự ra ngồi khóc vì anh thì anh chẳng còn thấy vết thương nào thấy đỏ và đau đớn hơn hình ảnh đó.

- Anh ở đây được bao lâu rồi nhóc? – anh cố không đụng đậy nhiều.

- Hơn 3 ngày rồi. Anh mê man mãi. Ông bà em đều đi làm hết. Muốn khỏe thì anh phải chờ đến hơn 1 tuần nữa – Cô nhóc tỏ ra am hiểu.

Tinh Kỳ bật cười vì rõ ràng là quá giống nhau. Nhưng trong lòng anh nhanh chóng dấy lên sự lo lắng. Lý Thập Toàn ... Anh nghi ngờ bố anh trong lúc buồn khổ vì anh giao hết mọi quyền hành trong công ty cho hắn. Và còn Tinh Vân, cô ấy đã sắp sinh rồi, chỉ còn 3 tháng nữa. Anh muốn chạy ra khỏi đây kinh khủng. Có khi nào con bé đó thích Tinh Kỳ k . Đừng nhá :-<>

41. Chương 41

- Em đã bảo là không được mà. Anh muốn đi tìm ai? Có phải là cô Tinh Vân gì đó không? Đêm qua em ra rừng cùng ông, thấy có rất nhiều người lùnh lùnh. Em đoán là tìm anh đấy. Anh đang trong tình trạng này, cần ít nhất là một tháng để có thể đi đứng lại như người bình thường. Giờ anh ra chẳng khác nào đi nộp mạng cho chúng. Vì cô gì đó của anh, hãy ráng chờ thêm một tháng nữa... - Anh không hiểu sao cô nhóc này có sức thuyết phục anh mạnh mẽ. Chắc vì cô bé quá giống Tinh Vân. Anh giờ chẳng khác gì người tàn phế. Bị cột chặt trên chiếc giường bằng tre mỏng manh.

Anh nằm đếm số lần mặt trời chui lên và lặn xuống, đếm lần mặt trăng lên đỉnh rồi biến mất sau bình minh. Anh không lúc nào không nghĩ đến Tinh Vân. Mỗi ngày, cô nhóc đều đến đút cho anh ăn, ông lão có gương mặt chất phác đến xem vết thương và thay thuốc cho anh, bà lão thì luôn thăm hỏi nhiệt tình. Họ quả là những người tốt. Một tuần trôi qua, anh cảm giác như mình đang quay lại thời còn nhỏ, tập đi tập đứng lại. Cũng may là lúc rơi, anh có lấy đà bật ra khỏi vách núi để rơi vào trũng rừng cây. Nếu không thì làm sao anh sống sót nổi chứ!

Tiếng kêu lách cách vọng ra lại từ cái cửa gỗ. Ông lão khéo léo ra dấu cho con nhỏ đưa anh vào phòng tìm chỗ nấp và đi ra mở cửa. Không ngoài tầm dự đoán của ông, đây đúng là những tên lưu manh đã cố lùnh lùnh anh.

- Ông có thấy ai rớt xuống vực chạy qua chạy lại vùng này không? - Tên dẫn đầu hỏi.

Ông lão giả vờ run lên lập cập như người chẳng còn có thể sống lâu nữa.

- Mấy bữa, lão có lượm được một cái xác, máu me đầy mình....

- Là con trai hay con gái - Tên đó vội cướp lời.

- Là con trai... Da nó sao nhỉ? Hơi đen đen một chút. Mặc một bộ quần áo... như ông vậy - ông lão run run chỉ tay vào cái vest ngoài của hắn - nhưng đã rách tươm.

- Xác hắn đâu? - Tên đó vội vấp hỏi.

- Lão... Lão đã... chôn nó ở sau nhà...

Lão vừa chỉ tay ra đằng sau thì lập tức một tên trong cả bọn chạy ra sau xem xét. Được một lúc, tên đó chạy về báo cáo lại.

- Quả thật có một nắm mồ ở đằng sau đại ca ạ.

Tên cầm đầu nhếch môi cười mãn nguyện.

- Chúng ta đi! - hắn ta ra lệnh.

Chờ hắn đi khuất, ông lão mới từ từ khép cửa lại.

- Cám ơn ông... - anh từ trong, chống cái nạng được gọt đẽo cẩn thận đi ra.

- Cậu không cần khách sáo như vậy.

- Đằng sau là nắm mồ của ai vậy ông? - Tinh Kỳ chau mày thắc mắc hỏi. - Đó là cha mẹ của cô bé này... Tụi nó mở công ty làm ăn thất thoát, lấy hết tiền, thế chấp nhà và đồng lương làm bác sĩ của ta mà trả nợ nhưng không đủ. Cuối cùng, bị bọn xã hội đen đuổi cùng giết tận. Ta, bà nó và nó may mắn không trúng đạn. Khi đến được đây thì cha mẹ của nó đã không chịu nổi mà chết. Đến tận bây giờ ta vẫn chưa dám trở về đó vì sợ bọn chúng vẫn nhớ món nợ cũ.

Ông lão ngồi xuống chiếc ghế, rót và đưa cho anh một cốc nước trà ấm. Vừa đưa cốc trà lên miệng, ông bỗng dừng nghĩ ra chuyện gì đó.

- Chẳng lẽ cậu cũng nợ nần chồng chất mà đến đây? - ông ta dò xét.

- Dạ không,... Công ti cháu vẫn ổn. Cháu thì sắp lên chức chủ tịch nhưng bị một tên vô lại đây tham vọng ám sát - Tinh Kỳ cũng thành thật kể chuyện cho ông lão nghe.

- Vậy ra... cậu vội vàng muốn hồi phục như vậy là để về báo thù sao?

- Không... Vợ cháu sắp sinh rồi ạ. Cháu cần phải về gặp với cô ấy!

- Nhưng không thể gấp vậy được đâu. Ta tính toán rất kỹ rồi, nhanh lắm cũng phải một tháng trời. Thôi thì cậu cứ trú tạm ở nhà lão... Cậu vào nghỉ đi, đã khuya rồi – ông lão đứng dậy, hai tay vắt ra đằng sau trầm ngâm đi về phòng.

Trong khi đó, ở nhà họ Âu.

- Tinh Vân à, ta biết tình cảm của con và Kiến Bằng rất tốt... Nếu con muốn, có thể cưới Kiến Bằng. Ta cũng thấy yên tâm hơn khi thấy con có người chăm sóc – giọng ông Âu khàn khàn vang lên.

- Ba nói gì vậy ạ? Con với anh ấy chỉ là bạn. Con chỉ muốn là vợ của Tinh Kỳ. Không muốn là vợ của ai khác nữa...

- Ta sắp sửa giao lại chức chủ tịch này ột người khác đảm nhiệm thay. Con ở lại nhà họ Âu thêm nữa... chỉ thiệt cho con thôi – ông Âu vẫn lãnh đạm. Mắt ông tối đậm đầy trầm uất.

- Xin ba đừng nói vậy. Con yêu Tinh Kỳ chứ không yêu tiền hay chức vụ gì của anh ấy cả. Có chết con cũng không lấy người khác...

Ông Âu nhìn đứa con dâu đầy đáng thương. Ông cảm thấy vô cùng có lỗi đối với ông bạn chí cốt và trung thành của mình. Đòi ông ta gả con gái ông ta cho đã để giờ cô bé rơi vào tình cảnh đau đớn như thế này. Nhìn nó, ông lại không nỡ rời xa chức chủ tịch. Tinh Kỳ nhà ông đã ra đi, không chăm sóc được tận tình cho con bé thì nay ông phải gánh vác giúp nó chứ

Thông tin này lập tức vang đến tai của Lý Thập Toàn. Hắn ta liền mở ra một kế hoạch tiếp theo để loại trừ cô và đứa bé trong bụng.

Tinh Kỳ đột nhiên bất an, thấp tha thấp thỏm trên giường. Anh tập đi mấy ngày hôm nay nhưng không hiểu sao càng tập, kết quả càng tệ hại.

- Anh bình tĩnh chút đi. Cứ như vậy hoài thì đến chừng nào mới về với vợ anh được? – Cô nhóc đỡ anh đứng dậy.

Nghe đến chữ vợ con, người Tinh Kỳ nóng ran lên. Anh chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng như bây giờ. Anh sợ Tinh Vân xảy ra chuyện gì nhưng lại không có mặt để bảo vệ cô. Cái chức chủ tịch trong công ti chẳng dính dáng gì đến cô mà anh phải lo cả. Tên Lý Thập Toàn không lẽ nào đi hại một người vô tội như vợ anh. Nhưng nghĩ đến đó anh lại càng lo sốt vó. Hắn ta thứ gì mà chẳng làm được, nhiều khi thà giết thừa còn hơn bỏ sót. Giết một loạt hết cả gia đình anh. Hắn mà đụng đến một sợi tóc của Tinh Vân, anh nhất định sẽ không tha cho hắn. Cây nạng lập tức lấy lại thế đứng dậy. Anh men dọc theo thành tre để đi qua đi lại.

- Hay quá, được rồi kìa. Để em kêu ông – cô bé reo lên đầy vui sướng.

Tinh Kỳ thì không thể chờ lâu hơn nữa. Anh nhất định phải tập mấy cái này xong cho thật mau để về với cô.

1 tháng sau

- Chị Tinh Vân đang làm gì vậy? – tiếng Hạ Hy trong trẻo vang lên trong điện thoại.

- Chị đang nghe nhạc. Gọi chị có chuyện gì sao?

- Ừm, em mới phát hiện ra một cửa hàng bán đồ dành cho em bé. Chúng ta đi mua đi. Em có rủ cả chị Tuệ Châu và Á Mỹ đi nữa! – Hạ Hy hớn hở.

- Được rồi, ở đâu? Chị sẽ đến.

- Tụi em đang ở trong quán cà phê Angelinus nè. Chị qua đây đi.

- Ừ.

Gập chiếc điện thoại nhỏ lại, Tinh Vân khệ nệ đi xuống lầu. Đây là lần đầu tiên kể từ lúc Tinh Kỳ mất, cô chịu đi ra ngoài. Cô bước ra khỏi xe. Quán cà phê xinh xắn hiện ra trước mắt. Cô vào trong, kiểm soát bạn mình.

- Chị à, chị dùng gì? – Hạ Hy chưa gì đã réo rất bên tai cô.

Phải nói từ khi đính hôn với Gia Vệ xong, con bé nói nhiều kinh khủng.

- Cho chị một ly cappuchino, loại nào cũng được.

Cô phục vụ ghi vào một tờ giấy nhỏ rồi đi vào chuẩn bị. Đột nhiên bị một tên thanh niên đi phía sau chặn đứng.

- Cô cho thuốc này vào cốc cà phê đó cho cô ta. Đây là tiền thưởng – Hắn ta thì thầm và chìa ra 3 tờ 500000 cho cô ta.

Cô ta thấy tiền thì mắt sáng rực, vội vã đi vào trong pha gói thuốc vào và mang ra ngay. Tinh Vân đón nhận ly nước. Cô chẳng mấy may biết trong đó có thuốc độc, mà ngay lập tức cô uống và cả 2 đứa bé và mẹ của chúng đều sẽ chết. Cô đưa cốc lên miệng uống.

“Roạt”

- A.... – tiếng Tinh Vân la toáng lên khi thấy ly cà phê của cô bị đổ thành một vệt dài trên sàn.

Cái bóng người vừa đi qua đã hất đổ ly nước của cô. Hắn ta thậm chí không thèm ngoái lại nói một lời xin lỗi lao thẳng ra khỏi quán. Cô nhìn theo hắn đầy bàng hoàng. Tưởng đi đó. Bất giác cô đứng dậy, lật đật chạy theo. Cô gọi to:

- Âu Tinh Kỳ! Âu Tinh Kỳ!... Hắn ta vẫn chạy, càng ngày càng nhanh hơn. Đám bạn cô thấy vậy liền chạy ra đuổi theo cô. Cô ngã xuống.

- A... - cô thất thanh la lên, mắt cô vẫn không rời khỏi hắn.

Hắn ta lập tức quay lại nhìn cô. Mặt hắn bịt kín mít, không để hở lấy một đường nét trên khuôn mặt. Thân hình cũng được che giấu rất khéo bằng chiếc áo lạnh phồng. Chiếc mũ quai nón che đi kiểu tóc quen thuộc. Rất may, cô kịp chống tay đỡ xuống nên chưa ngã nhào. Hạ Hy lo lắng chạy đến kế bên.

- Âu Tinh Kỳ... - Cô khóc nức lên.

Hạ Hy nhìn về phía người đàn ông phía trước đang đứng lại dăm dăm nhìn Tinh Vân.

- Đừng bỏ em mà... Âu Tinh Kỳ... - cô vẫn tiếp tục ra sức gào lên.

Hắn ta nhìn cô xong mới phát hiện thấy Hạ Hy đứng kế bên từ lúc nào. Hắn liền chạy đi.

- Âu Tinh Kỳ... - tiếng kêu của cô nhỏ dần. Bụng cô đau nhói. Mồ hôi ướt đầm trán.

- Chị à... - Hạ Hy lau mồ hôi giúp cô.

- Không sao chứ? – Tuệ Châu giờ mới chạy đến.

- Khổ thân, chắc em nhớ chồng quá... - Á Mỹ nhìn cô với ánh mắt đầy thương cảm.

- Không đâu... - Tinh Vân bám chặt lấy tay Á Mỹ - em dám chắc đó chính là Tinh Kỳ. Em... đau quá!

- Mau đỡ Tinh Vân lên xe! – Á Mỹ ra lệnh.

Hạ Hy ngay lập tức nhấc một bên vai của cô lên. Á Mỹ bên kia đưa cô về nhà. Tuệ Châu lèo đèo đi theo mà không biết rằng từ ô cửa kính của quán cà phê, một người đàn ông đang nhìn đám tụi nó đầy tức giận. Hắn mở chiếc điện thoại ra bấm bấm.

- Hồng nát kế hoạch rồi.

- Cái gì? Tại sao hồng? Mày có biết tao canh mãi con nhỏ mới chịu ra ngoài không hả? – giọng Lý Thập Toàn rít lên qua điện thoại.

- Tự dưng có một thằng kia bay ngang qua làm đổ ly nước...

Hắn chưa kịp giải thích gì thêm thì đầu dây bên kia đã cúp máy. - Tinh Vân, em tỉnh rồi à?

- Kiến Bằng... - cô vội nắm lấy tay anh – Tinh Kỳ, anh ấy vẫn còn sống...

- Em nói gì vậy chứ? Tinh Kỳ đã bị chôn xuống mồ rồi... - Kiến Bằng buột miệng.

Cô sững sờ trước câu nói của anh. Kiến Bằng đây sao? Cô vội lui ra, tránh xa anh ra. Mặt cô từ trắng bệch vì sợ sệt chuyển sang đỏ rần vì tức giận.

- Anh đi đi. Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa... - Cô gào lên xong nước mắt từ từ rơi xuống.

- Tinh Kỳ đã chết rồi, em nên chấp nhận sự thật đi! – Kiến Bằng cũng hét lên không thua gì cô lúc này.

- Hạ Hy mau tổng tên này ra ngoài cho chị - Tinh Vân gục đầu xuống gối như không muốn nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình nữa.

Hạ Hy chết đứng được một lúc, cô liền nghe lời Tinh Vân tổng Kiến Bằng ra ngoài.

- Tinh Vân à... cậu có chắc...? – Tuệ Châu ngồi xuống bên giường cô.

- Vừa này bác sĩ nói đứa bé trong bụng em thế nào? – Tinh Vân cố bình tĩnh nén tiếng nấc, nước mắt cô chảy ròng.

- Hoàn toàn bình thường, không sao cả... Ông ta cũng chẳng hiểu vì sao nó lại đập cậu mạnh như vậy – Tuệ Châu nói.

- Vậy là đúng rồi... Chính là Tinh Kỳ... Anh ấy vẫn còn sống... - Tinh Vân nghẹn ngào, lần này là khóc vì quá vui mừng và hạnh phúc.

- Tại sao vậy chị? – Hạ Hy hỏi.

- Lần trước khi Tinh Kỳ gặp nạn. Nó cũng đập rất mạnh. Hôm nay cũng vậy... Rõ ràng là chỉ có Tinh Kỳ ... mới có thể...

- Tinh Vân à, bình thường chị sẽ không tin em. Nhưng biết sao được chứ, đó đều là con của Tinh Kỳ cho nên não của chúng có lẽ sẽ vượt trội hơn chẳng?

- Gọi Gia Hoàn, Hoàng Vũ và Gia Vệ cho em! Kiến Bằng không đáng tin nữa rồi.

Chưa đến 5 phút, cả ba người đều có mặt trong phòng của Tinh Vân.

- Em nói sao? Tinh Kỳ còn sống...? – Gia Hoàn há hốc.

- Em xin thề với anh... Không thể nào là ảo tưởng được, tương đi ấy... Không thể nhầm lẫn vào đâu được... - Tinh Vân ôm lấy đầu.

- Nhưng xác Tinh Kỳ đã được tìm thấy... - Hoàng Vũ phản đối giả thuyết của Tinh Vân.

- Nhưng đã ai nhìn thấy cái xác đó chưa? Em chưa thấy! Em chưa tin...

- Anh nhìn thấy rồi. Đúng là Tinh Kỳ... Dù mặt của nó đã bị những vết máu loang lổ che mất nhưng bộ đồ đó... Tinh Vân à, trưa hôm đó anh có gặp nó. Đó chính xác là bộ đồ nó đã mặc – Gia Vệ tiếp tục công việc phản bác.

42. Chương 42

- Càng chứng tỏ rằng Tinh Kỳ vẫn còn sống. Tên hung thủ lúc thủ tiêu anh đã nhìn thấy bộ đồ anh ấy mặc... Hắn ... chắc chắn ... đã ... thể xác Tinh Kỳ... - Tinh Vân lấp bắp.

- Nhưng tại sao hấn phải làm vậy chứ? – Gia Vệ không kiềm nổi sự bức bối của mình. Hạ Hy lập tức giữ vai anh kiềm lại. Anh biết mình đã quá đáng nên lập tức sửa lại – Ý anh là... sao hấn phải thế xác Tinh Kỳ? ... Hấn có lợi gì sao?

Tinh Vân nhìn Gia Vệ. Vệ lúng túng lộ rõ trên gương mặt cô.

- Em thử nhớ lại xem... Có ai thù oán gì với Tinh Kỳ không? Anh thì chắc chắn đó không phải là con gái... - Hoàng Vũ cuối cùng vẫn là người điềm tĩnh nhất – nếu em có cơ sở, bọn anh lập tức sẽ tin em...

Tinh Vân vò lấy nắm tóc của mình rồi xoa nhẹ chúng thành nhúm. Cô không nghĩ được ra ai cả. Mọi người đều rất khâm phục Tinh Kỳ cơ mà. Anh luôn tỏ ra mình là một người lãnh đạo tốt. Cô nhìn lên những ánh mắt chăm chăm của những người anh từ nhỏ đến lớn của mình. Cô thấy mình thật bất lực, khi đến những người thân cận và tin tưởng nhất cô cũng không làm cho họ tin tưởng mình được thì thật là... Cô không tìm được thứ gì từ gương mặt của những người đó. Cô rê đôi mắt nhìn quanh. Rồi ánh mắt cô dừng lại, giọng cô tắc nghẹn. Cô ngồi bất động.

- Tinh Vân, em sao thế? – Á Mỹ lay cô.

- Đó.... – Có cái gì đó nghẹn ngào trong cổ họng cô. Cô muốn nói nhưng những từ ngữ không thể nào thoát ra được. Tay cô đưa lên chỉ vào cái thùng đặt ở góc phòng.

- Hộp carton ...? – Gia Hoàn vẫn chưa hiểu ra.

- Lý... Lý Thập Toàn.... – Tinh Vân khẽ rùng mình.

- Ý em... - Gia Vệ lại ngẩn ngơ nhìn vào cái thùng rác. - Hôm đó... Tinh Kỳ rất tức... Vừa về đến nhà, lập tức xô đổ mấy cái ly trong phòng.... Vì bộ tách đất quá nên em đã giữ lại trong hộp đó, thấy vứt đi thì quá lãng phí... Lý Thập Toàn... Anh nói hấn là gã thay thế bố em. Hấn đã ngấm mua một số cổ phần của công ti mà không cho ai biết. Tinh Kỳ rất tức giận với hấn. Anh đã nói với em ngày hôm sau sẽ lên xử lý hấn. Đó... cũng chính là hôm Tinh Kỳ xảy ra chuyện... - Tinh Vân nói ra một lèo. Những giọt nước mắt cô cố nén lại đã vỡ òa ra ngay khi cô vừa kết thúc câu nói.

- Nói vậy là... - Tuệ Châu cũng ấp úng không kém – chị Á Mỹ... - cô kêu lên.

Á Mỹ lập tức bắt được tín hiệu của Tuệ Châu. Cô vội vã rút điện thoại ra.

- Alo, ba ạ? Con cần lấy thông tin gấp về những cuộc gọi của một khách hàng Lý Thập Toàn... - A... đau... - Á Mỹ còn đang miên man bên cái điện thoại thì bị hơi thở Tinh Vân làm đứt quãng. Tay cô ôm lấy cái bụng làm cả đám lo lắng.

- Đưa cô ấy đi bệnh viện đi, nhớ đầu mấy tay bác sĩ ở nhà không ổn. Nhân tiện siêu âm luôn còn bao nhiêu tuần nữa cô ấy sinh... - Tuệ Châu liếc Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ nhắc bóng Tinh Vân lên. Đúng lúc Á Mỹ vừa hoàn tất cuộc gọi. Tinh Vân vừa được đặt xuống chiếc giường bệnh trắng phau. Sắc mặt cô không hề ổn tí nào. Tay bác sĩ ra lệnh ọi người ra ngoài. Đồng thời, ông ta bảo tay bác sĩ thực tập còn lại đứng kế bên ra ngoài lấy giúp ông dụng cụ “chữa bệnh”. Hấn ta rầm rập nghe lời. Trán cô ướt đầm mồ hôi. Có gì... bất bình thường.

- Bác sĩ, con tôi... có chuyện gì sao? – Cô nín lấy tay ông ta.

- Ủ, có chuyện... - Ông ta nở một nụ cười đầy gian xảo.

- Sao lại như vậy?... Ông... chưa khám cho tôi cơ mà – Tinh Vân hốt hển.

- Chút nữa cô sẽ biết thôi... - Ông ta nhìn cô cười chẳng mấy thiện cảm một lần nữa.

Lúc này Tinh Vân mới nhìn ra. Ông ta... trông không giống một bác sĩ. Mà giống một tên lưu manh ở ngoài đường hơn. Cổ ông ta lộ chỗ vết sẹo. Phần da ít ỏi lộ ra dưới lớp áo blouse ẩn hiện những hình xăm sắc sỡ. Cô vùng dậy, muốn chạy ra nhưng bụng cô đau quá. Đau thắt lại. Tay cô nắm chặt lấy tấm ga giường.

Đúng lúc tên phụ tá kia đẩy cửa bước vào.

- Đưa cho tôi! – Ông ta ra lệnh.

Gã phụ tá im lìm đưa cho ông ta cái kéo. Ông ta lập tức cầm lấy. Nước mắt Tinh Vân chảy xuống đầm đìa. Ánh sáng lóe lên từ mũi kéo trên cao làm cô chói mắt. Hắn ta đang nhằm thẳng xuống cái bụng cô mà đâm. Hắn muốn chọc thủng bụng cô. Cô nhìn quanh xem còn chỗ nào ình trốn chạy. Bất chợt, ở dưới tấm rèm áp lên bức tường đối diện, một vũng máu đỏ tươi loang lổ hiện ra trước mắt cô. Tay bác sĩ thật sự đã bị thủ tiêu từ lúc nào. Cô nhắm tịt mắt lại, biết mình không thể nào thoát khỏi mũi kéo của hắn. Cô chờ đợi, chờ đợi sự đau đớn, chờ đợi bụng mình rách toạc ra dưới mũi kéo của hắn. Nhưng khi mở mắt ra nhìn lại thì hắn đã không còn đứng đó. Thay vì thế, tay phụ tá đang trân trân nhìn cô. Tay anh ta còn giữ chặt cái khay.

- Tinh Kỳ... - Cô nhào người ra khỏi chiếc giường nhỏ cố với lấy anh ta.

Anh ta lập tức tiến đến chỗ cô. Anh ta ngồi trên giường, vuốt nhẹ những sợi tóc bết lại trên chiếc trán đầm mồ hôi. - Ấu Tinh Kỳ, đừng bỏ em... - cô quàng tay qua cổ anh, ôm sát vào người.

Cánh cửa bất chợt mở ra. Anh ta lập tức đẩy Tinh Vân ra xa. Tinh Vân chưa kịp phản ứng gì thì bóng anh đã khuất sau cánh cửa, thu hút ánh mắt của bảy người còn lại.

- Tinh Kỳ... - tay cô giờ mới đưa lên đầy bất lực. Anh đi khuất rồi, cô mới cảm giác lại cái bụng mình đau nhói.

- Tinh Vân, chuyện gì vậy? - Hoàng Vũ trông thấy tên bác sĩ nằm sõng soài trên nền đất vội vã chạy đến bên cô.

- Hắn... muốn giết em... Là Tinh Kỳ... Anh ấy... - Cô dường như không thể nói thêm lời nào nữa vì cơn đau lại hành hạ cô.

- Mau kiểm bác sĩ! - Hoàng Vũ hét lên.

Gia Vệ và Gia Hoành nhốn nháo chạy quanh cái bệnh viện để kiểm cho ra. Cuối cùng, ông bác sĩ cũng tới. Ông ta cũng hốt hoảng không kém vì nếu có chuyện gì thì cái chức bác sĩ của ông ta cũng đi tong. Khám xong cho cô, ông ta mới thở phào.

- Không sao, cô ấy sắp sinh rồi nên bị co thắt tử cung ấy mà! - ông ta mừng thầm trong bụng.

Đúng lúc tiếng nhạc điện thoại của Á Mỹ cất tiếng làm cả đám giật nảy mình. Cô nàng chỉ ậm ừ qua điện thoại. Không ai đoán được đã có chuyện gì trong đoạn hội thoại ấy. Mãi đến khi chiếc điện thoại được cất gọn vào trong túi. Á Mỹ mới nhìn lên những ánh mắt đầy mong đợi đang dồn về mình.

- Theo điều tra cho biết thì cách đây một tháng, Lý Thập Toàn có liên lạc với bọn xã hội đen và gần đây cũng có - một lúc sau cô mới lên tiếng.

- Đúng là con gái của tập đoàn viễn thông có khác. Em ngưỡng mộ chị quá! - Hạ Hy nín lấy tay Á Mỹ đầy khâm phục.

Á Mỹ cười đầy hãnh diện.

- Vậy chúng ta phải bắt đầu từ đâu đây? - Gia Hoành lên tiếng.

- Đến công ty Âu Long - Gia Vệ chắc nịch.

- Em cũng muốn đi - Tinh Vân nài nỉ.

- Không được, em sắp sinh rồi, còn hơn một tuần nữa thôi - Hoàng Vũ lắc đầu.

- Nhưng... - Tinh Vân biết mình cãi không lại ba anh.

Cô định tham gia vào việc lấy chứng cứ. Nếu gặp nguy hiểm gì, có thể gặp lại Tinh Kỳ. Nhưng có vẻ như việc này là bất khả thi. Gia Vệ nhìn quanh cái bãi giữ xe mà Tinh Vân cho là đáng nghi. Rõ có một cái máy camera cơ mà. Lê nào Tinh Kỳ bị bắt như vậy mà ông bảo vệ không hề lên tiếng sao. Anh lập tức với lấy cánh tay của Hoàng Vũ lay nhẹ. Hoàng Vũ đưa mắt nhìn theo hướng Gia Vệ, hiểu ngay anh đang nghĩ gì. Gia Hoành thì vẫn còn lay hoay coi mấy cái xe hiệu gì, bao nhiêu tiền rồi xuyết xoa trong lúc hai anh đang tiến về phía ông bảo vệ đang ngồi chễm chệ mắt hướng về mấy cái màn hình ti vi theo dõi thì bị tiếng của Gia Vệ làm giật mình.

- Chú, cho con hỏi. Chú còn giữ cuộn băng thu lại từ một tháng trước không ạ? – Hoàng Vũ lịch thiệp nói. Ông ta quay lại nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

- Tôi chỉ mới được nhận chưa đầy 2 tuần... - ông ta ngại ngần nhìn Hoàng Vũ.

- Vậy ông bảo vệ trước kia đâu rồi? – Gia Vệ hỏi dồn.

- Tôi làm sao biết được – ông bảo vệ kia gắt lên.

Gia Vệ và Hoàng Vũ im lặng nhìn nhau, ngó tìm Gia Hoành thì cậu ta đang loay hoay với mấy con siêu xe, lại còn ghi hết các biển số xe vào một tờ giấy nhỏ. Hai người bó tay im lặng.

- Chú à, vậy chú có biết ai điều người bảo vệ trước đi không? – Hoàng Vũ lại tiếp tục tra khảo.

- Là Lý Thập Toàn chứ còn ai? Cậu không nghe mọi nhân viên ở đây nói à? Từ khi thiếu gia của tập đoàn Âu Long mất thì ông chủ rã rời không còn lo đến chuyện công ty nữa. Họ còn nói ông ta giữ vị trí đó thôi, chứ thật ra đã giao hết quyền hành cho Lý Thập Toàn.... Chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ lên làm chủ tịch mới thôi! – Ông ta thì thầm chỉ đủ cho Hoàng Vũ và Gia Vệ nghe thấy.

- Vậy là đúng như dự đoán của Tinh Vân – Gia Vệ nói với Hoàng Vũ.

- Xem ra không thể tìm thấy người bảo vệ ấy và ít manh mối cuối cùng rồi – Hoàng Vũ khoanh tay trước ngực nan giải.

Chợt, chiếc thang máy trong tầng hầm kêu lên một tiếng, làm Gia Vệ và Hoàng Vũ giật mình. Cả hai toan chạy đi nhưng sức nhớ ra Gia Hoành vẫn còn ở đằng sau chăm chú ghi lại mấy biển số xe. Hai anh liền chạy lại túm lấy cái áo của Gia Hoành và núp vội người xuống chiếc xe gần đó. Lý Thập Toàn do mãi nói chuyện trong thang máy nên không để ý đến sự có mặt của ba người. Hắn đi ra nhằm thẳng vào chiếc xe mà cả ba đang nấp. Tiếng bước chân hắn làm tim của ba người loạn nhịp. Hắn dừng lại, cả ba đứng tim. Hóa ra là hắn đang tiến cấp dưới của hắn ra khỏi bãi giữ xe.

43. Chương 43

Hắn chờ cho họ đi khuất, tay hắn mới lần mò trong chiếc cartable ra cái điện thoại. Hoàng Vũ cũng nhanh chóng rút điện thoại ra. Gia Hoành huých cho anh một cái. Gia Vệ lườm Gia Hoành sắc lẹm. Gia Hoành nhún vai kiểu “em có làm gì sai đâu chứ?”. Gia Vệ đưa tay lên miệng ám chỉ anh đừng nói gì nữa cả. Hoàng Vũ bấm vào mục ghi âm. Hắn ta vẫn đi đi lại lại dọc theo thân xe.

- Alô? Mấy người làm xong việc mà tôi giao chưa? – hắn vừa châm một điếu vừa la vào cái điện thoại. Ông bảo vệ thì vẫn đang lim dim trong cái phòng cách âm chỉ thấy hình trên màn hình mà không thấy tiếng nên chẳng thấy có gì khả quan. Cả ba người kia thì đang chú tâm nghe lén cuộc “độc thoại” của Lý Thập Toàn – Sao? Mấy người làm ăn kiểu gì thế? Lại để mất con Tinh Vân với cái bụng bầu to tướng của nó. Mấy người muốn tôi đuổi việc hết phải không? – Hắn ta gắt gỏng rồi bắt đầu văng tục trong điện thoại – Mấy người đã thủ tiêu được thằng Âu Tinh Kỳ. Chẳng lẽ một con ranh đi lại không vững mà lại gây khó dễ cho bọn mi ư? – Hắn ta tiếp tục gầm gào. Hoàng Vũ nhìn Gia Vệ đầy vui mừng vì cuối cùng hắn cũng chịu khai ra hết. Gia Vệ nhìn đứa em ngu ngốc của mình đầy bức tức, hất tung cái sắp giấy mà Gia Hoành đang cầm trên tay. Trước phản ứng ấy của Gia Vệ, Gia Hoành chỉ gãi gãi đầu và cười. Hắn ta phì phò nhả khói rồi mau chóng lên xe. Hoàng Vũ lập tức cất cái điện thoại của mình vào túi.

Lý Thập Toàn ra đến cổng, dừng lại ở chỗ ông bảo vệ để kiểm soát thẻ xe. Một đồng màn hình hiện ra trước mặt hắn. Và ba tên thanh niên nấp ở sau chiếc xe kế bên khoảng trống hắn vừa bỏ lại lập tức đập vào mắt hắn. Hắn rút cái điện thoại ra nhanh chóng.

- Alô, mai phục bãi giữ xe, khu C – Hắn nói ngắn gọn qua điện thoại.

Mắt hắn hướng về cái màn hình nơi 3 chàng thanh niên kia đang nấp, nhếch mép cười.

Chờ xe hắn khuất hẳn, cả ba mới lần khăn mò ra. Bãi giữ xe rộng bằng cả tòa nhà vắng tanh bồng ở đâu ra một đám người. Bọn chúng chẳng nói chẳng rằng đi đến chỗ cả ba. Đầu súng chĩa vào lưng, cả ba chưa kịp phản ứng gì lại. Chắc chắn là cái máy quay kia không thấy mấy cây súng. Bọn chúng đưa các anh vào

trong một cái xe gần đây. Cho kèm mỗi tên kẹp một anh. Chẳng ai dám hé nửa câu. Chiếc xe ra khỏi công ti rồi phóng nhanh trên đường.

Tưởng ai, hóa ra là một đám vệ sĩ của Lý Thập Toàn. Chiếc xe dừng lại trong một cái kho nhỏ. Cả ba đều bị xô vào trong. Cánh cửa đóng sập lại không chừa một khe sáng. Lũ người vẫn đứng ngoài không ngừng báo cáo cho chủ nhân. Hắn ta lo sợ rằng ba người đó sẽ tẩu thoát mất. Tinh Vân đang nằm ngủ ôm cái gối mà cô làm cho Tinh Kỳ ngủ trên giường. Tiếng chuông điện thoại làm cô giật mình. Một số lạ...? Cô nhấc máy.

- Alô?

- Thiếu phu nhân nhà họ Âu đây ư? – chất giọng khản đặc bên kia vang lên.

- Anh là ai? Sao biết số của tôi? – Tinh Vân hốt hoảng.

- Tôi ư? Tôi tin là cô biết chứ!

Tinh Vân im lặng. Cô vẫn chưa đoán ra được ai ở đầu dây bên kia. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô.

- Lẽ nào... - cô lắp bắp.

- Cô cứ nói thử xem nào

- Lý Thập Toàn...

- Cô giỏi lắm! Không hổ danh là phu nhân của Âu Tinh Kỳ nhỉ?

Tinh Vân cố kiềm chế nén lại cơn giận với người đã rắc tâm hãm hại chồng mình.

- Được rồi, anh gọi đến đây có chuyện gì?

- Tôi không vòng vo nữa, vào thẳng vấn đề nhé. Cô là một người thông minh chắc sẽ hiểu ngay thôi... - Hắn ta cười khà khà qua điện thoại.

- Anh lại có âm mưu gì? – rốt cuộc thì cô cũng không kiềm được sự căm thù với tên Lý Thập Toàn mà gằn lên từng tiếng.

- À, chả là tôi mới bắt được... 3 người bạn của cô...

- Ai cơ? – Tinh Vân hốt hải. Nhưng rồi, cô lại biết câu hỏi đó là thừa. Chợt nhớ ra ba người anh kết nghĩa của mình đã đi điều tra về vụ ám sát Tinh Kỳ của cô. Lẽ nào bị hắn bắt được trong lúc đang thu thập chứng cứ.

- Đừng giả nai thế! Ba chàng trai này không phải của cô sao? Tiếc nhỉ? Tôi định tha cho họ...

- Anh muốn gì? – Tinh Vân rít qua kẽ răng.

- Bình tĩnh nào, đổi ba cái mạng này lấy cái mạng của cô và hai đứa bé được không? – hắn ta trơ tráo.

Tinh Vân lại im lặng một hồi lâu.

- Sao thế? Cô không muốn bay đến chỗ Tinh Kỳ sao?

- Được rồi... ở đâu? – cô hít một hơi dài.

- Nhà kho 283 thuộc công ty Âu Long. Đến mau đây cô em. Tôi không có nhiều thời gian đâu... Cô mà gọi người đến cứu trợ thì ba tiếng súng sẽ nổ lên ngay lập tức.

Nói rồi, chỉ còn tiếng tút kéo dài văng vẳng bên tai cô. Cô lập tức ra khỏi giường, thay quần áo và cầm cái túi xách ra khỏi nhà. Chiếc xe cô đi dừng lại ở chân đồi. Cô đã thuyết phục mọi người để cô tự mình lái xe đi.

- Tinh Vân – hắn ta đang hai tay đi đến chỗ cô.

Cô đã nhanh chóng gạt phắt tay hắn ra.

- Mau thả ba anh ra! – cô ra lệnh.

- Ái chà, cô tưởng tôi dễ dàng tha cho cô thế sao?

Lý Thập Toàn phẩy tay một cái. Cả đám người đã vây quanh cô. Cô giờ mới biết mình bị mắc bẫy nhưng biết làm sao được. Lẽ nào để cho những người thân cô nhất chết sớm thế sao? Giờ cô ra nộp mạng may ra có thể bảo toàn tính mạng họ thêm mấy ngày nữa. Bọn chúng tiến đến, định nhấc cô vào trong. Cô đã giơ tay không cần và tự nguyện bước vào cái nhà kho tối tăm. Cô مطمئن chắc Tinh Kỳ sẽ cứu cô.

Chiếc cửa khép lại mạnh bạo sau lưng cô.

- Tinh Vân, em điên sao? – Hoàng Vũ nhìn trần nhà kêu lên.

- Không thể tin được, em ngốc đến nỗi tự đi nộp mạng mình và hai đứa bé trong bụng sao? – Gia Vệ thốt lên.

- Không sao đâu, em tới thì còn giúp các anh cầm cự thêm vài ngày... Đứa bé tuy quan trọng nhưng mấy anh là anh trai kết nghĩa của em cơ mà. Sao em bỏ mặc mấy anh được chứ?

Cả đám im lặng không nói gì vì cảm động.

- Hẳn định bắt em để dồn ba Âu phải ký tờ đơn chuyển chức chủ tịch sang cho hẳn thôi. Nhưng em tin Tinh Kỳ thế nào cũng cứu chúng ta ra ngoài. Hẳn sẽ không làm gì được chúng ta đâu. À... Mà mấy anh lấy được chứng cứ chưa?

- Đây nè! – Hoàng Vũ giơ cái thẻ nhớ bé tí tẹo lên – Điện thoại anh bị đám người đó lấy đi rồi, cả Gia Hoàn và Gia Vệ cũng vậy. May là anh nhanh trí rút thẻ nhớ ra trước.

Cái mặt hân hoan của Hoàng Vũ làm Tinh Vân không khỏi phì cười.

- Mà cái túi bụi của em đựng gì trong đó vậy? – Gia Hoàn tò mò đụng vào cái túi – Bọn chúng không tịch thu sao?

- Em kêu toàn là đồ con gái, bọn chúng không dám đụng – Tinh Vân nháy mắt.

Cô nhanh nhẹn mở cái túi ra. Hơn 20 ổ bánh mì và 5 chai nước cỡ bụi lăn lóc ra sàn.

- Ái chà, sao em biết tụi anh ở đây không ăn được gì? – Hoàng Vũ hỏi.

- Em đoán thôi! – Tinh Vân cười toe.

- Mà em có chắc Tinh Kỳ còn sống không? Anh nghi quá! – Gia Hoàn hỏi đầy lo lắng.

- Em đã gọi cho anh chàng thư ký cũ của Tinh Kỳ tìm hiểu. Cậu ta có nói với em là Tinh Kỳ có một tài khoản mật ngoài anh ấy và Tinh Kỳ biết ra thì không ai biết cả. Ngay cả là ba Âu. Và không hiểu sao mấy tuần nay, tài khoản đó mất đi một vài món tiền khá lớn! – Cô cười đầy đắc thắng không giấu được sự vui mừng. Chiếc Camry đỗ ở chân đồi, chờ mãi vài bóng người đi ra nhưng cuối cùng, vẫn chẳng có ai bước xuống chiếc xe Ford đang đỗ đằng trước. Anh muốn chạy ngay lên đồi nhưng lại sợ làm động thì Tinh Vân với cả lũ chúng đều không tha. Thế là anh đành phải ngậm ngùi quay xe lại hướng về phía trung tâm thành phố. Anh rút chiếc điện thoại mới mua cùng với cái sim khuyến mãi gọi. Tay anh không ngừng vò trên cái vô lăng bất lực.

- Alô? – giọng một tên đàn ông say rượu vang lên.

- Anh à? – Tinh Kỳ thậm chí còn không nhận ra đó là Kiến Bằng.

- Đây là đứa nào? – Vẫn cái giọng khàn khàn lặc lặc ấy vang lên.

- Anh đang ở đâu? – Tinh Kỳ hét lên qua điện thoại.

- ...

Nhưng bên đầu dây kia đã không còn ai trả lời anh nữa. Tinh Kỳ lập tức phóng xe chạy về phía trung tâm thành phố. Anh vội vã kiểm cái quán bar mà người anh họ mình hay lui đến. Đến đâu anh cũng không ngừng hỏi. Và cuối cùng Tinh Kỳ cũng đã kiểm được anh trong cái bar quen thuộc mà anh thường hay rủ anh đi chung sau khi Tinh Vân nguôi giận mà chịu về nhà với anh. Cái thứ âm nhạc xập xình nghe đến điếc

hết cả lỗ tai. Tên nhân viên nhanh nhẹn dẫn anh đến cái phòng VIP, nơi mà theo anh ta nói rằng người anh họ đáng quý của anh đã ở đây gần một tuần liền mà chưa chịu về.

Cửa phòng vừa đóng lại thì tiếng nhạc cũng được cuốn hết ra ngoài. Tinh Kỳ chần chừ giây lát, lách qua một đồng mảnh chai vỡ để đến gần Kiến Bằng.

- Anh à... - Tinh Kỳ có lay Kiến Bằng dậy nhưng không được.

Anh đành ra ngoài kêu bọn phục vụ mang cho anh một ít nước chanh nóng và dọn dẹp đồng phế liệu này.

Kiến Bằng mở mắt dậy thì đã thấy gương mặt của Tinh Kỳ. Trái với suy nghĩ của anh, Kiến Bằng chẳng có gì gọi là kinh ngạc cả. Đường như Kiến Bằng đã biết trước rằng Tinh Kỳ còn sống. Dù vậy, Kiến Bằng tỏ ra chẳng lấy gì làm vui.

- Mày chịu lộ mặt rồi sao? - Kiến Bằng nhếch mép nhìn Tinh Kỳ.

- Anh biết em ... còn sống? - Tinh Kỳ mở to hai mắt không giấu được sự ngạc nhiên.

- Mày tưởng tao là thằng ngu à? - Kiến Bằng đứng phắt dậy. Mấy ly nước chanh của Tinh Kỳ đã thực sự hiệu quả. Kiến Bằng bây giờ trông không giống một thằng say rượu. Điều này càng làm Tinh Kỳ bất ngờ hơn - Mày đã cướp Tinh Vân của tao.

- Tinh Vân là của em, em chẳng cướp gì từ anh cả! - Tinh Kỳ cũng chẳng thua kém.

Mặt Kiến Bằng giờ đây đỏ chảnh khác gì ngọn lửa đang bốc lên trong lòng anh. Anh lập tức giáng một cú trời đánh xuống mặt Tinh Kỳ. Tinh Kỳ bị bất ngờ nên chẳng kịp đỡ hay phản ứng gì trước cú đánh vừa này. - Mày đã giấu bức thư đó của tao. Mà giờ mày lại còn trơ trên nói mày không cướp của tao sao? - Kiến Bằng tiếp tục tiến đến ngồi trên người Tinh Kỳ nắm hai cánh cổ áo của anh mà giật xuống - Lúc nào mày cũng đi la cà. Chuyện Tinh Vân thích mày đâu phải mày không biết - Mặt Kiến Bằng dí sát vào mặt Tinh Kỳ - Mày quen ngay con nhỏ khác trước mặt cô ấy. Mày có còn làm người không? Trong lúc Tinh Vân khổ sở vật lộn thì mày vẫn chẳng mấy may nghĩ tới - Tinh Kỳ có thể nhìn thấy trong mắt Kiến Bằng một nỗi hận thù lớn như thế nào. Hai mắt anh long lên sòng sọc - Tao này. Chính tao mới là người ở bên cô ấy, an ủi cô ấy. Vậy mà đến khi cô ấy thích tao thì mày lại bỏ con nhỏ đó để lừa lại em.

- Chẳng lẽ vì thế mà anh đồng ý nói với Tinh Vân rằng em đã chết trong khi bản thân anh biết điều đó là không đúng ngay từ đầu? - Tinh Kỳ hét vào mặt Kiến Bằng cho anh tỉnh lại.

- Và mày vẫn không muốn nhường lại Tinh Vân cho tao sao?

- Tinh Vân chỉ yêu mình em từ nhỏ đến lớn! - Tinh Kỳ nói chắc nịch - Ấu Kiến Bằng, anh tỉnh lại đi. Tinh Vân thuộc về em. Cô ấy là của em. Cô ấy chưa bao giờ yêu anh cả! Cô ấy yêu em.

Kiến Bằng lại táng cho Tinh Kỳ một cái cho bõ nỗi tức tối.

- Mày có biết bao nhiêu năm rồi không? Mười năm rồi, là do mày. Nếu năm đó, mày đưa cho cô ấy bức thư, tao đã không phải không thể yêu ai nữa như bây giờ!

- Dù cho lá thư ấy có đến tay Tinh Vân, cô ấy vẫn sẽ thuộc về em. Anh nghe chưa? - Tinh Kỳ không chịu nổi dùng hết sức hét vào mặt Kiến Bằng. Anh xô Kiến Bằng ra khỏi người và đứng dậy.

Kiến Bằng nhìn Tinh Kỳ đăm đăm. Hai người im lặng không nói lời nào. Kiến Bằng đã biết rằng mình quá đáng, giấu Tinh Vân chuyện cái xác là giả. Anh bật cười và cảm thấy mình thật điên rồ. Rồi anh đưa mắt lên nhìn Tinh Kỳ. Chợt nhớ ra...

- Anh xin lỗi... Tại sao em lại ở đây?

Tinh Kỳ thở phào vì cuối cùng anh mình cũng lấy lại được bình tĩnh.

- Tinh Vân, Gia Vệ, Hoàng Vũ và Gia Hoàn đều đã bị bắt cóc. Em tìm anh đến giúp em đến cứu bọn họ - Câu nói của Tinh Kỳ làm Kiến Bằng cười khẩy. Nhưng Tinh Kỳ biết chỉ cần nghe thấy Tinh Vân gặp chuyện là Kiến Bằng sẽ lập tức đến giúp. Anh như vậy thôi nhưng thật ra trong lòng anh rất lo lắng.

Kiến Bằng đứng dậy.

- Đừng lần khăn nữa! Đi thôi

44. Chương 44

Tinh Vân đang ngủ ngoan ngoãn trên vai Gia Hoàn. Thấy thế, Gia Hoàn và Hoàng Vũ mới dám thì thầm với nhau.

- Mà có nghĩ là Tinh Kỳ còn sống không?

- Nhìn Tinh Vân dám đưa cả tính mạng của cô ấy và hai đứa con như vậy thì không phải đùa rồi!

- Vậy thì gay đây. Có một mình Tinh Kỳ sao xử lý hết bọn chúng? Nhưng mà nếu thật là nó xử hết được thì nó sẽ không tha cho tội mình đâu. Tinh Kỳ mà biết Tinh Vân liều với cái bụng bầu là tội mình chết chắc – Hoàng Vũ lo lắng cho bản thân.

- Nhớ cái đợt mình chọc Tinh Vân lần cuối là lúc con bé 6 tuổi ấy nhỉ? Tội mình chỉ là chọc con bé xấu xí hơn hẳn mấy đứa con gái bám theo Tinh Kỳ, và thế là con bé khóc to. Nhớ lúc đấy thằng Tinh Kỳ đã đánh tội mình như tử. Bầm hết cả mặt mũi. Tội mình không xin lỗi Tinh Vân và hứa không làm vậy nữa thì chắc đã nghỉ chơi nhau từ lâu rồi!

- Mà bao giờ thì bác Âu mới ký cái bản hợp đồng gì đó để giao lại công ty cho hần? Lỡ đâu Tinh Kỳ không đến cứu chúng ta kịp thì sao?

- Đừng nói gở vậy! Tinh Kỳ mà... Nó lúc nào mà chẳng bảo vệ được cho Tinh Vân!

Cánh cửa bất chợt đổ nhào xuống phía cả đám đang ngồi làm Gia Hoàn tỉnh giấc. Gia Hoàn đang định đứng dậy ôm lấy người anh em tưởng rằng đã chết của mình. Tinh Kỳ lập tức giơ tay ra hiệu anh ngồi yên đó. Tinh Kỳ tiến đến chỗ Tinh Vân đang ngồi. Anh vuốt ve cái má ấm áp của cô. Tinh Vân tuy đang ngủ rất say nhưng cô vẫn cảm nhận được hơi ấm của Tinh Kỳ. Má cô lập tức nóng hổi và đỏ bừng lên làm cô xinh đẹp hơn bao giờ hết. Tinh Kỳ chăm chú nhìn vào cô. Hơn 2 tháng trời, anh đã không được ngắm nhìn và chạm vào từng sợi da thịt của cô. Cô làm anh nhớ nhung da diết.

- Âu Tinh Kỳ, em còn muốn nhìn đến bao giờ nữa đây? Mau lên, Lý Thập Toàn về đến bây giờ. Hần chỉ đi về lấy ít đồ thôi đó! Thay ca chỉ mất năm phút thôi. Em muốn chết hay sao hả? – Kiến Bằng lên tiếng.

Tinh Kỳ thoát khỏi những suy nghĩ của bản thân mình. Anh nhắc bổng Tinh Vân lên rồi ép sát vào ngực mình. Đầu Tinh Vân liền dúi vào bờ vai rộng của anh. Tinh Kỳ đưa cô lên xe, ngồi kế bên anh. Anh vào trong chiếc Camry và nổ máy. Và NÓ KHÔNG CHẠY...

- Tinh Kỳ, chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Mau chạy đi. Thằng Lý Thập Toàn sắp đuổi kịp rồi! – Kiến Bằng ngồi đằng sau hối.

- Nguy rồi anh, không nổ máy được! – Tinh Kỳ hét lên, anh ngay lập tức ra khỏi xe và bế lấy Tinh Vân. - Sax! Chú mày mua xe kiểu gì thế?

- Xe secondhand anh ạ. Tiền trong quỹ đen của em chỉ đủ mua đồ xài rồi! – Tinh Kỳ lập tức bế Tinh Vân ra khỏi xe và chặn đầu xe Hoàng Vũ.

- Chuyện quái gì thế? – Hoàng Vũ rủa.

- Xe tôi bị chết máy rồi – Anh vừa nói vừa mở cửa xe và nhét Tinh Vân vào ngồi kế Gia Vệ - Làm ơn hãy chăm sóc em thật tốt! – Anh nhìn Gia Vệ đầy nài nỉ.

Gia Vệ giữ lấy vai Tinh Vân rồi gạt đầu nhẹ. Tinh Kỳ mỉm cười và hôn nhẹ lên môi Tinh Vân. Một nụ hôn chớp nhoáng.

- Kiến Bằng, mau lên xe đi!

- Cái gì? Một mình em ở lại sao? Có điên không thế?

- Anh phải lên để bảo vệ Tinh Vân cho em! – Tinh Kỳ nói chắc nịch.

Kiến Bằng chăm chăm nhìn Tinh Kỳ không nói gì. Anh đành yên lặng lên xe biết đây không phải là lúc tranh luận. Ánh đèn lóe lên phía cuối đường thu hút tất cả mọi người.

- Nguy rồi, Hoàng Vũ, chạy mau!

Hoàng Vũ lập tức nhấp ga chạy xuống bằng con đường phía trước.

Chiếc xe kia cũng vừa đến nơi. Tinh Kỳ mau chạy đi nấp trong màn đêm đen ngịt.

Lý Thập Toàn bước ra khỏi xe. Hắn đi đến căn nhà kho thì nhìn thấy cánh cửa đã đổ sập trước mặt. Hắn ta như phát điên. Một đám vệ sĩ đi đằng sau nhìn thấy không biết phải làm sao cả. Lòng nơm nớp lo sợ sẽ bị đuổi việc.

- Mau lục tung chỗ này lên. Chiếc xe Camry vẫn còn kia, bọn chúng không thể đi đâu được – Hắn ta hét lên.

Đám bảo vệ răm rắp nghe lời, bật hết những cây đèn pin mang theo mà lục lọi khắp chốn trên đồi. Chẳng mấy chốc, chỗ trốn của Tinh Kỳ đã bị phát hiện. Anh lập tức bắn hết mấy gã vệ sĩ đang tiến gần đến. Nhưng chẳng mấy chốc, anh lại bị vây quanh. Tiếng súng làm cả quân đoàn vệ sĩ càng tiến tới chỗ anh. Lý Thập Toàn cũng vậy. Chỉ còn chưa đến mười tên vệ sĩ. Chợt Tinh Kỳ thấy cái gì cộm cộm ở đằng sau. Lại là thứ mà anh ghét nhất. Đầu súng.... Lý Thập Toàn.

- Các người lui đi, một mình ta xử lý tên này được rồi!

- Nhưng thưa chủ nhân....

- Mau lui ra hết! Bụng Tinh Vân đau đốn dữ dội. Cô mở mắt ra và thở hổn hển. Cô đang nằm trên xe.

- Tại sao...? – Tinh Vân nói lý nhí.

Nhưng mọi thứ trả lời cô chỉ là những ánh mắt im lặng của các anh. Cô không hiểu gì cả. Lần này cô hét lên:

- Tại sao?

- Tinh Vân, bình tĩnh em... - Kiến Bằng ngồi kế bên trấn an.

Bụng cô đau quá, đau thất lại. Nước mắt cô rơi nhanh. Tay ôm lấy bụng. Hơi thở dồn dập. Cô chợt nghĩ ra.

- Tinh Kỳ...! – Cô lại hét lên.

- Bình tĩnh đi em... - lần này là Gia Vệ.

Chiếc xe vừa chệnh vênh xuống khỏi con dốc đồi.

- Cho em xuống – Tinh Vân hét lên. Nước mắt cô ướt đầm áo.

Mọi người đều im lặng.

- Hoàng Vũ.... Em xin anh... Hãy cho em xuống! – Cô khóc nức lên. Đau đến xe ruột.

Chiếc xe khựng lại.

- Mà làm gì thế? – Gia Vệ quát Hoàng Vũ.

- Tao không làm được! Tinh Kỳ là anh em chúng ta cơ mà! Mà không thấy hèn khi chạy trốn trong khi người anh em kết nghĩa của chúng ta đang đối mặt với thân chết hay sao? – Hoàng Vũ cũng nạt lại không kém.

Cả đám im lặng. Im lặng là đồng ý. Tinh Vân nhìn anh qua tấm gương đầy cảm kích. Hoàng Vũ nháy mắt với cô không sao.

Chiếc xe lại đi lên lại trên đồi. Tinh Vân nhanh chóng giục Kiến Bằng mở xe cho cô đi. Cô loạng choạng xuống xe. Nỗi đau như hằn lên cả gương mặt cô.

- Em không sao chứ? – Kiến Bằng lo lắng.

- Không sao... - mồ hôi cô ướt đầm trán.

Cô mau chóng chạy lên chỗ nhà kho. Chẳng biết linh tính nào nói rằng Tinh Kỳ đang ở đây. - Tinh Kỳ, mày chuẩn bị chết đi!

- Tao chuẩn bị rồi! – Tinh Kỳ nhắm mắt lại.

Đây là lần thứ hai và có lẽ cũng là lần cuối cùng. Anh đã không còn sợ nữa. Anh cuối cùng chỉ xin một lần cuối được cầu nguyện cho người anh yêu và hai kết tinh tình yêu của anh và cô. Anh nhắm mắt lại. Tiếng súng vang vọng cả vùng đồi. Nhưng sao anh không cảm thấy đau đớn? Anh mở mắt ra. Lý Thập Toàn đã nằm lên chân anh từ lúc nào. Khẩu súng trên tay Kiến Bằng hạ xuống.

- Tinh Kỳ... - cô chạy đến ôm chầm lấy anh.

Anh lập tức đón lại cô bằng một nụ hôn cuồng nhiệt. Đã lâu rồi, anh không cảm nhận được cô gần như lúc này. Nụ hôn sẽ còn dài nữa nếu không bị tiếng kêu của Tinh Vân làm cho ngắt quãng.

- Em sao vậy? – Tinh Kỳ đỡ lấy cô.

- Đau... - Tinh Vân cố để nói thành tiếng.

- Tinh Kỳ, mau đưa cô ấy đi bệnh viện đi. Chỗ này ba tụi tao sẽ lo – Hoàng Vũ chạy ra mở cửa xe và nói như ra lệnh.

Tinh Kỳ mau chóng nghe lời, đặt Tinh Vân bên hàng ghế bên và trèo lên xe. Anh phóng như lao đến bệnh viện.

Chẳng bao lâu sau thì xe cảnh sát kéo đến vây quanh hiện trường. Hoàng Vũ nhanh chóng đưa cho ông cái thẻ nhớ rồi lấy xe của chính người vừa bị bắn để đến bệnh viện.

Khi cả đám đến nơi thì đã thấy mọi người đều ở đây: Hạ Hy, Tuệ Châu, Á Mỹ, ông Âu và cả ba mẹ Tinh Vân. Gia Vệ vừa vào thì xúm lại với Hạ Hy. Á Mỹ không kiềm nổi nhớ mong mà níu lấy tay Gia Hoàn. Tuệ Châu thì ngay lập tức ôm chầm lấy Hoàng Vũ không rời. Tinh Kỳ thì cứ đi đi lại lại trước cửa phòng đầy bồn chồn thấp thỏm. Kiến Bằng cũng như lửa đốt, mau chóng chạy đến kéo tay Tinh Kỳ hỏi:

- Tinh Vân xảy ra chuyện gì à?

- Vâng, chuyện lớn – Tinh Kỳ trả lời cụt lủn, tay chân anh vẫn không ngừng cử động. Anh biểu lộ rõ vẻ lúng túng của mình.

- Rồi cuộc là có chuyện gì? – Kiến Bằng tóm lấy cổ áo Tinh Kỳ.

Hành động đó làm ông Âu và ông bà Hoàng sững sốt.

- Anh thôi đi có được không? – Tinh Kỳ gạt lên gạt tay Kiến Bằng ra.

- Có chuyện gì mới được chứ? – Kiến Bằng vẫn ngoan cố.

- Anh đang giả vờ ngốc đấy à? Cô ấy đang sinh con ở trong – Tinh Kỳ khó chịu.

Kiến Bằng nghe tin thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Nhưng đồng thời anh cũng dâng trào một cảm giác chán nản đến tột độ. Anh ngồi phịch xuống chiếc ghế trống gần đó. Mắt liếc nhìn Tinh Kỳ. Vậy là cô gái anh yêu đang đẻ con ột thằng con trai khác chứ không phải là anh. Anh không giấu nổi nỗi tuyệt vọng. Chuyện này chẳng khác nào bắt anh thừa nhận anh không còn gì để có thể khiến cô rời khỏi Tinh Kỳ và về bên anh được nữa.

1 tiếng.

2 tiếng.

3 tiếng

4 tiếng.

5 tiếng.

Tinh Kỳ nhìn cái đồng hồ chậm chạp trên cánh cửa phòng cấp cứu thờ dài. Chân anh vẫn không ngừng đi qua đi lại. Và nhiều lúc anh lúng túng đến độ hai chân cứ va vào nhau tạo thành tiếng lách lách.

- Tinh Kỳ à, bố chóng mặt quá! Ngồi xuống giúp bố đi. Con như vậy chỉ càng làm mọi người hết hoảng thêm thôi – Ông Âu nói với giọng van nài.

Tinh Kỳ không còn cách nào khác đành phải ngồi xuống ghế. Chân anh vẫn không ngừng rung lên. Tay thì không biết để đâu để thấy thoải mái, hết đặt lên hai đùi rồi lại khoanh vòng trước ngực, xong lại vòng ra hai gáy. Anh không yên được.

- Còn lâu hơn cả giải phẫu cho Hoàng Vũ – Tuệ Châu than.

- Ba có chắc là đã mời tất cả bác sĩ sản khoa giỏi nhất để đỡ cho Tinh Vân không? – Tinh Kỳ dò xét nhìn ông Âu đang ngồi kế bên.

Ngày mai sẽ có chấp cuối nha mọi người, có ai đón trước được kết quả sẽ ra sau không ? Chap Cuối

- Con đừng hỏi những câu ngốc nghếch ấy! Ngay từ lúc Tinh Vân về nói với ta là còn hơn 1 tuần nữa nó sẽ sinh. Ta đã quy tụ xong hết cả - ông Âu khẳng định trước sự hoài nghi của đứa con trai duy nhất.

- Vậy sao lâu đến vậy? – Tinh Kỳ lại rên rỉ.

- Đâu phải...

Ông Âu chưa dứt câu thì tiếng trẻ con khóc trong căn phòng đã vang lên làm Tinh Kỳ hí hửng hết mực, xô cái ghế và nhảy cẫng như một đứa trẻ con. Một lúc sau, một cô y tá bước ra trên tay ôm một tấm khăn nhỏ. Từ trong đó phát ra tiếng khóc không ngừng. Tinh Kỳ vội chạy đến, đón ngay lấy tấm khăn bông. Cả đám xúm lại vây quanh Tinh Kỳ.

- Đúng là không lẫn vào đâu được. Nhìn là biết con của Tinh Kỳ - Gia Hoàn chọc khi thấy đứa trẻ màu nâu.

- Giống anh như đúc – Hạ Hy cười rõ tươi.

Hoàng Vũ không biết nghĩ gì mà chỉ nhìn sang Tuệ Châu cười mỉm.

- Là trai hay gái? – ông Âu bỗng quay sang cô y tá hỏi

- Con trai ạ - Cô y tá lễ phép đáp lại.

Tinh Vân tỉnh dậy thì đã thấy Tinh Kỳ nằm ngủ kế bên. Cô vuốt ve những lọn tóc anh làm anh giật mình tỉnh giấc.

- Em dậy rồi à? – Tinh Kỳ dụi dụi hai con mắt.

- Con em...

- Hư nhé, thương con hơn thương anh rồi! – Tinh Kỳ trêu chọc cô rồi quay ra sau bế từ trong nôi ra em bé thứ nhất.

- Sao giống anh thế này? – Tinh Vân bế con lên bịu môi giận dữ.

Tinh Kỳ lại tiếp tục đặt bé thứ hai lên đùi cô. Nhìn nó trắng và xinh xắn như một thiên thần nhỏ.

- Giống em chưa nào? – Tinh Kỳ hỏi - Là con gái, thích nhé!

- Giống được mỗi màu da... - cô lại làm nũng Tinh Kỳ - em không thương đứa nào hết đâu!

- Y cha, con anh mà em không thương à? Không yêu anh sao? – Tinh Kỳ nghịch lại cô.

- Ủ, không yêu – Tinh Vân nhìn mặt anh phì cười.

- Haiz, tiếc thật. Nhưng biết làm sao được, anh đã lỡ thề sẽ yêu và chăm sóc em và hai đứa con này thật tốt cho đến hết cuộc đời rồi – Tinh Kỳ vỗ thử dài.

- Thật sao? – Tinh Vân cười híp mắt đầy hạnh phúc.

Tinh Kỳ không nói gì mà chồm người xuống hôn lên đôi môi của cô. Một nụ hôn nhẹ nhưng chứa chan đầy hạnh phúc. Anh vòng qua vai cô và ôm sát cô vào người. Tay anh vẫn bế đứa bé.

- Bốn chúng ta, một gia đình hạnh phúc mãi mãi em nhé!

Tinh Vân không nói gì. Đôi má cô ửng hồng ngại ngùng. Tuy sến nhưng lại vô cùng ấm áp và nghiêm túc. Cô nhìn lên anh, thấy anh đang nhìn cô, mỉm cười nhẹ thay cho lời đồng ý...

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-da-ngam-va-cong-chua-diu-dang>